

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Dame-Bibliothek : Samling af moralske
Fortællinger, ved et Selskab.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 3

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kbh. : P. N. Nyegaards Forlag, 1792-1794

Fysiske størrelse | Physical extent:

6 bd.

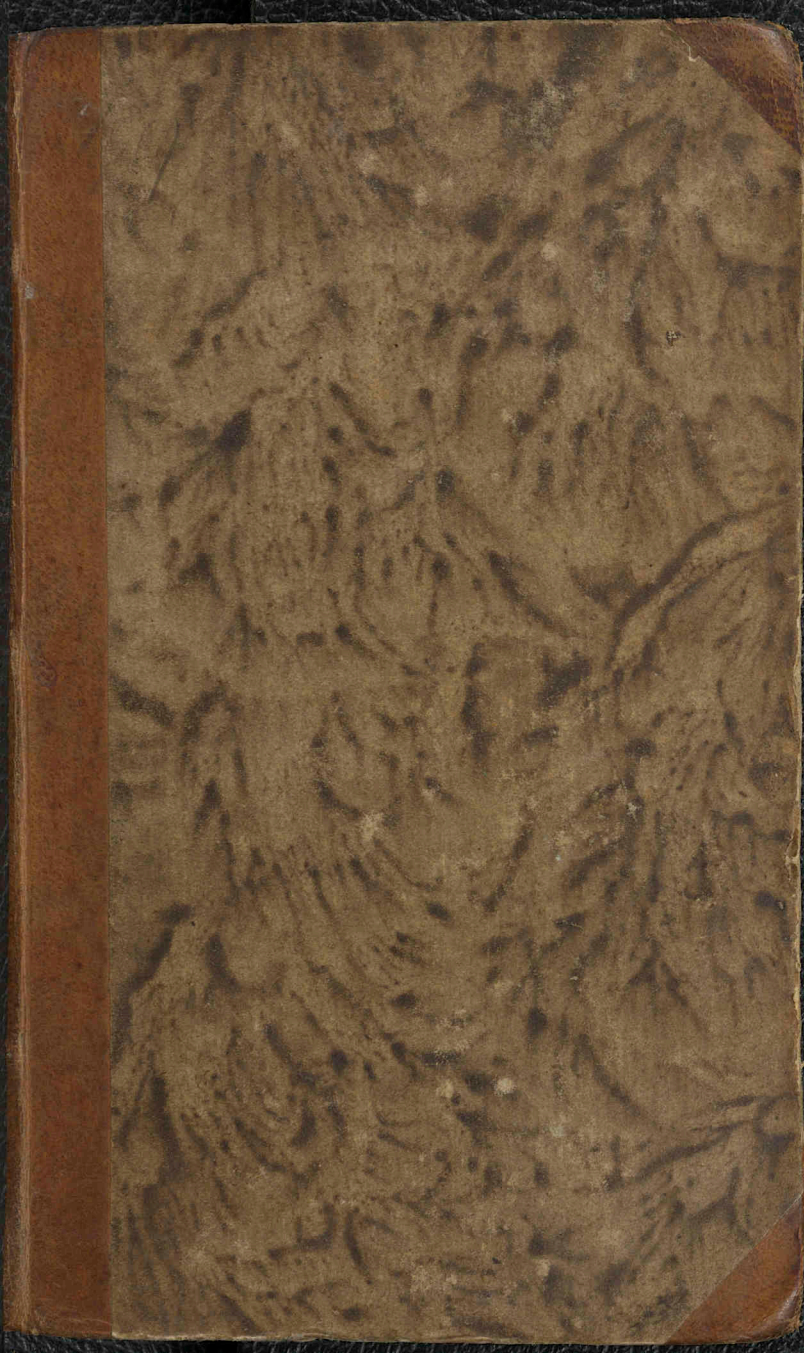
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.





57.-7.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°



1 1 57 0 8 00035 8

+ Rex



Leidh 1807. 1839.

Dame = Bibliothek.



Samling

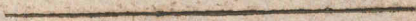
af

Smiths
os.

moraliske Fortællinger,

ved

et Selskab.



Tredie Bind.



Kjøbenhavn 1793.

Trykt paa P. N. Nyegaards Forlag,
hos N. Christensen.

James B. ...

...

...

...

...



...

Indhold

Eredie Binds første Hefte.

Side

Første Kapitel.

Et rart Exempel paa Godhed og Edelmo-
dighed 3

Andet Kapitel.

Odfyldt med Forretninger 8

Tredie Kapitel.

Underviisning om Givtermaal 17

Fjerde Kapitel.

Som udfordrer mere Agtsomhed end noget
af de Foregaaende 22

Femte

I n d h o l d.

Side

Femte Kapitel.

Den anden Trætte, mere alvorlig end den
Foregaaende 27

Sjette Kapitel.

Følgerne af det elskede Egerns beklagelige Død 34

Syvende Kapitel.

Udfaldet af Ladi Mellasins og Flora's
Hændelser 37

Ottende Kapitel.

Fortsettelse af det Foregaaende 42

Niende Kapitel.

Som fører os tilbage til Hr. Münden 50

Tiende Kapitel.

Følgerne af Foreeningen 56

Ellevte Kapitel.

Som forbereder til vigtigere Ting 60

Tolvte Kapitel.

Som indeholder det enhver Læser uden Tvivl
gjetter sig til 65

Tret-

Indhold.

Side

Trettende Kapitel.

Overordentlige Tøger af ligesaa overordentlige
Aarsager 73

Fjortende Kapitel.

Som vil behage de Læsere der interessere sig
for Heltinden af denne Fortælling 80

Femtende Kapitel.

Hvem den fremmede var, som Madame
Münden havde saa stor Lyst til at
kjende 85

Sextende Kapitel.

Mindre fornøjeligt end mange Andre 95

Syttende Kapitel.

Et grusomt Exempel paa Utaknemmelighe
og Utroskab 102

Attende Kapitel.

Mere fornøjeligt end man kunde haabe det 111

Nittende Kapitel.

Følger af det Foregaaende 119

Tryckt

Indhold.

Side

Tyvende Kapitel.

Fuldt af Forandringer 129

Et og tyvende Kapitel.

Madame Mündens Opførsel i hendes Sørg-
ge-Aar 142

To og tyvende Kapitel.

Det sidste, og efter Forfatterens Meening
det bedste 149



I n d h o l d

af

Tredie Bind's andet Hefte.

	Side
Den blinde og hans Hund	157
Prøverne	185
Man kan aflægge Lasten ; men aldrig tilfulde oprette dens Følger	201
Mariane eller Kloster-Martyrinden	235
Roserne (et Fragment)	269
Trillebøren	275
Fruentimmer-Forbundet	280
Den visnede Krands	295

1800

1800

1800

1800

1800

1800

1800

1800

1800

1800

1800

1800

Subscribentere

(see 2det Bind.)

Kjøbenhavn.

A.

Fr. Andreasen.

— Arens, Præst.

K.

Fr. Kongslev, Charlotte Helene.

Fr. Knudsen, N.

P.

Fr. Proft, Søn og Comp., Boghandiere.

20 Exempl.

— Pechel.

S.

Hs. Excell. Geheimeraad Scheel Plessen.

Mad. Smith.

T.

Mad. Torwerd.

Nyborg.

Fr. Møller, Kiebmænd.

Green

Miss Betsy Tatless

eller

den Ubetænksomme.

En Fortælling,

oversat

af det Engelske.

Fjerde Deel.

THE STATE OF NEW YORK

IN SENATE,
January 10, 1891.

REPORT
OF THE

COMMISSIONERS OF THE LAND OFFICE

FOR THE YEAR 1890

Første Kapitel.

Et rart Exempel paa Godhed og Edelmødighed.

Læserne kan domme, hvor meget det maatte koste Betsy at skjule sin Sorg og Forbittrelse. Da hun kom hjem, udsøste hun en Strøm af Taarer: en almindelig Bøttelse for Ulykkelige. Hvor var det mueligt, sagde hun, jeg dog ikke kunde være rørt over Truevorths Fortjenester, ikke betragte hans Rang, hans Formue, og den Lykke han kunde forskaffe mig? Jeg fandt Alt hos ham.

Betsy elskede Pragt; den hun nylig havde været Vidne til slog hende. Smidlertid var det ikke saa meget Forfængelighed der forvoldte hende Plage, som en indvortes Følelse hun ikke

vilde tilstaae. Disse sørgelige Betragtninger bleve afbrudte ved et hende overleveret Brev af en ubekjendt Haand.

Fra Fængslet i Newgate, den

F r ø k e n !

„Efter den strænge men retfærdige Beslutning, De tilkjendegiver mig i Deres sidste Brev, intet at ville høre om mig, nærmer jeg mig skjælvende til Dem, og forsikkert om, at De ikke vilde aabne dette, dersom De kjendte Forfatteren, har jeg betjent mig af en fremmed Haand. Neppe vover jeg at smigre mig med, at De vil læse til Ende de Bevægsgrunde, som tvinge mig til at henvende mig til Dem. For lang Tid siden har jeg gjort mig uværdig til Deres Venkab, derfor beder jeg kun om Deres Barmhertighed og Medynk. Stødet hvorfra mit Brev er skrevet giver Dem en Tanke om min Elendighed. En heel Maaned har jeg nu været i Fængslet for en Gjæld, som jeg ved min slette Opførsel har paadraget mig. Forgjæves haabede jeg, at mine Elskere skulde betale mine Kreditorer. Al! Foragt fulgte strax paa deres heftige Kjerlighed. Lidt efter lidt skildte jeg mig

„mig ved deres uværdige Gaver. Min Sam-
 „vittighedsnag er alt hvad jeg har tilbage.
 „Alle dem som have taget Deel med mig i mine
 „strafværdige Fornøjelser, alle Medhjelpere i
 „mine Udsøvelser ere døde for mine Klager
 „og de nægte mig endog den Medynk, som de i
 „det mindste skyldede de Ulykker, hvorudi de
 „have bragt mig. Mine Kreditorer, mere
 „medynksomme, have ophævet deres Forfølgelse,
 „og jeg kan komme ud af dette grusomme Fæng-
 „sel, naar jeg betaler Omkostningerne. Ser
 „Guineer kan skaffe mig min Frihed; og er
 „jeg saa lykkelig at erholde dem, er der ingen
 „Forretning saa ringe, jeg jo vil paatage mig,
 „naar den sætter mig istand til, at opofre min
 „øvrige Levetid til Anger, og til mit Levnets
 „Forbedring.“

„Min kjære Frøken! aabne Fængslets Dør-
 „re for mig. Himlen skal belønne Dem, og der-
 „som en Bøn af en saa Banæret som jeg, kan
 „trænge op til den Almægtige, skal jeg ikke op-
 „høre at bede for min elskværdige Befrierinde.“

„Jeg skal i Morgen lade afhente Deres
 „Svar, og jeg beder Dem være forsikret: at
 „dersom jeg kommer ud fra dette grusomme
 „Sted, skal intet bringe mig tilbage til mine
 „for-

„forrige Uordener. Jeg skal rejse til den yder-
 „ste Grændse af England, for der at henleve
 „og ende mit uhykkelige Liv. Opfyld min Bøn!
 „og De vil derved timelig og evig frelse den
 „uhykkelige

A. F o r w a r d.“

Uldrig kunde den uhykkelige Forward træffe paa en ubelejliger Tid. Betsy havde Hjertet fuldt af Truevorths Tab og kunde ikke minde sig det, uden at maatte sige sig selv paa samme Tid: at Hiin havde selv været den første Marsag til den Uhykke som nu gjorde hende for-tviølet. — Vanærende Skabning! raabte hun, du fortjener ingen Medynk, og endnu mindre min. Nej! Nej! der findes alt for mange Gjenstande for Barmhjertighed; og det er ikke paa dig jeg skal forede det lidet Gode jeg er i Stand til at gjøre.

Dette var de første Bevægelser hos Betsy; dog, det varede ikke længe, før disse Bevægelser opløstes i Medynk: Dersom denne Elendige erkjender sine Fejl, dersom hun fortryder dem, er det umenneskeligt at nægte hende Midlerne dertil. O! hvad er vort Kjøn at beklage! Allevegne omringes vi af Farer. Forward har vanæret sig, fordi hun var alt for søelsom

og

og jeg har tabt den værdigste af alle Mennesker, fordi jeg ikke nok har været det. Bekjendtskabet med denne Ulykkelige har havt bedrøvelige Følger for mig, fordi jeg ikke har været følsom nok: men det er mindre hendes Fejl end min. Endelig gav hun efter for sit naturlige gode Hjerte, tilskrev Forward følgende Brev, og sendte hende den begjerte Hjælp.

Deres Ulykke kan jeg ikke betragte anderledes, end som en retfærdig Straf af Himlen. Men dersom Deres Fortrydelse er oprigtig, tvivler jeg ikke paa, De jo vil søge at oprette Deres forrige Opførsel, og jeg vil derfor ikke nægte Dem Midlerne dertil. Jeg lægger fire Guineer til de begjerte sex, og jeg ønskede at kunde gjøre det endnu bedre. Jeg er o. s. v.

Betsy var fød med en naturlig Afsky for Lasterne; men hun udstrakte den ikke til den Lastefulde. Det er Dydens Egenskab, at være medlidende endog mod den Skyldige. Den Fornøjelse at have gjort en god Gjerning, hjalp til at formilde den bittere Bedrøvelse, som Trueworths uventede Bryllup havde forarsaget hende. Ridder Ralphs og Lady Trustys Nærværelse forskaffede hende en mægtigere Trøst; og Dagen derefter, var hun hos dem, for at bevidne sin Glæde over deres Ankomst.

Man

Man skulde uden Tvivl ikke have talt om vigtige Ting med Betsy, ved dette første Besøg, dersom ikke hendes Brødre paa samme Tid vare komne. Efter de første Høfligheds-Beviisninger, sagde Tatless til Hr. Ralph: vi længtes inderlig efter Deres Ankomst, fornemmelig i Henseende til min Søster, som giver sig, og som ventede kun Dem, i det Haab at De vilde gjøre hende den Ære at bortgive hendes Haand. O af mit ganske Hjerte, svarede Ridderen, saasnart det kun er Gen, som fortjener hende. Jez haaber, svarede Tatless, De skal blive fornejet med Partiet. Betsy blev red og svarede intet. Da Ladi Tru ty saae hendes Forvirring bad hun hende at komme i et andet Kammer, hvor hun havde meget at sige hende.

Andet Kapitel.

Dopfylt med Forretninger.

De tvende Brødre, forsikrede om, at deres Søster kun søgte Udflugt, frygtede, med Rette, at Munden skulde gjøre som Truworth, og de havde foresat dem intet at forsømme

semme, for at ende en Sag, hvorpaa deres Families Rolighed beroede. Og da de holdt for, at det var uundgaaelig fornødent forud at tale med Ladi Trusty og Ridder Kalph, havde de aftalt: at den unge Tatless, skulde rejse dem i Mode den Dag de kom.

Ladi Trusty blev saa rørt ved Fortællingen om Betsy's sidste Hændelse, at hun ikke kunde holde sig fra at græde. Hun lagde tildeels Skylden til Betsy's Udsvævelser, paa det flette Exempel, som Ladi Mellasin havde givet hende, men hun saae i Betsy's egen Karakter, en stor Deel Fusentasterie og Forføngelighed, ligesaa farlige for Dyden, som for hendes gode Rygte, og hun indsaae ligesom Tatless Nødvendigheden at giøre hende.

Men om Middelet hertil ikke staaer an? sagde Ridder Kalph. Elsker Betsy den, De bestemmer hende? thi det er det væsentligste: Mange Fruentimre, fordi de ere giorte, ere derfor ikke fornuftigere; tværtimod, et tvunget Ægteffab synes i deres Dine at berettige dem til en slet Opsørsel. De betragte det, som en Bortførelse. — Min Søsters Karakter, svarede Tatless, er saa ubestendig, at ingen kan dømme om hendes Hjertes Tilstand, og i Sandhed hun kjender det ikke selv. Nu synes
det

det derimod at hun allene venter Deres Samtykke. — Ja! naar det er saaledes, og de ønsker det, vil jeg af mit ganske Hjerte give hende det. — Jeg skal ogsaa tale med hende, sagde Ladi Trusty. Hun har nogen Fortrolighed til mig, og uagtet hendes Tusentasterie kjender jeg dog saavel hendes Forstand, som Dømmekraft. Jeg haaber at bringe hende til en Beslutning; — og i denne Henseende vilde hun tale allene med Betsy.

Betsy, som ikke kunde tiltroe sine Bredre dette lille Bedragerie, blev overmaade forundret ved at finde Ladi Trusty saa vel underrettet. Men hun tog strax sin Beslutning: — Jeg seer vel Madame, at alle mine Ubetænsksomheder og alle mine Fejl ere Dem bekjendte, og det er langt fra jeg er misfornøjet derover, eftersom Deres omme Bebrejdelser, ere et nyt Beviis paa den Godhed De haver for mig. Vær forsikret om, at Erindringen om min sidste Ulykke og den forfærdelige Fare jeg er befriet fra, skal gjøre den Virkning paa mig De venter. Derom er jeg forsikret sagde Ladi Trusty og omfavnede hende, men jeg vilde see Dem giwt, der er intet jeg mere heftig har ønsket. Derpaa igjentog hun, alt hvad der allerede havde været sagt om Munden, og forsmte

somte intet af alt hvad der kunde overtale Betsy til at tage en Beslutning.

Betsy hørte hende med Agtsomhed og Erbedighed, og efter en kort Pause sagde hun:

Jeg er overbevist Madame saavel af min egen Fornuft, som af det De har havt den Godhed at sige mig, at jeg har sagt for meget, til nu at kunde tage mine Ord tilbage; og da alle mine Paarørende samtykke Hr. Mündens Frierie, skal jeg ikke lade ham vente lang Tid. — Vil Du da giue dig med ham? — Ja Madame, fra det Djeblik dette Givtermaal anstaaer Dem og alle de Personer, hvis Ønsker jeg gjerne adlyder, sætter jeg mig ikke længer derimod. Hun sagde dette med en skjælvende Stemme i det Ridder Kalph kom hastig ind: Du holder ogsaa min elskværdige Myndling alt for længe, sagde hun til Ladi Trusty: hendes Broder og jeg maae dog ogsaa have vor Tour: — I Sandhed min Herre, svarede hun: det kunde være den Kone, som vilde optage det meget ilde, at De kommer saa uformodentlig og umeldt herind: jeg selv skulde et Djeblik tilforn have bleven meget fortrydelig, thi nu nylig fik jeg Betsy's Samtykke til det Givtermaal vi alle ønskede. — I Sandhed, svarede han: jeg skulde selv have været det;
men

men da hun nu har taget sin Bestlutning, saa lader os bringe hendes Brødre denne behagelige Tidende. Han tog dem begge ved Haanden, og førte dem som i Triumph ind i Bærøset til Selskabet. Endelig, sagde han til de tvende Brødre: Deres Søster samtykker i alt hvad De ønske. — O vi ønske intet uden hendes Lyksalighed. — Ladi Trusty bad dem alle at spise hos sig; men Tatless havde Selskab, og de lovede allene at komme igjen om Eftermiddagen.

Munden, efterat have hilset Ridder Kalph og Ladi Trusty, forsikrede Betsy i de sømteste Udtryk, hvor meget han var rørt over den Lykke hendes Brødre havde forkyndet ham; og den Mildhed, hvormed Betsy modtog ham, kunde ikke andet end smigre ham meget. Endelig faldt Alt paa begge Sider saaledes ud, at det gav alle dem Haab og Glæde som deri havde Deel; man anholdt paa nye om Ridder Kalphs Samtykke, og aftalte, at Brudgommen og Tatless skulde Dagen derefter gaae til Hr. Markland for at lade Ægteskabs-Kontrakten opsætte.

Alt gik godt, de deeltagende Personer syntes fornøjede og man saa ingen Hindringer. Men man havde ikke givet Betsy Tid til Eftertanke. Hendes Brødres Glæde, de kjerlige Forsikrin-

skringer de gjorde hende, Mündens heftige Glæde, alt havde forblindet hende, og saalænge hun var hos dem, troede hun af ganske Hjerter at have givet sit Samtykke.

Men nu hun var allene, indelukket i sit Kammer, frie for sin Families Kæresser og sin Elskers kjerlige Forskringer; nu forekom hende Sagen anderledes. — Saa er jeg da givet — sagde hun — eller saa godt som givet, eftersom jeg har givet mit Løfte. Inden faa Dage vil man forbinde mig til at opfylde det. — Saaledes er jeg da kommen i Nager! Hvorledes skal jeg udstaae det? — Alle de Betragtninger, hun tilforn havde gjort, randt hende nu atter i Tankerne. — Hvilken Daarlighed! hvilket Galenskab at give sig! Er det ikke bedre at tage Opvartninger af tusinde Elskere, end være bunden til een allene, som fra vor tilbedende Slave strax bliver vor bydende Herre, for maaskee at misbruge sin Magt? Hvad er dog ikke alt det som man venter af os? Et Fruentimmer har neppe kastet Falde-Hatten, før man siger: Frukenen skal snart blive givet; og det skal være med denne her, og med denne der. Hvilken Taabelighed! man river os ud fra Livets Fornøjelser i det Øjeblik vi begynde at nyde dem. Med disse Tanker lagde hun

hun sig til Sengs, og Sønnen tilbød hende
 ingen behageligere. Bedrøvelige og skræk-
 somme Drømme plagede hende den ganske Nat.
 Hun vaagnede, og stod ligesaa bedrøvet op;
 men kun for at forandre Sted. Hun satte sig i
 en Kænestol, hvor hun lang Tid var meget
 beskæftet med Intet. Man skulde have taget
 hende for en Stum. Endelig udbrod hun:
 Min Lykke er forbie, og mit Liv skal herefter
 ikke være andet end en Rjede af Plager; men
 det er min Skjebne, jeg kan ikke modstaae den:
 Mine Venner have villet, jeg har lovet det:
 og jeg maae opfylde min Bestemmelse. Nu
 erindrede hun sig: hun skulde spise hos sin Bro-
 der. Hun fattede sig saameget mueligt, rejste
 sig, klædte sig paa, vilde tage sine Smykker; og
 aabnede et Skrin. Det første, som faldt
 hende i Øjnene, var Truevorths Portrait.
 Ak, sagde hun, ved at betragte det med Agt-
 somhed: ak! at Ladi Trusty og mine Brø-
 dre havde været her, da denne Utafnemmelige
 endnu elskede mig! Men hvorfor fore-
 kommer han mig nu elskværdigere? Aldrig
 har jeg seet ham saa skjøn! hvilken Mildhed
 i hans Øjne! hvilket ædelt Udseende! og
 hvilken behagelig Skabning! Imidlertid maae
 jeg ikke tænke derpaa: han hører en anden
 til;

til; en anden bedre end jeg! O hvor er jeg ulykkelig at have kjendt hans Værd! Han har forglemmt mig, lad mig ogsaa stræbe at forglemme ham. Paa disse sidste Ord fulgte et dybt Suk; hun gjemte Portraitet, og stræbte at fatte sig igjen. Neppe var Betsy klæd, førend Munden kom ind: han vilde afhendte hende, for at føre hende til hendes Brødre. Vi have været hos Advokaten, sagde han, Egteskabs-Kontrakten er allerede skreven, og jeg haaber, at Dagen til min Lykke ikke længer skal udsættes. Han vilde stjæle et Kys; men Betsy som ikke var i god Luune, sagde i den mest fornærmende Tone: Saa sagte Hr. Munden! slige Friheder ere Dem ej endnu tilladte.

Utaknemmelige og grumme Betsy! tilstaaer De da intet til Kjerlighed? Skal alt være en Følge af den bedrøvelige Skyldighed? Han udtrykkede i den ømmeste Tone, alt hvad han lod som han følede for hende, og den Glæde, som hans Lykkes Nærmelse forarsagede ham. Men hun fik i sinde at falde ham i Taler: Hr. Munden, jeg har forglemmt een Ting, jeg troer dog det ikke er for silde. Jeg anseer det som afgjort, at De vil holde en Karet. Fruen, sagde Munden, meget

meget forbausset, min Formue tillader mig det ikke. Det veed De. — Hvad! — troer De da jeg giufter mig for at gaae til Fods? det vilde være mig meget ubehageligt: — Men, Frøken De veed at jeg har Anledning til at haabe en anseelig og fordeelagtig Betjening: jeg forsikrer at kun for Dem ønsker jeg den og saasnart jeg faaer den, skal De blive fornøjet. — Betsy misfornøjet paastod det, og sagde med Haanhed, at hun uden dette Wilkaar ikke vilde giufter sig. Han blev stødt derover og lod hende erindre sig, at da hun gav sit Jaord blev der ikke talt derom. — Stol ikke saa meget paa dette Jaord faldt Betsy ham i Talen. Beviiiser uden Underskrevet gjelde ikke, og jeg har ikke sagt til hvilken Tid jeg vilde opfylde mit Lovte. Munden kunde ikke længer udholde det. Frøken! sagde han; De har modtaget mine Opvartninger, og efter saa megen Bestandighed paa min Side, burde jeg vente en mildere Omgang. Jeg kan ikke sKiule for Dem at Deres Opførsel er uartig og uanstændig.

Mine Læserinde kjender Betsy, og kan let slutte hvorledes hun optog denne Bebreidelse: Hun rødmede af Bredde, betragtede Munden med Foragt, og uden Tvivl skulde hun

hun have givet ham et uartigt Svar, om ikke til Lykke den yngre Tatless var kommen ind. Han vidste ikke at Munden var hos hans Søster, og da han gik igjennem den Gade, hvorudi hun boede, kom han for at høre om hun var færdig. Han mærkede let af begges Udseende, at der havde været nogen Trøtte, og vilde have Oplysning derom. Munden gjorde ingen Vanskelighed i at sige ham Anledningen dertil; men Tatless, uagtet han blev meget vred paa sin Søster, slog det bort med Latter, og spurgte Munden om han havde Karet? — Ja sagde han. — Lader os da kjøre, alt dette kan vi afgjøre hos min Broder.

Tredie Kapitel.

Underviisning om Systermaal.

Omendskjønt den yngre Tatless, fordi han troede det uanstændigt i Mündens Nær-værelse ikke havde yttret sin Misforstaaelse over hans Søsters Forhold, havde hun dog selv indseet sin Fejl, og for at forsøde det alt for bittere i hendes Tale, sagde hun ved at stige

B

ind:

ind: see det er en smuk Karet; jeg troer Hr. Munden har valgt denne, for at trøste mig over at jeg ikke har en som hører mig selv til. — Frøken, saade han: jeg ønsker De vil værdiges at være fornøiet med min maadelige Lykke, indtil jeg er lykkelig nok til at kunde forekomme alle Deres Ønsker. Lader os ikke tale mere derom, svarede Betsy, og vær vis paa, at uagtet alt hvad jeg har sagt, er jeg langt fra at lade Livets Lyksalighed bestaae i Pragt. Munden svarede intet, men kyssede hendes Haand, som hun overlod ham indtil deres Ankomst til Tatless's Huus. Dette var det sidste Suk af Betsy's Forsængelighed, og for Eftertiden havde Munden Anledning at rose hendes Opførsel.

Ridder Ralph som Formynder, og den ældste Tatless overlod man at fastsætte Bryllupsdagen, og Betsy samtykkede den med den meest indtagende Høflighed for Munden.

Ladi Trusty tilligemed de tvende Tatless'er sparede intet, for at vedligeholde vores ubestændige Heltindes Mantelhed. Hendes Elsker havde lejet et smukt Huus; og han vilde hun skulde selv udvælge sig Huusgeraad. De Befalinger hun maatte give hertil; Indkjøbet, Tilberedelserne til Brylluppet, alt dette

syssel-

syffelsatte og fornøjede Betsy. Man lod hende aldrig være alene, og da man silde gik fra hinanden, gjorde Tanken om alle de Smaafornødenheder som beroede paa hendes Valg, at Sønnen omsider var hende mere behagelig end hendes Betragtninger.

Endelig kom den bestemte Dag. Ridder Ralph, Ladi Trusty og begge Tatlesser vare de eneste Vidner til Vielsen: da Betsy, som ikke kunde vente den Højtidelighed og Pragt, hvorudi hun ellers havde fundet saa megen Fornøjelse, og tillige saa stor Bedrøvelse ved Truevorths Bryllupsdag, ønskede at hendes maatte ske i Stilhed. Da det ulukkelige Ja var sagt, rejste de alle til en Lystgaard, som Munden efter Betsy's Anmodning havde lejet, fem eller sex Miile fra London. Hun vilde lade Rngtet om sit Givtermaal forsvinde, og befri sig fra de kjedsommelige Ceremonier som Brugen fordrer.

Munden viiste den meest levende Glæde, og begge Brødrene vare meget fornøjede at de endelig saae sig befriede fra Omsorg for deres Søster. Ridder Ralph og Ladi Trusty vare forsikrede, at dette Givtermaal var anstændigt, og glædede sig over at have gjort sit dertil. Alle vare fornøjede. Betsy alene syntes ikke

at være det. Hun havde et tankefuldt Udseende; men man ansaae det for den Undseelse, som i sligt Tilfælde plejer at ytre sig hos et ar-
tigt Fruentimmer.

Ladi Trusty som den ganske Dag havde fulgt hende med et opmærksomt Øje, var urolig; hun troede førend hun forlod hende at maatte give hende nogle Underviisninger, og da hun havde ført hende i et affides Kammer, taledes hun saaledes til hende:

Mit kjære Barn, du er nu giort, og jeg frygter meget at din Høflighed har havt større Deel derudi, end din Tilbøjelighed. Din Lykke hænger af det første Skridt du gjør. Jeg frygter ikke at du bliver blandt disse Koners Tal, hvis umaadelige og romanske Kjerlighed altid er latterlig. Men min kjære Betsy! tag dig vare for at falde i den modsatte Fejl: den vil være dig skadelig, og den skal og være det for din Mand. En bestandig Ufølsomhed un-
trykker omsider den hæftigste Kjerlighed og kan frembringe skæffelige Mistanker. Tag dig derfor vare, jeg besvær dig, at foragte en Omhed som du skylder Gjenkjerlighed. I dit Hums maa du ikke blande dig i andre Ting end dem som tilkommer dig: Overlad til din Mand's Omsorg Tingene udenfor, gjør ikke Indgreb i
din

din Mands Rettigheder; men bevar dine egne; dog, viis dig ikke alt for meget paastaende, giv efter naar du maae, for Freds Skyld; men saaledes, at din Mand seer det skeer for at behage ham, og han skal takke dig derfor.

Jeg troer at finde hos Munden alt hvad der kan gjøre dig lykkelig: Jeg smigrer mig med at han skal retfærdiggjøre dine Naarværendes Balg; men erindre dig, at ingen er fuldkommen; begaaer han Fejl, lad som du ikke seer dem, da det ikke tilkommer dig at bebrejde ham dem; den ærligste Mand kan forglemme sig; men han kommer til sig selv, og erstatter det.

Beklagelser, Bebrejdelser forhærder og gjør den bestandig i Laster, som ellers af sig selv skulde have kommet tilbage til Dyden. Fornemmelig mit kjære Barn, forglem ikke, at din Dødsfæls, hvor uskylldig den end i sig selv var før dit Givtermaal, dog ikke befriede dig for Eftertale. Erindre dig Truedorthe's, men skjælv for Mündens Misfornøjelse. Ladi Trusty mærkede, at disse sidste Ord havde forvirret Betsy. — Troe ikke, blev hun ved, at jeg fordi du er giyt, paastaer du bør fraspige dig alle de Fornøjelser, som ere passelige for din Alder og dit Kjøen, eller at du skulde holde dig selv indsluttet. Nej, min kjære Betsy, jeg

Jeg fordrer kun Maadelighed og dertil raader jeg dig. Saaledes sluttede denne ærværdige Veninde sin Tale, som maaskee allerede syntes alt for lang. Betsy takkede hende, forsikrede at hun skulde hellig bevare hendes Undervisninger i sit inderste Hjerte, og ved sin Opførsel bevise hvor kjære de vare hende. Hun kom tilbage til Selskabet, og da Natten nærmede sig, vendte Ladi Trusty og de tvende Taleffer tilbage til London, og overlod de Nægtivte til dem selv.

Fjerde Kapitel.

Som udfordrer mere Agtsomhed end noget af de Foregaaende.

Madame Munden, som vi ikke mere vil kalde Betsy havde ved Alteret intet lovet, som hun jo agtede at holde; hun var ikke uvidende om sin Stands Pligter, og forsikret om, at hendes Kolighed, Ære, og Lykke for Estertiden, beroede paa den Redelighed, hvormed hun opfyldte dem, fattede hun en fast Beslutning deri.

For mere at bekræfte sig derudi, erindrede hun sig Mündens Bestandighed, Høflighed,
hans

hans Overbærelse med hendes Egenfindigheder. Endelig, Tanken om hendes Mand's Kjærlighed og hans Erkjendtlighed beseglede denne Beslutning. Hendes Hjertes naturlige Godhed, og Fornuften oprettede hendes Mangel paa Tilbøjelighed, saavidt det er mueligt at denne Mangel kan oprettes; endog uden Kjærlighed, var hun bestemt i at opfylde sine Pligter.

Truevorth laae hende imidlertid stedse i Tankerne, hun kunde ikke skjule for sig selv, de Fordele han havde frem for hendes Mand, men hun fandt Bederlag i den sidste Bestandighed, som hun troede vilde blive evigvarende.

Betsy i denne Tilstand var et langt kostbarere Gode end Munden kunde have ventet, naar man dommer efter hans første Opførsel, og dersom han havde vidst at sætte Priis paa den Skat han ejede, skulde han have været fuldkommen lykkelig. Men Menneskene maa selv arbejde paa deres Lykke. Himlen giver dem allene Midlerne, det hører dem til at bruge dem.

De første Dage efter Brylluppet syntes imidlertid at forkynde den lykkeligste Skjebne; men de Nye-givte levede kort Tid i deres Eensomhed. Munden elskede Selskab og Fornejselser, og Madame Munden, som ved at for-

andre

andre Stand, havde ikke ganske forandret Karakter, tog med Glæde imod det første Tilbud han gjorde at vende tilbage til London.

I Begyndelsen blev Fornøjelse deres eneste Beskæftelse. Man gjorde Gjæstebudde for dem, og de gjorde Gjengjeld. Men det var kun en behagelig Drem. Oprinet forandrede sig snart. Mündens Formue var alt for indskrænket til at udholde denne Levemaade. Man maatte leve sparsomt, og da han ikke vilde indskrænke sig selv, fordrede han desto strengere Regnskab over Udgifterne i hans Huusholdning. Madame Münden var alt for ærefjer, eller om man vil, alt for forsængelig til, at hun ikke skulde finde sig fornærmet derved. Dste lagde hun til af sin egen Kasse; men denne Hjælp var for svag, og kunde ikke vare længe. Hun beklagede sig derover for sin Mand, og omendskjønt hendes Beklagelser vare milde og fornuftige, blev dog Münden fornærmet derover.

Jeg frygter meget sagde han med Bitterhed at De er en slet Huusholderiske, og at De er uvidende om, at den vigtigste Pligt for en Kone, er at spare sin Mands Penge, og at rette sig efter sin Mand; dette maa De lære.

Hr. Mündens Tone, saa forskjellig fra den hans Kone var vant at høre, gjorde hende inderlig bedrøvet. Imidlertid skjulte hun det. Jeg skal altid tage mig meget vare for, svarede hun med Mildhed, at bede Dem om noget, som kan forværre Deres Omstændigheder. Men jeg kjender dem nok til at vide, hvad de tillade eller ikke. — Jeg veed det bedre end De, svarede han endnu bittrere: gjør derfor Deres Indretning bedre for Eftertiden, thi jeg tilkjendegiver Dem, at indtil min Lykke forandres, lægger jeg intet mere til det jeg har bestemt Dem. — Før da Deres Huusholdning selv, sagde hun med lidt mere Varme, thi jeg forstaaer ikke at holde den anstændig vedlige, med det De bestemmer dertil.

Nej i Sandhed Madame, svarede Münden paa en grov Maade, jeg har ikke givet mig for at være Deres Huus-Hefmester, det er Deres Forretning; min er, at give Dem det anstændige til at opfylde den; og eftersom De tvinger mig dertil, vil jeg sige Dem, at mit Huus ikke mangler det Nødvendige, uden fordi De fordrer for meget til det Overflødige, som De altid saa meget har elsket.

Madame Münden, som ikke forstod hvad han vilde sige med det Overflødige, bad ham med

Hef

Hefstighed at forklare sig; hvortil han, efterat have sadt sig i en Lænestol, med den meest foragtende Tone svarede saaledes:

Jeg veed ikke hvilken Nar der først har indført den Skik, at give sin Kone Knappe-naalspenge, ligesom om Konerne burde have Rettighed over nogen Ting, uden deres Mand's Samtykke. Men estersom det er Sædvane, og jeg har været enfoldig nok til at underkaste mig det, burde De ikke misbruge det, men indsee: at disse Penge burde bruges til Huusholdingen, hvis Byrde jeg ikke bør bære allene. — Gode Gud! skreeg Madame Münden, hvortil har jeg bragt mig? Et haardt Slaverie er da den ulykkelige Kones Lod. Utaknemmelige! er det den Kjærlighed, De har tilsvoren mig? — mere kunde hun ikke sige, gik hastig op og ned i Kammeret, med alle Tegn paa Fortvivlelse. Münden taug nogen Tid stille; men endelig saae han paa hende med lidt mere Godhed: jeg beder Dem sagde han, styr Deres Hidstighed, som er os begge saa uanstændig. Jeg skal aldrig mangle Agtelse og Omhed for Dem. De veed hvad jeg venter af Dem. Af Deres Frjelsighed skal jeg dømme om Deres Tænkemaade. Han vilde tage hendes Haand; men han gjorde det med et tvunget Bæsen, og saa lidt skilket

skikket til at komme hende til at glemme hans
 haarde Dmgang, at hun ikke blev formildet
 derved. Nej! Hr. Munden! sagde hun med
 Bitterhed; gjør Dem ingen Umage; efter det
 som allerede er høndet, har jeg kun en stet Be-
 gegnelse at vente af Dem. — Imidlertid,
 svarede han, har jeg dog intet sagt som jeg skul-
 de have Marsag at fortryde; og jeg haaber, naar
 dette onde Ruune er forbi, at De giver mig Ret.
 Jeg vil lade Dem estertænke det, og venter,
 naar jeg kommer tilbage at finde Dem mere ro-
 lig. Han tog sin Hat og Kaarde, og gik ud;
 men Madame Munden, gik bedrøvet i sit
 Kammer, for at overlade sig til de sørgeligste
 Betragtninger.

Femte Kapitel.

Den anden Trætte, mere alvorlig end den fore-
 gaende.

Miss Betsy Tatless's Karakter, lader
 os formode hvad Madame Munden maatte fø-
 le. Hun havde ikke underkastet sig sine Brø-
 dres Billie, hun havde ikke overvundet sin Ulyst
 til Egteskab, uden fordi hun troede, at være
 inderlig elsket af den hun ægtede. Hvor stor
 blev

blev ikke hendes Sorg, da hun saa sig saa grusomt bedraget. Følede hun end ikke Had, var dog hendes Mand's Opførsel istand til at udslette i det mindste den Højagtelse og det Vennskab, hun havde tvungen sig til at føle for ham.

Bestyrtsningen som denne Opdagelse forarsagede hende, Fortrydelsen som fulgte derpaa, Tanken, at Døden allene kunde befrie hende fra dette Nag, bragte hende til Fortvivlelse.

Ladi Trusty kom for at besøge hende, og fandt hende i denne Bevægelse. Madame Münden vilde skjule sin Bedrøvelse; men hun kunde ikke bedrage en Venindes Skarpseenhed, som tog saa stor Deel i hendes Vel.

Madame Münden var ikke uvidende om, at Huusforger bør være en ubredelig Hemmelighed; men tvungen af Ladi Trusty's omme Deeltagelse, vandt Aabenhjertighed og Fortrolighed Sejer over hende, og hun fortalte Aarsagen til hendes Sorg.

Ladi Trusty, forskrækket, lod hende fortælle alle Omstændigheder, lod hende igjentage dem for sin Veninde, og efter nogle Øjeblik's Taushed, sagde hun: Det bedrøver mig i mit inderste Hjerte, at der allerede skal være opkommen mindste Anledning til Beklagelser imellem dig og din Mand; neppe er det tvende

Maa-

Maaneder siden du er giot: det er alt for hastig at tilfidesætte alle Elskerens Egenskaber, for at haandhæve Huusherrens Rettigheder; men kjere Barn! der er intet andet Middel derimod end din Mildhed. Jeg troer vel at din Mand er hidsig, du maa berolige ham, du kjender hvor udstrakt Eders Forbindelse er, og den liden Tilflugt den levner dig.

— Hvad! sagde Madame Mündent, maae det gjøres umueligt? bør jeg overlade ham hvad han ved Kontrakten frivillig har bestemt, og frastreven sig til min Raadighed? — Nej! min kjere Betsy! tvertimod, din Mand vilde uden Tvivl misbruge din Føjelighed, og jo mere du tilstod ham, jo mere vilde han maaskee fordre: Jeg kan ikke give dig bestemte Raad, til hvorledes du bør omgaaes en Karakter jeg ikke kjender, og som du maaskee selv ikke kjender. Jeg vil at du skal paastaae din Ret; men det maae altid være med sagtomodig Mildhed. Maaskee du derved vil bringe ham tilbage. — Vel an! sagde vor bedrøvede Smukke: jeg skal holde det bedste Huus jeg kan, med det han giver mig. Men hvad om han dog beklager sig? — Dersom han beklager sig, skal du lade ham see hvortil du har brugt Pengene, og derfor holde rigtig Bog; men indtil den Tid

maa

maa du lade som om du ikke gav Ngt paa hvad der mangler. Vær fornøjet med Alt, og fornemmelig glem aldrig, jeg kan ikke nok igjengtage det for dig, at du maa stedse være paa Vagt imod dit heftige Sind, og aldrig nedlade dig til Urrighed. — Jeg skal følge Deres Raad Madame; jeg ønsker de maatte lykkes; men jeg tør ikke haabe det. — Endnu længe talte de herom, og denne ærværdige Beninde forlod hende ikke, førend hun havde prøvet alle Maader til at lade hende føle sin Tilstand mindre grusom. Men al Sorg høves ikke ved Fornuftslutninger. Man er langt mere rørt over det man føler, end overbevist om det man hører. Madame Mündens Hjerter var saaret: Hun saae sig bedraget i alt hvad der efter hendes Mening kunde gjøre hende Ægteffabet taaleligt. Truevorth kom hende stedse i Erindringen, og hvor ædelmodig hun end var, gjorde dog Tanken om den Lykke hun havde forspildt, hendes Plage haardere.

I nogle Dage fulgte hun i alle Maader Ladi Truisty's Underviisninger, og undskydede al Aarsag til Beklagelse. Münden holdt sig og stille, nagtet hans Misfornøielse var kjendelig. Med en kold Høflighed paa den eene, og tvungen Ærtighed paa den anden Side, omgikkes

gikkes de hinanden nogen Tid ikke nok, indtil en Dag een af Hr. Mündens Venner, en Mand af Anseelse kom en Middag og vilde spise med ham. I det de kom til Bords, studsede Münden over det stette Maaltid. Hvad? sagde han til sin Kone, har vi intet andet end dette? — Jeg er ligesaa skamfuld som De, svarede hun med megen Bittighed; men De veed vi skulde ikke spise hjemme i Dag, og denne Herre er kommen alt for sldig til, at jeg kunde gjøre nogen Forandring i Anretningen. Den Fremmede sagde hvad han ved denne Lejlighed burde sige, og der blev intet talt mere derom. Men Mündens Forsængelighed blev saa fornærmet derover, at han neppe kunde bære sig indtil hans Ben var borte. Saasnart han saac sig i Frihed bebrejdede han sin Kone i de haardeste og grumme Udtryk, den Skam hun havde forvoldt ham. — Den deeler jeg med Dem svarede hun; men De gjør den uundgaaelig. Jeg ønsker intet heller, end at kunde tage vel imod Deres Venner; men De veed det bedre end jeg, at jeg ikke er istand dertil, og jeg vil bevise Dem det. Hun gik i sit Kammer, læs sagde hun, og gav ham Optegnelsen over Udgifterne, og De vil see, at jeg ikke fortjener de Bebrejdelser De gjør mig.

Hvad

Hvad vil De jeg skal gjøre med dette Kladderie? sagde han, og rev det i Stykker. Det er mig nok at vide, hvad De har at gjøre, og engang for alle siger jeg Dem, at De maa heller tænke paa at indskrænke Deres Udgiøter, end smiggre Dem med, at jeg skal forøge det jeg giver Dem.

Mine Udgiøter! mine Udgiøter! skreeg Madame Münden heftig; hvad vil det sige min Herre? — Hvad det vil sige, behøver ingen Forklaring, dersom De har nogen Kjærlighed for mig, eller De ønsker at fortjene min. Men da De synes at vil være uvidende derom, maa jeg sige Dem det. Jeg igjentager Dem da, at De i det der angaaer Dem selv er alt for overdaadig, at den Pension som jeg har været saa daarlig at give Dem bør bruges til Huusholdningen. I øvrigt holde vi alt for mange Tjenestefolk. Hvad behøver De en Tjener? Mit kan jo ogsaa opvarte Dem, og skal De endelig have En, da hold ham selv.

Madame Münden som var vandt til Eilbedelse, Beundring og Erbedighed, af den som nu beegnedede hende saa grusomt, følte den ganske Haardhed i denne Omgang, og blev overmaade vreed derover. — Jeg kjender mine Pligter min Herre, svarede hun, og jeg
skal

skal aldrig vige af fra dem, maaskee mere for min egen end for Deres Skyld, og jeg skal foragte mig selv, om jeg nogensinde forglemmer dem. — Madame Münden havde lært at kjende sin Mands Tænkemaade, og det var alt for sandt, at han betragtede sin Kone som sin fornemste Tjenestepige. Hans Kones Standhaftighed forundrede og opirrede ham endnu mere; han viiste sig saa ganske som han var; han var næsten færdig at briste af Forbittrelse, og da han ikke turde overlade sig ganske til den, foretog han en Gjerning, som maatte synes barnagtig, men som maa være nok til at give en Afbildning paa hans Karakter.

Læserne kan erindre sig, at Truevorth i Begyndelsen af hans Frierie til Betsy havde givet hende et Egern, som hun for Høfligheds Skyld havde bevaret, og fattet Godhed for. Dette stakkels Dyr, meget uskyldigt i dette ubehagelige Optrin, aad rolig sine Nodder oven paa sit Buur, da Münden, som ikke turde hevne sig paa sin Kone, fik i Sinde at lade sit Kaserie falde paa hendes lille Yndling. See, sagde han med et bittert Smil, der er en af de overflødige Tjenere, som vi i det mindste kan undvære. Han tog det ulykkelige Dyr, og slog Hovedet i Stykker mod Kaminen: Det var et

Ojeblik's Sag. Madame Münden kunde hverken forudsee eller hindre denne Hændelse; men hendes Mand's Grovhed forarsagede hende en saa heftig Brede, at den ganske henrev hende. Elændige! sagde hun, denne grusomme Handling var ikke fornøden, for at lade mig føle, til hvem jeg har ladet mig binde. — Da jeg svarede han, havde ikke denne Hidsig-
hed fornøden, for at see at jeg har ægtet en Furie: Madame Münden følte sig nær ved at græde, men vilde ikke han skulde være Bidne til hendes Svaghed, hun gik i sit Kammer, sigende, at hun ikke længer vilde søge Seng eller Bord med ham.

S j e t t e K a p i t e l .

Følgerne af det elskede Egerns bedrøvelige Død.

Münden kunde ikke paa en grummere Maade bedrøvet sin Kone. Dette lidet Dyr's Død havde i sig selv noget saa barbariskt; men hun indsaae ikke selv den sande Aarsag som gjorde hende dette Tab saa følsomt. Hvad der imidlertid er vist, er, at dersom den havde været kjøbt paa Torvet, skulde hun ikke have be-
grædt

grædt den saa meget. Hun holdt sin Mand det Løfte hun havde gjort, og lod sig et Kammer lave tilrette. Er De vel fornøjet med Dem selv Madame? sagde han Dagen derefter, og finder De at dette uafhængige Væsen anstaaer Dem? Naar en Mand svarede hun, ikke kjen- der den Højagtelse han skylder sin Kone, eller forglemmer den, bør Konen, dersom hun er søl- som forglemme den hun skylder sin Mand. De talte ikke mere sammen den Dag, og Madame Münden tog hen til Ladi Trusty, som hun længtes efter at besøge.

Denne værdige Veninde blev meget bedrø- vet over den Fortælling hun gjorde hende. Hun fandt Mündens Omgang saa besønderlig, at hun neppe kunde overtale sig til at troe den. Men hun tog sig vel vare for at sige, hvad hun tænkte: tvertimod søgte hun at formilde sin Veninde. Jeg tilstaaer at din Mand har Uret; men eders Fortrydelse har paa begge Sider bragt eder alt for vidt. Det Skridt du har gjort giver ham Ret til at beklage sig og kan komme Verden til at tænke, at du ikke har den Omhed for ham, som enhver artig Kone bør have for sin Mand. Troe imidlertid ikke: at jeg vil overtale dig til nederdrægtig Underkastel- se. Han skulde kunde misbruge den; men

denne Skilsmisse, dersom den vedvarer er uanstændig. Der gives Midler til at forlige eder igjen, og disse maa man søge.

Ah! Madame, jeg kan ikke overvinde min Afsskye for en Mand, som efterat han har gjort de ømmeste Forskringer, omgaaes mig med saadan Uanstændighed. Nej Madame, jeg har Afsskye for Falskhed; Dag og Nat ere ikke mere forskjellige end vore Karakterer.

Det maa du hverken tænke eller sige. — Din Klage er ikke gyldig nok til at berettige dig til Skilsmisse. Betragt i øvrigt den bedrøvelige Rolle en Kone spiller, der er skildt fra sin Mand. Det er aldeles nødvendigt at forlige eder igjen, og da maaskee ingen af eder begge tør arbejde herpaa, er det eders Bønners Sag. — Madame Münden indsaae med Meje denne Nødvendighed. Men endelig merkede hun den, og nu blev der kun talt om, hvorledes man skulde udføre Sagen. Dine Brødre, sagde Ladi Trusty, maa ikke vide denne Trætte, de ere begge hidse: dette Givtermaal er deres Gjerning og jeg frygter for Følgerne af den Bebrejdelse de kunne gjøre din Mand. Men Ridder Kalph er en fornuftig Mand, hans Alder og Stilling som din Formynder giver ham Rettighed dertil. Han
maae

maae bede Munden komme her. Det Venſkab han veed jeg har for dig, berettiger mig til at blande mig i deres Samtale, og jeg haaber det ſkal lykkes os at bringe eder til at leve ſammen, og i det mindſte at viſe hinanden udvortes Høflighed.

Madame Munden ſvarede hende med Takſigelse, uagtet hun i ſit Hjerte heller havde ſeet ſig ſkildt fra en Mand, ſom hun var vel overbeviiſt om, hverken havde Kjerlighed eller Venſkab for hende. Men hun havde intet at modſætte ſin Venindes Grunde. Under denne Samtale lod Hr. Edward Goodman bede Ridder Ralph og Ladi Truſty til en Feſt, han gav ved en Anledning ſom er Læſerne ubekjendt, og hvorom det er billigt at underrette dem.

Syvende Kapitel.

Udfaldet af Ladi Mellafins og Floras Hænderſer.

Ladi Mellafin havde nogen Tid været underſtøttet ved hendes Advokats Raad og Skjelmſtykker. Kroglove og Rabuliſteri havde

de

de tilintetgjort Hr. Goodman's redelige Advokats Bestræbelser; men endelig vare disse Elændiges Tilflugter udtømmede, da de saae den bedrøvelige Dag, som maatte føre dette Bedrageries Hemmelighed for Lyset. De havde ikke Mod nok til at oppebie den Straf som deres Forbrydelse fortjente, og vare endog saa utroie, at de lode Ladi Mellasin være uvidende om den Fare der truede hende. Hun var kommen op paa Raadhuset for selv at være Vidne til den Sejer hun ventede: (thi hun tvivlede ikke paa et lykkeligt Udfald) men hun blev underrettet om, at deres Opspind var aabenbaret, og at alle Medskyldige havde overladt hende til den Straf som Loven bestemmer for Falsknere. Intet kan udtrykke hendes grusomme Tilstand ved denne bedrøvelige Tidende. Neppe havde hun Tid at undflye den hende forfølgende Arrestbefaling. Forvirret løb hun om i Gaderne, uden at turde gaae ind i sit Huus, uden engang selv at vide hvor hun gif. Endelig kom hun til en Port af St. James Have, hun gif der ind, og lod sige til Flora og Princk, at de strax skulde komme til hende. Princk adlydede, men Flora undskyldte sig: hun klædte sig paa for at rygte et Erinde som laae hende mere paa Hjertet, end alt hvad der angif hendes Moder.

For

For at tage fat igjen paa Flora der, hvor vi før i Fortællingen slap hende, maae vi underrette Læserne: at da Truedorthe var gaaet fra hende, som man maae erindre sig, befandt hun sig i den voldsomste Tilstand. Bertinden i Huset kom hende til Hjelp; og i det hun stræbte paa at bringe hende til sig selv af en lang Afmagt, kom just en ung Adelsmand ind, som var meget bekjendt i Huset.

Flora forenede med Skjønhed et ømt Udseende, og dersom hendes Hjerte havde svaret til hendes Skabning, skulde hun have fortjent den bestandigste Kjerlighed. Et Fruentimmer er smukkest naar hun græder, siger Poeten; og Flora havde denne Fordeel. Det unge Menneske blev bevæget, han forenede sig heftigen med den hjælpsomme Bertinde, for at bringe Flora tilrette, og saa med Fornøjelse, at hans Omfarg blev vel optagen. Da Flora kom lidt til sig selv, takkede hun ham i de forbindtligste Udtrykke, og vilde gaae bort; men Adelsmandens Omhyggelighed befalede ham at følge hende. De er endnu ikke saa ganske vel, sagde han: De kunde komme noget til, og jeg vil derfor aldeles ikke forlade Dem førend De er hjemme.

Flora

Flora samtykte det, som man ikke kan tvivle om; han forblev en halv Time hos hende, og forlod hende ikke førend han havde erholdt Tilladelse at komme Dagen derefter igjen for at erkjendige sig om hendes Sundhed, Flora var for udlært til ikke at opdage mere end Høflighed i hans Omhyggelighed. Hun undersøgte sin Ledfager, han forekom hende velkæbt, og naattet hun havde elsket Truethed indtil Raserie, kunde Tanken at han var tabt for hende ikke andet end føde en heftig Lust hos hende at faae en i hans Sted.

Den nye Elsker var underrettet om, at den Tilstand, i hvilken han havde seet Flora, var Virkningen af en uhykkelig Elskov. Han tog deraf Lejlighed til at bevidne sin Afsky for Uretfærdighed og Utaknemmelighed. Der ere alt for mange Mandspersoner, sagde han, som gjøre sig en grusom Ære af at tyrannisere over de Fruentimre som elsker dem. Men hvorledes er det mueligt at man har kundet være saa meget Fjende af sig selv, at give Slip paa den uudsigelige Lynke, som man maae finde i deres Arme.

Saa talte ogsaa det Uhyre som har forladt mig, svarede Flora; men da min Ungdom, min Uerfarenhed, mit svage Hjerte har styrket mig i denne Afgrund, skal jeg for Eftertiden

tiden tage mig bedre i Agt, ikke oftere at falde deri. Ved at lade denne smukke Tænkemaade fremlyse, betragtede hun sin nye Erobring med meget ømme Øjne, som forkyndte en nær Sejer. Han mærkede dette, vilde benytte sig deraf, og fandt Modstand, hvilket Cæserne, af Flora's Karakter vel kunne forestille sig.

Imidlertid viste den nye Elsker hende mere Agtelse, mere Kjærlighed, end hun kunde haabe: han var høflig, ædelmodig, og gav hende mange Foræringer; men var naturligviis slygtig. Han blev snart kjed af en Elskov, som var saa let at vinde, og for hvilken, som man let kan dømme, han ikke kunde havde megen Højagtelse. Flora mærkede dette. Beklagelser og Bebrejdelser, lykkedes hende alt for ilde, for at tage sin Tilflugt til dem: tvertimod indsaae hun, at for ikke ganske at tabe sin Elsker, maatte hun ikke tvinge ham. Han var nu just ikke delikat, og ved denne Opsørsel fik hun Prøve paa hans Ædelmodighed, lang Tid efter at han havde tabt den liden Tilbøjelighed han havde for hende.

Underrettet om at han vilde rejse paa Landet, havde hun ønsket at følge ham, men han havde afflaaet det; hun vilde dog sige ham Farvel, og stod just færdig at gaae til ham,
da

da hun fik Ladi Mellasins Befaling; og dette var den vigtige Forretning, som hindrede hende i at adlyde.

Flora var bleven ilde modtaget og kom hjem i et slet Lunne; det blev endnu værre, da hun havde læst et Brev fra Prins, der i hendes Fraværelse var kommen for at hente sin Frues Klæder, havde efterladt hende. Dette Brev underrettede hende om, at Ladi Mellasin i Fortvivlelse var flygtet til et lidet afliggende Huus, havde forandret sit Navn, og ventede hende der. Næsten ligesaa forvirret, som hendes Moder, havde Flora intet andet Valg at gjøre, end at gaae til hende.

Ottende Kapitel.

Fortsættelse af det Foregaaende.

Denne straffkyldige og ulykkelige Familie, søgte lang Tid forgjeves Midler til at komme ud af denne grusomme Tilstand. Endelig blev den hovmodige Ladi Mellasin nød til at anraabe om det Menneffes Naade som foragtede hende meest, og som hun meest havde

de

de fornærmet. Hun skrev til sin Mands
Brodersøn følgende Brev:

Min Herre!

„Sandsynligheden er saa meget imod mig,
„at jeg neppe vover at nævne mig som uskyldig.
„Himmelen skal dømme mig. Men jeg kan
„ikke nægte mig selv den Trøst, at give Dem
„en svag Afbildning om det Forræderie man
„har udøvet imod mig og hvorved man har villet
„gøre Dem til et Offer, ved at misbruge mit
„Navn.

„Det Testamente, som har givet Anled-
„ning til vor langvarige Trætte blev bragt mig
„Aftenen førend min Mands Død, ved en
„Mand, som sagde at have det i Gjemme, og
„Befalning at overlevere mig det. Vidnerne,
„som havde underskrevet, bekræftede det, og sag-
„de endnu: at Hr. Goodman var saa over-
„bevist om min Uskyldighed: at han i sin
„Dødstime sendte Bud efter mig for offentlig at
„forlige sig med mig. Saaledes, dersom dette
„Testamente er faldt, er jeg ikke skyldig deri.
„I hoordan det end er min Herre, beder jeg
„Dem oprigtig om Tilgivelse for den Urolighed
„og Plage alt dette har forvoldet Dem. Det
„er

„er den eneste Erstatning jeg kan give Himme-
 „len, for langt større Fejl. Jeg er ikke min-
 „dre rørt over at have været skilt ved alle mine
 „Rettigheder; men endnu mere ved at have
 „tabt min Mands Benskab, og det jeg havde
 „at vente af Dem. Imidlertid min Herre,
 „i hvor straffskyldig jeg forekommer Dem at
 „være, hvor store mine Fejl end ere, smigrer
 „jeg mig dog ved, at naar De estertænker, jeg
 „er Deres Farbroders Enke, denne Farbro-
 „der, hvis Erindring er Dem saa kjer, De
 „da ikke vil bringe mig til den Bancere at leve
 „af offentlig Almisse. Det er langt fra jeg
 „tænker at paalægge Dem Love: Nej! min
 „Herre, jeg veed jeg har intet at fordrø, og
 „jeg venter intet uden af Deres Edelmødighed
 „og Medlidenshed. Det er af den allene jeg
 „venter mit Ophold. Jeg bør forglemme de
 „Billaar, hvori jeg hidindtil har levet, og be-
 „der Dem allene at estertænke den uheldigste
 „Kones grusomme Tilstand, og at høre min
 „hødmnye Bøn.“

Ladi Mellasin.

P. S. „Min Datter, den uheldige
 „Deeltagereske i min Uheld skal have den Ære
 „at overlevere Dem dette Brev; jeg smigrer
 „mig

„mig med, at hun skal bringe mig et behageligt Svar tilbage.“

Ladi Mellasin haabede mere af Flora's Wittighed, Skabning og Høflighed, end hun kunde gjøre af Prinks tørre og affknelige udvortes Udseende. Maaskee hendes Haab gik endnu videre: Hun vidste at ofte ved Synet af en elskværdig Gjenstand, den heftigste Forbitrelse kan forandres til den sømmele Kjerlighed.

Flora selv paatog sig denne Forretning med Fornøjelse. Hendes Tilstand tillod hende ikke at pynte sig; men i det mindste udsøgte hun den meest forføriske Morgendragt. Hun gik til Hr. Goodman, som uden at kjende hende, spurgte med megen Venlighed og Høflighed: hvad der forskaffede ham et saa behageligt Besøg? — Dette Brev min Herre, sagde hun med et dybt Suk, skal underrette Dem om Aarsagen som fører mig hid. Han aabnede det hastig, og Flora, som gav meget nøje Agt paa ham, imedens han læste, mærkede snart det usordeelagtige Indtryk, som det gjorde paa ham. Efter nogle Djæbligs Estertanke, sagde han: Jeg ventede saa lidet at høre tale om denne Sag, at jeg ikke veed hvad jeg skal svare. Ladi Mellasin kan om tre eller fire Dage sende

de Bud her, og da skal hun faae mine Tanker at vide. Disse Ord, og endnu meer den Stemme, hvormed de bleve udtalte, var et Torden-
slag for Flora. Den Maade, paa hvilken Hr. Goodman modtog hende, havde foreget hendes Haab; men hun saae nu alt for vel, at hun for sig selv intet havde at vente, og gysede for Udfaldet af hendes Moders Brev.

Hun gik bort, og Goodman lod hende gaae uden at vise hende den mindste Høflighed, hvor smuk hun end var; han kjendte hende for vel til, at blive fristet, og i øvrigt var hun Ladi Mellasins Datter.

Denne strafværdige Kone blev inderlig bedrøvet over den Fortælling Flora gjorde hende. Hun saae nok, at Goodman ikke udsatte Tiden, uden for at raadføre sig med sine Venner, og hun gjorde sig selv for stor Ret til, at troe nogen kunde nyde hende. Hun saae sig aldeles forloren.

Det er grusomt at falde ned fra den største Overflod til den yderste Fattigdom, og endnu grusommere at føle, man har fortjent sin Ulykke. Imidlertid viiste Ladi Mellasin mere Mod end man maatte vente af et saadant Menneske. Hun forglemte ikke, at man i de meest fortvivelende Omstændigheder intet maatte forsømme.

somme. Den tredie Dag sendte hun Prins
 hen at fordre det Svar, som skulde bestemme
 hendes Skjebne; thi hun mærkede nok det var
 unyttigt at skikke Flora.

Hr. Goodmans Edelmødighed lad ham
 ikke længe staae i Tvivl, over det Partie han
 han skulde tage. Han svarede Ladi Mellas-
 sin følgende:

M a d a m e!

„Uagtet De ved Deres nedrige Opfø-
 „rel har skilt Dem ved alle de Fordele De
 „kan haabe, vil jeg dog ikke søge en større
 „Hevn, end min Farbroder vilde have taget.
 „Han vilde ikke udsætte Dem eller Deres Dat-
 „ter for Elendighed, og jeg skal efterfølge hans
 „Tænkemaade. Jeg vil give Dem en Pension
 „af hundrede Pd. Sterl., som Kvartalviis skal
 „blive betalte til Dem selv eller hvem De beret-
 „tiger til at modtage dem; men paa det Vil-
 „kaar: at De henbringer Deres Dage paa et
 „eensomt Sted, og rejser bort fra en By,
 „hvor Deres Forbrydelse saa retmæssig har
 „paadrager Dem Foragt. Jeg paastaaer saa
 „meget mere denne Bortreise, som Deres egen
 „Sikkerhed udfordrer den, thi dersom nogen
 „af

„af Deres Medskyldige vorder nogen Tid paa-
 „greben, smigrer De Dem forgjæves, at und-
 „gaae den Straf, der er sat for slige Misgjer-
 „ninger. Derfor Madame, af Kjerlighed til
 „Dem selv venter jeg, at De strax opfylder
 „denne Paastand. Jeg skal opfylde mit Lov-
 „te, saasnart De lader mig underrette om De-
 „res Beslutning.“

G o o d m a n.

I den grusomme Tilstand, hvorudi denne Ulykkelige var, blev hun meget glad. Vilkaar- ret at forlade London bedrøvede hende ikke: Hun følte selv alt det fornærmende i at lade sig see der uden sin sædvanlige Pragt; og den affhyelig- ste Censomhed skulde hun have foretrukken den- ne Græmmelse.

Imidlertid, da, efter det Tab hun hav- de gjort, England selv var hende utaalelig, gik hun i Udkastet af sin Plan endog langt over Hr. Goodmans Fordring. Hun havde hørt tale om Jamaica, som et riigt og overflødigt Land, hvis Indbyggere ikkun vare beskæfte- de med Deres Fornøjelser, og hvis mindre strænge Begreber om Vren og Religionen gjorde, at De betragtede Omsorgen for De- res gode Rygte med Ligegyldighed nok, saa at i
 fald

Fald hendes Opførsel blev bekjendt der, maatte hun ikke frygte, at man derfor vilde have mindre Agtelse for hende. Ladi Mellasin fattede den Beslutning at reise derhen; hun lod strax Hr. Goodman underrette derom, og i Betragtning af Vanskeligheden at lade hende betale i den Fraastand hvert Kvartal, bad hun ham at oversende en saadan Sum, som hart ansaae tilstrækkelig til at forsikre hende den Rente han havde havt den Godhed at give hende. Goodman samtykkede dette. Det blev besluttet, at han skulde sende hende naar hun reiste, to hundrede Pd. Sterl., for at indkjøbe de nødvendige Sager; og Skibs-Kapitainen som paatog sig at overføre hende, skulde betale hende selv, ved Ankomsten til Jamaika tre tusinde. Med Fortvivlelse erfarede Flora sin Moders Beslutning. I Begyndelsen nægtede hun at følge med; hun vilde ligesaa gjerne døe sagde hun, som forlade sit Fædreland: Men hvad? uden Navn og Rygte, uden Benner, uden Penge, hvad skulde hun gjøre i London? Hun gav efter for Nødvendigheden, eftersom hun ikke kunde gjøre andet. Prins's tog og den samme Beslutning, og de gik ombord tillsammans paa et Skib, som laae sejslfærdig.

Alle Goodmans Benner
 D tak

takkede ham fordi han havde befriet England fra disse tre Uhyrer; og det var ved denne Lejlighed at han gav dem det omtalte Gjestebud.

N i e n d e K a p i t e l .

Som fører os tilbage til Hr. Münden.

Foruden Ridder Ralph, Lady Trusty, de tvende Tatlesser og Madame Münden, havde Goodman indbuddet mange af sine Venner: Münden var deriblandt; men han undskyldte sig med at han havde lovet sig bort, og saa naturligt, at ingen fattede Mistanke, uden de som vidste Grunden dertil. Lady Trusty blev meget fortrydelig derover: Det er Tid, sagde hun til sin Veninde, at dette faaer Ende. Jeg vil at Ridder Ralph i Morgen sender Bud efter din Mand, og vi skal tale med ham. — De er alt for god Madame, svarede Madame Münden. Jeg har lovet at adlyde Dem, og jeg skal taale alt, da jeg maae; men jeg tør ikke haabe meget af Deres Omsorg.

Dagen derefter tilskrev Ridder Ralph Münden og bad ham gjøre sig den Ulejlighed at
 kom=

komme til ham, for en Sags Skyld, som vilde finde hans Behag og som ikke tillod ham at gaae til ham.

Munden fik dette Brev i det han stod af Sengen: det satte ham i ondt Luune, han vidste meget vel, hvad man havde at sige ham, og denne Undersøgelse mishagede ham.

Nogen Tid stod han i Tvivl, men han turde ikke nægte at komme. Han var meget høfflig mod alle, undtagen mod sine egne Huusfolk, og det var det som havde bedraget den stakkels Betsy: derfor uagtet hans liden Lyst dertil, lod han Ridder Ralph sige: at han vilde komme til ham, saasnart han blev paa Klædt.

Den gamle Baronet kjendte Verden, og uagtet Sandhed og Aabenhjertighed var Grunden til hans Karakter, vidste han dog, at man for at bringe Menneskene til selv at indsee deres Fejl, maatte søge at vinde deres Fortrolighed, og at man i slig Samtale altid bør begynde med noget Behageligt.

Jeg kan ikke udtrykke Dem, sagde han til Munden i det han saa ham komme, hvor meget man længtes efter Dem i Gaar hos Hr. Goodman, fornemmelig de gode Tatlesser, som agter og elsker Dem saa inderlig; men

jeg blev endnu mere rørt, da jeg kom hjem og min Kone sagde mig den sande Aarsag til deres Fraværelse. Hun fortalte mig: at hun forrige Dag havde ufornodentlig seet Madame Münden græde, og tvunget hende til at sige Aarsagen som jeg ikke vil igjentage for Dem, men som De selv uden Tvivl kan gjætte.

I hvor meget end Münden havde belavet sig paa dette Anfald blev han dog forvirret; men fattede sig hastig nok. Jeg seer vel min Herre, sagde han, at min Kone har beklaget sig over mig for Myladi og maaskee indtaget hende. Det er altid Anklagerens Fordeel. — Aldeles ikke svarede Ridder Ralph, jeg forsikrer Dem, at min Kone er ligesaa misfornøjet med denne Ueenighed, for Deres, som for sin Venindes Skyld. — I dette Djæblig gif Ladi Trysty forbi sin Mands Kammer, enten det nu skeete af en Hændelse eller med Forsæt. Kom ind Madame, kom og forsvær Dem imod den Fordom man mistænker Dem for. — Er det i Auledning af Madame Münden, svarede hun, som jeg ikke tvivler paa, saa er det en let Sag. Jeg elsker hende højt, det er sandt, men ikke desmindre siger jeg, omendskjønt hendes Mand er nærværende: at i alle Trætter af dette Slags, er Skylden paa begge Sider.

Du

Om end een af dem giver først Anledning er det rart, at den anden slipper derfra, uden ogsaa at have gjort sig Skyldig.

De er Ketsfærdighed og Godheden selv Madame, sagde Munden meget ærbødig, og det De nu sagde er Prøve paa en Billigheds-
 Mand, som man ikke nok kan rose: De har ganske truffen vor Tilstand. — Det er vist at min Kone og jeg have begge Uret. Maa-
 ske jeg har været alt for opbragt; men min Kone har dreven sin Fortrydelse for vidt: Med Fornøjelse giver jeg min kjære Betsy's Fortje-
 neste Ret; men jeg kan ikke dølge at hun ofte er for meget heftig, ja og hovmodig. Ladi Trusty vilde for Freds Skyld ikke forsvare sin Beninde med for megen Varme, eftersom Munden oprigtig tilstod sine Fejl, hun haabede at lede ham, og bringe ham til at han samtykkede en Forøgelse i det han gav sin Kone. Vel skeete det ikke med god Billie, men han skjulte sin Misfornøjelse, og paa en artig Maade gav Haanden til Forliig. Jeg skal aldrig, sagde han, fordre mere af min Kone end hvad jeg giver hende Exempel paa, og jeg ønsker intet med mere Heflighed, end fælleds Tilgivelse. Herpaa sendte Ladi Trusty hen at bede Madame Munden komme til sig, gif hende i Møde for her-
 om

om i Forvejen at underrette hende. Men da hun saae, at denne Tidende blev modtaget med Koldsindighed, brugte hun en Myndighed som hendes Rang, Alder og fornemmelig Benska- bet gav hende. Hvad! Madame, vil De at denne Skilsmisse skal blive evig: den har været alt for længe; eders Tjenestefolk ere vi- dende derom, og Fortællingen herom vil snart udsprede: og De skal blive til en Fabel for hele Byen; thi smigre Dem ikke med, at kunde und- gaae dens Dom: Nej, Madame, vær tvert- imod forsikkert paa, man skal tillægge Dem Fej- len hvad enten De har den eller ikke. Madame Munden, som ansaae Ladi Trusty som sin anden Moder, svarede hende med et dybt Suk: hvad skal jeg gjøre? — Ladi Trusty, rørt af hendes Nedslagenhed, brugte den korte Tid hun havde til at trøste hende, og førte hende derpaa igjen i den Stue, hvor Munden var med Ridder Ralph.

Vær velkommen min kiere Myndling, sagde Ridderen til hende, tog hende ved Haan- den og førte hende hen til Munden; jeg har allerede havt den Ære, at give Dem til denne Adelsmand, endnu eengang giver jeg Dem til ham, jeg haaber De skal begge have lige Glæde deraf: Ja sandelig! paa min Side, raabte

raabte Mündten, og løb til sin Kone, som gik ham langsom imøde; og dersom min kjære Betsy vil forglemme det som er hædet, skal hun ingen Bebreidelse mere have at gjøre mig. Den Sorg jeg har havt derover, skal være min Sorgen.

Denne samme Tilbagekomst, den Naade, hvorpaa han udtrykkede sig, var saa langt over Madame Mündens Forventning, at hun blev rørt derover, og forglemte alt: Og troer De da, sagde hun med den sømme Stemme, at jeg ikke ogsaa har følet den samme Græmmelse? Men lader os ikke tænke mere derpaa, jeg beder Dem. De omfavnede hinanden med en Glæde som syntes lige Deeltagende. Ridder Ralphs og Lady Trustys Glæde var ikke mindre kjendelig, men mere oprigtig. De beholdt Mündten og hans Kone til Bords hos dem; derefter førte de Dem ud at spadserere i Kingsintons Have, og fulgte dem derfra hjem, hvor de forlode dem, efter udvortes Anseende lige fornøjede.

Tiende Kapitel.

Følgerne af Foreeningen.

Uagtet Mündens Tænkemaade ikke var ganske saadan som han havde udtrykket den, levede han dog nogen Tid eenig nok med sin Kone. Madame Münden derimod fandt ikke den levende Fornøielse af at opfylde sine Pligter, som man føler naar man elsker: men det var ikke mueligt at merke samme. Medens denne Kolighed varede, mistede hun sine kjereste Venner: den yngre Tatless var nød til at gaae til sit Regiment i Grevskabet York, og da Ridder Kalph havde fuldendte sine Forretninger, rejste han tilbage til sit Landgods med Lady Trusty.

Saaledes blev Madame Münden med et skildt fra de tvende Personer, for hvilke hun kunde aabne sit Hjerte, og hvis Raad kunde vejlede hende. Hun havde vel endnu sin ældste Broder; men da han ganske overgav sig til Fornøielse, saae hun ham kun stelden, og altid med en vis Tvang af Etiketten, som quæler al Fortrolighed.

Det er sandt, at denne Skilsmisse var hende mindre følelig nu, end paa enhver anden Tid. Münden levede skikkelig got med hende:

hende: hun saae ham sielden; men hun elskede ham ikke nok til at beklage sig derover, og fordrede intet, uden en høflig Dmgang af ham.

Deres Selskaber vare ikke de samme; og maaskee, dette hidrog til Huusfreden. Om endskiønt hendes Opførsel var i Grunden meget uskyldig, elskede dog Madame Münden endnu Udspredelse. Til al Lykke bevarede deres fælleds Ligegyldighed dem begge fra Jaloufie. Dette er vel ikke den Lykke, som et kjerligt Egtteskab forskaffer; men denne deres Opførsel allene, kunde gjøre Dem det fordrageligt.

Lady Mellasin og Flora havde ogsaa tilvant Betsy at løbe omkring i Staffeer-Boderne, naar De intet bedre havde at foretage sig. Efter denne gamle Vane, kom hun en Dag i den berømteste Bod i London egentlig for at dræbe Tiden, og uden Hensigt at kjøbe noget. Hun besaae alt og fandt intet efter sin Smag. Hun hørte et Fruentimmer, med en meget behagelig Stemme, at synge en italiensk Arie, accompagneret af Klaveret. — Hvem er det som synger? spurgte Madame Münden: Det er den smukkeste Stemme jeg min Livstid har hørt. — Det er en
af

af mine Kjøbere svarede Krømmeren; hun kommer undertiden til min Kone: Befaler Madamen at see hende? — Meget gjerne — Den forbindtlige Kjøbmand bad hende at komme ud, og Madame Münden saae et fuldkommen smukt Fruentimmer, som hun paa Udtalen merkede at være en Fremmed. ~~Hun~~ forføngelig end Madame Münden var, saa var hun dog ikke ubillig.

Opriktig, ja endog med Fornøielse erkjendte hun andres Naturgaver og Fuldkommenheder: hun gjorde Damen som hun havde hørt, en meget forbindtlig Kompliment; og den ædle og utvungne Maade, hvormed den Fremmede besvarede den, bekræftede hende i den Tanke, at det var et Fruentimmer af Stand. — Hun viiste hende tusinde Høfligheder, og gik ikke derfra før hun havde bevidnet hende sin Æst at gjøre Bekjendtskab med hende; et Tilbud som den Fremmede vel meget høflig, men med en Tilbageholderhed, som forundrede Madame Münden, modtog.

En af hendes svage Sider var Nysgjerrighed. Hun kom hjem med en inderlig Æst, at vide hvem denne Fremmede var; men en vigtigere Hændelse førte hende snart denne Gjenstand af Sigte.

Der

Den store Herre, af hvilken vi have sagt Munden ventede sin Lykke, var endelig efter en lang Fraværelse kommen tilbage til London: man havde sagt ham, at Munden var gift, og at hans Kone var en Skjønhed.

— Jeg ønsker Dem til Lykke sagde Hertugen, da Munden gjorde ham sin Opvartning: jeg veed, at De har en af de smukkeste Koner i London: — Mylord! svarede han: der er ingen sand Skjønhed til, uden i Elskerens Øjne; men hvordan det end er, frugter jeg at min Kone blev alt for forsængelig, dersom hun vidste den gode Meening De har om hende. — Jeg vil ikke grunde min Dømtentent paa Dem eller det offentlige Rygte: De maae give mig, om De behager, den Frihed selv at domme derom, og jeg byder mig selv til Gjest hos Dem. — Det er en Raade, som jeg ønskede uden at torde haabe den. Mylord behager at bestemme Dagen.

— Vel an! i Morgen sagde Hertugen. — Munden fornøiet, løb hjem, at fortælle sin Kone hans Beskytters gode Modtagelse. — Der sagde han, og gav hende en haandsfuld Guineer, besørg nu det Fornødne, hvormed De kan modtage ham. Lader os intet spare for en Gjest, som gjør os saa stor Ære,

og af hvilken De desuden veed, jeg venter min Lykke. — Alt dette var efter Madame Mündens Smag; hun elskede Selskab og Pragt, Hun besørgede Anretningen med megen Flid, og viste deri ligesaa megen Smag som Skjønsmhed.

Elleve Kapitel.

Som forbereder vigtigere Ting.

Vi ville ikke kjede Læserne med Fortællingen om Maaltidet: Det var som det burde være. Hertugen syntes meget fornøjet derover: Munden var uden for sig selv af Glæde, og Madame Mündens fremskinnede af hendes Dine, og forhøjede hendes Yndigheder. Denne store Herre var ikke mere ung, men han var endnu af en smuk Skabning, han elskede Fornøjelser, var prægtig, havde megen Bittighed, og en saa ædel og indtagende Omgangsmåde, at han altid havde været lykkelig hos Damerne; han var for god Dommer i sliq Sag, til at han jo ved første Djekast skulde kjende Madame Mündens Værd, og alt for følsom for ikke at blive rørt af hendes Skjønbed: hvert

Djez

Djeblif sagde hans Dine hende, at han intet ønskede uden en Velsighed, at sige hende hvad han følte.

Madame Münden forstod vel dette Sprog; man kan ikke bedrage sig derudi; og hendes Lovol blev snart forvandlet til Vished. Hertugen tog Tiden iagt, i det Münden gik ud for at give nogle Befalinger; han tog Madame Mündens Haand, og kyssede den med den heftigste Glæde: — O! hvad er De smuk! og hvor farligt er det ikke at see Dem? — hun fik ikke Tid at svare, ej heller han at sige mere; Münden kom igjen og han maatte tie.

Hertugens Besøg varede længer, end en Mand's af hans Forretninger, syntes at tillade; han gik ikke bort, førend han havde bevidnet Münden og hans Kone sin Fornøjelse, og forsikret Dem, at han aldrig havde levet en mere behagelig Dag.

Efter Hertugens Bortgang var Mänden i saa god Luune, at han omfavnede sin Kone, og kyssede hende meget kjerlig. En hende sjelden Godhed siden de første Uger efter deres Bryllup. De har glædet mig over min Forventning, sagde han; baade Anretning og Maaltid var prægtig; jeg havde aldrig troet, at De med saa faae Penge kunde have gjort det saa vel:
har

har De intet lagt til? — Al nej! jeg har endog ti Guineer tilbage; see her er de sagde hun, og kastede dem paa Bordet. Munden tog dem, og stak dem koldstindig i Lommen. — Al! min Herre, det er ikke artig, sagde hun i en munter Tone, De burde have givet mig dem, for den Ulejlighed jeg har havt. — Tab ikke Frugten af Deres gode Opførsel svarede han; jeg vil forsikre Dem min Forbindtighed, og det er bedre end ti Guineer. Dette Træk, som i sig selv er ubetydeligt, afbilder Mündens Gjerrighed, og retfærdiggjør den liden Agtelse hans Kone havde for ham.

Dagen derefter stod Madame Munden for Vinduet, og saae en Mand, som uden Ophør gik op og ned forbi hendes Dør, dette syntes hende besønderligt: hun gav Agt paa ham, og tvivlede ikke han jo vilde tale med nogen i Huset. Dette søgte hun at udforske, i det man meldte hende at Frokosten var færdig. Hun forlod Vinduet, og tænkte ikke mere paa denne Mand. Men kort derefter gik Hr. Munden ud. Man anmeldte en Ubekjendt, som vilde tale med hende: hun bad ham komme ind, og med Forundring kjendte hun igjen den Mand hun nylig fra Vinduet havde bemærket. Fra hvem kommer De? — Jeg veed

veed det ikke Madame svarede han, jeg har allene Befaling at give Dem et Brev, og derpaa gif han bort. Det skulde have været fornuftigere ikke at modtage et Brev, som paa denne hemmelige Maade blev leveret; men Madame Mündens Nysgjerrighed overraskede hende. Hun aabnede det og læste følgende:

M a d a m e !

„Man maatte være ufølsom, for at see
 „Dem og ikke elske Dem, og stum, for at elske
 „uden at sige Dem det. Jeg tilbeder Dem,
 „og jeg vover at haabe Belønning. Jeg ven-
 „ter kun en beqvem Lejlighed til at erklære mig,
 „og uagtet Deres Forbindelse haaber jeg De
 „vil finde mig Deres Opmærksomhed værdig,
 „naar i det ringeste den heftigste Kjerlighed,
 „Lyst og Magt til at være Dem nyttig, kan
 „have nogen Fortjeneste i Deres Øjne. Indet
 „kort Tid, skal De blive opløst om det, som
 „synes nu en Hemmelighed. Kjerlighed skal
 „forstaae mig Lejlighed til at give mig tilkjøn-
 „de, og give Dem Beviiser paa den bestandig-
 „ste og æmteste Hengivenhed: Jeg tiltroer
 „Dem større Forstand, end jeg skulde frygte
 „for De forkastede den. Men imidlertid be-
 „der

„der jeg om nogen Gjentkierlighed for en El-
 „sker, som ikke lang Tid vil blive Dem ube-
 „kjendt.“ —

Madame Mündten følede en grændseløs
 Fortrydelse under Læsningen af dette Brev.
 Hun tvivlede ikke et Øieblik paa det jo kom fra
 hendes Mand's Beskytter. Hans Opførsel
 havde forkyndt det; og om end hendes For-
 fængelighed blev smigret ved en saa anseelig
 Erobring, blev hendes Egentkierlighed dog
 fornærmet ved hans Dumdriftighed, og
 endnu mere blev hendes Dyd sat i Bevægelse
 over den Magt hans Rang gav ham. I
 Begyndelsen blev hun fristet at give det til
 hendes Mand; men Betænkksomheden holdt
 hende tilbage. Hans nærværende Omgang mod
 hende var nu god nok; denne vilde hun bevare,
 og frygtede for den Uroelighed, som sig
 Tidende maatte foraarsage ham. Han har
 endnu aldrig været jaloux! sagde hun, men
 han skulde maaskee blive det over den ganske
 Verden. Eller bedrager jeg mig? hvem
 har sagt mig at dette Brev er fra Mylord?
 det jeg har taget for Kierlighed, har maaskee
 ikke været uden en Virkning af hans Artighed.
 Men I hvad det end er, vil det ikke være
 for=

fornuftigt, at opirre Hr. Munden imod en Mand, af hvilken han venter sin Lykke, og jeg behøver jo ikke min Mands Hielp, for at forsvare mig imod flige Fornørmelser. Hun brændte Brevet, i den faste Beslutning, at dersom Forfatteren gav sig tilkjende vilde hun vise ham al den Foragt han fortjente.

Tolste Kapitel.

Som indeholder det enhver Læser uden Tvivl gjætter sig til.

Kun Tre Dage efter at Hertugen havde spiset hos Madame Munden, skrev han til hendes Mand: „Jeg har saa faae Dage i min Magt, at jeg i det mindste maae fordrive dem saa behagelig som det er mig mueligt. I denne Hensigt, beder jeg Dem, at komme i Morgen med deres elskværdige Kone at spise hos mig. En Dame af mine Vaarørende ønskede at gjøre Bekjendskab med hende, og jeg har lovet at forskaffe Lejlighed dertil.“

Munden bad Overbringeren forsikre Mylord om hans Lydighed, og løb strax hen at

E

for

forkynde denne gode Tidende for sin Kone: Madame Münden tvivlede nu ikke længer paa at hendes Brev jo var fra Hertugen, og satte sig for nu at vise ham sin Foragt, ved at afflaae, at komme til ham. Men da hun ikke vilde sige sin Mand Aarsagen til hendes Afslag, forbeholdet hun sig at gjøre sig syg, i det Øjeblik, man skulde begive sig til Hertugen.

Derfomt hun var bleven fast i dette fornuftige Forsæt skulde hendes Opførsel have været roesværdig, og hun skulde have sparet sin Mand og sig selv for mange Bekymringer. Men hendes Time at blive fornuftig var endnu ikke kommen, og hendes Forsængelighed hjalp hende til en Udflugt for ikke at følge sin første Plan.

Overalt, sagde hun ved sig selv: hvad Fare løber jeg? En Kone kan jo allevegne gaae med sin Mand. Mylord har en af sine Paarørende hos sig. Jeg vil ikke være allene med ham. Men dette Skin af Mistroe kunde være Hr. Münden skadeligt. — Disse Betragtninger satte Mod i hende; derfor, meer smigret end uroelig, brugte hun endog i sin Pynt al muelig Kunst for at forsikre sig sin Erobring.

Neppe var hun paaklæd, før Hr. Münden kom for at sige hende: at Mylord havde sendt dem en Karet, og de førte.

Hertugen modtog dem paa en Maade, som fyldestgjorte saavel Mündens Vergierighed som hans Kones Egenkjerlighed. Han fremstillede sin Paarørende som overhylede hende med Artigheder, og kort Tid derefter var Bordet dækket. Maaltidet var meget opmuntrende og da de gik fra Bordet, sagde Hertugen: Min kjære Münden, Jeg har noget at tale med Dem, disse Damer ville tillade mig det. Læs, sagde han, i det han gav ham et aabent Brev: De vil see hvad det indeholder, og den inderlige Fortrolighed jeg har til Deres Vennskab. Münden læste følgende:

Til Hr. William.

„Uagtet den Fornærmelse De har gjort
 „mig fortiente lige Bederlag, vil jeg dog for-
 „medelst vort gamle Vennskab forglemme min
 „Rang og være fornøiet med den Fyldestgjø-
 „relse, som enhver Adelsmand har Ret at for-
 „dre af sin Eigemand. I Morgen tidlig Klokk-
 „ken otte, skal jeg være paa den grønne
 „Plads

„Plads, hvor jeg ikke tvivler De jo og vil
 „indfinde Dem. Tag en Ben med Dem.
 „Jeg skal have med mig, den som overleverer
 „Dem dette Brev; ikke for at blande dem i
 „vor Trætte; men allene for at være Bidne til
 „Striden. — Jeg er. — o. s. v.

De seer hvormeget jeg stoler paa Deres
 Hengivenhed sagde Hertugen, da Munden
 havde læst Brevet. — De gjør mig megen
 Ære, svarede han; og det bekymrer mig kun
 at min Kaarde skal være ledig, medens De
 selv betjener Deres. — Jeg har altid,
 anseet det ubilligt svarede Hertugen, at un-
 derkaste mine Venner Stridens Fare; men
 min kære Munden; Jeg ønskede gjerne De
 bar mit Brev strax til ham, De finder
 William i Kaffehuset Dersom
 han ikke er der, vil man sige Dem hvor. Imid-
 lertid vente vi paa Dem for at spille et Par-
 tie l'Hombre.

Madame Munden blev sadt i megen
 Forlegenhed over hendes Mand's Bortgang;
 men strax efter endnu langt mere. Man
 tillavede Spillebordene, i det en Tjener kom
 i Hast ind, og meldte Hertugens Paarørende:
 at hendes Moder havde faaet et Slag; og
 hun gik strax meget altereret bort. Alt dette
 var

var overlagt. Damen som forestillede Hertu-
gens Paarørende var intet mindre end en af
hans forrige Maitresser, der nu levede af hans
Belgjerninger; men var derimod forbunden til
ved sin Hielp at forskaffe ham Fornsielser, som
hun nu ikke meer selv kunde meddele. Her-
tugen havde ladet hende komme for ikke at
give Munden og hans Kone Mistanke. Ma-
dame Munden fik ikke Tid, til at gjøre sig
nogen Estertanke, men blev med et saare for-
bausset, da hun befandt sig allene, og nesten i
en Mands Magt, hvis Forsæt hun vidste.
Hun vilde dog skjule sin Forvirring. My-
lord: sagde hun, vi fattes Trediemand, —
skal vi spille Piquet?

Lykken og Kjerligheden skulde aldrig til-
give mig, svarede han, med Sjne, som for-
doblede hendes Frygt, om jeg saa ilde
anvendte den kostbare Tid, eller lod det
lykkelige Djeblik gaae bort, uden at sige hvor
høit jeg elsker Dem. Han tog en af hendes
Hænder, og uagtet Madame Mündens Mod-
stand trykkede den med den heftigste Varme.
De sætter mig i den højeste Forundring My-
lord sagde hun, og stødte ham fra sig: for-
glemmer De at jeg er Deres Bens Kone?
Mit Benskab for Manden svarede han, gjør
mig

mig ikke ufølsom mod Konens Yndigheder.
 En om Gjenkielighed fra Deres Side, skal
 ikke forstyrre vor Forening, tværtimod den
 skal knytte os nærmere, jeg skal elske ham
 høiere, og med mere Oprigtighed tjene ham.
 Bed at gjøre mig lykkelig grundfæster De
 tillige Deres Mand's Lykke.

Denne Tale og Mündens hastige Vort-
 gang opvakte hos Madame Münden en gy-
 selig Mistanke, hvorom hun vilde søge Op-
 lysning. Jeg smigrer mig Mylord at De
 ikke troer min Mand nedrig nok, at ville
 komme til Lykke ved saa skammelige Midler.
 Han skal kun være een af Tusinde, svarede
 Hertugen; og mange Folk, som i alle Hens-
 seender er ligesaa gode som han, have blot en saa-
 dan Føjelighed at takke for deres Lykke:
 Men jeg fordrer ikke dette Offer af Deres
 Mand, det er ikke nødvendigt. Jeg har gi-
 vet ham en Forretning, hvis Bevæggrund
 han ikke har nogen Mistanke om, og den
 Kone De har seet, har jeg bedet til mig for
 at spare ham den Urolighed at lade Dem
 blive allene, hos mig. Jeg skal altid bruge
 samme Forsigtighed, og min Lykke skal blive
 en ugjennemtrængelig Hemmelighed, baade
 for Deres Mand og den ganske Verden.

Kom

Kom da blev han ved, og stræbte at tage hende i sine Arme, Tiden er kostbar; ingen Betænkning! og vær vis paa, De skal altid herske over mit Hjerte, min Formue og alt hvad jeg har i Verden.

Madame Mündens Forskrækkelse havde gjort hende stum; men Slutningen af Hertugens Tale, hans Foretagende opvognede hende, og førte hende i Hast fra ham. Holdt, Mylord! sagde hun, jeg foragter Deres Tilbud, og jeg har intet at svare til alle Deres Afsskyeligheder: Madame Mündens Stemme, bragte Hertugen til at forandre sit Angreb. Han nærmede sig hende med megen Ydmængd. Jeg er indtagen, endog af Deres Brede, sagde han, De vil intet tilstaae uden til Kjerlighed. Og jeg skal derved være lykkeligere. Vel an! jeg tilbyder dem det sømme Hjerter, modtag det, hav Medynk over den Fortvivlelse hvorudi de bringer mig; — og da han troede at see i hendes Dine mindre Stolthed, kastede han sig paa Knæ, tog hendes Hænder, som han skjulede med Kysse og vadede med Taarer. Ser Maaneder tilforn skulde Madame Münden her intet have seet uden Vren af en saa glimrende Erobring; men nu vare hendes Tanker henvendte

vendte til Faren. Mere Skrækket, end hun vilde synes at være, og med Øinene stedse henvendte mod Døren, syntes hun at kalde sin Mand; hans Tilbagekomst var hendes eneste Haab. Men Hertugen, som frygtede dette ligesaameget som hun ønskede det; (og aldrig har hun ønsket det meere heftigt) vilde benytte sig af Tiden, og smigrende sig med, at han ved en meget lempelig Bold, skulde faae sit Forsæt iværksat, omfavnede hende med Magt, og stræbte at bære hende i et andet Kammer. Madame Münden gjorde en rasende Modstand, og understøttede sin Bestræbelse med sit Skrig. Hertugen blev bange. Hvad vil De gjøre Madame? sagde han, i det han slap hende? vil De udsætte os for mine Tjeneres Sladder? — Jeg vil heller udsætte mig for alt, end Bancere. — Hvad! og dette Navn giver De den sømme Kjerlighed! Jeg elsker Dem høiere end mit eget Liv, og hvad er Livet uden Deres Kjerlighed! Han tog hende atter i sine Arme, og da ingen kom ved Madame Mündens Skrig, skulde hun have været forloren, om ikke Hændelsen havde viist hende en Klokkestreg, som hun hidindtil ikke havde merket. Hun greb fat paa den, og ringede meget stærkt.

Bed

Ved dette Foretagende slap Hertugen hende anden Gang med Foragt, og en Tjener kom ind.

Jeg troer min Tjener er i Forgemakket sagde hun, sig ham at han strax henter en Port de chaise. Hertugen som ikke var vant til sliq Begegnelse; blev saa forundret derover at han ikke kunde sige et Ord. Madame Munden som frygtede et nyt Angreb, fulgte Tjeneren, og sagde, i det hun gik, Mylord! De har beegnet mig paa en Maade lige nansstaendig baade for Dem og mig; Jeg overlader Dem til Deres Fortrydelse. Hun ventede ikke paa hans Svar, skyndte sig at komme ned i Gaarden, hvor hun fandt en Port de chaise, og kom hjem, med en lige [saa stor Uorden i sit Hoved som i sin Pynt.

Trettende Kapitel.

Overordentlige Følger af ligesaa overordentlige Marsager.

Munden havde omløbet heele Byen og været paa alle Kaffehuse uden at kunde træffe den Mand han søgte. Endelig fandt han ham,
og

og gav ham Brevet. Det er en Yrring svarede Hertugens foregivne Fiende; jeg skal i Morgen gaae til ham, og dersom han ikke er fornøjet med den Erklæring jeg vil gjøre, skal jeg adlyde ham, saa ugjerne jeg end trækker Kaarden imod en Mand, som jeg agter og ærer saa højt. — Under adskillige Paaskud opholdt han Munden, og lod ham ikke gaae forinden han havde udtømmet dem alle.

Imidlertid blev Hertugen beskæmmet tilbage. Madame Mündens Skjønhed havde indtaget ham, hendes Munterhed havde givet ham en ufordeelig Tanke om hende, det Gode han kunde gjøre hende, lod ham ikke tvivle om et lykkeligt Udfald, og nu Maaden, paa hvilken han var bleven afflagen opirrede ham mere end Afslaget selv.

For Næsten tvivlede han ikke, at Madame Munden vilde underrette sin Mand herom: og hans Stolthed fandt sig fornødret ved at have udsat sig for en Mand, der var saa meget under ham. I denne Bevægelse var han, da den stakkels Munden kom tilbage fuld af Glæde ved hans Forretnings gode Udfald; men den blev snart forstyrret ved hans Beskytters Modtagelse. Neppe saae han paa ham. Jeg ventede ikke at finde Dem allene Mylord, sagde Münd-

Munden til ham. — Jeg troede det ikke heller svarede Hertugen, men en bedrøvelig Hændelse har tvungen min Fætterske til at gaae bort, og deres Kone har ikke funden mit Selskab godt nok for sig. Denne foragtelige Tone forvirrede Munden. — Jeg haaber ikke Mylord, at Madame Munden skulde have forglemt sig saa meget, at hun skulde kunde tilsidefætte den Verbødighed hun skylder Dem. — Smukke Koner have deres Egenfindigheder, svarede Hertugen; men lader os ikke tale mere derom. — Munden gav ham da Beretning om sit Værende, der blev hørt med Agtsomhed: og da han endte med at sige, at han Dagen derefter vilde komme igjen og modtage Mylords Befalinger, svarede Hertugen fortrædelig: gjør Dem ingen Umage: dersom jeg behøver Dem, skal jeg lade Dem kalde. Munden merkede at han var til Ulejlighed, gik bort, meget urolig over hans Beskytters Forandring, og begjærlig efter at vide Aarsagen dertil.

I flet Luune kom han hjem, og fandt sin Kone lidt skicket til at opmuntre ham. Hun sad i dybe Tanker. Med en myndig Stemme spurgte han hende: hvorfor hun saa pludselig var taget fra Hertugen? — Han har tvungen mig dertil, svarede hun, ved sin uanstændige

dige Opførsel: og jeg agter Dem for højt til, at frygte for Deres Medhold. — Hvad vil De sige? spurgte Munden: Mylord er alt for meget min Ven, til at vilde fornærme Dem: — Deres Ven! sagde hun: stoel mindre paa denne nedrige Beskytter. Derpaa vilde hun fortælle ham Hertugens første Tale; men han faldt hende i Ordet: De tager Fejl sagde han med et bittert Smil, det er umueligt Hertugen kan have havt det Forsæt De tillægger ham. Deres Forsængelighed har forført Dem, og har ladet Dem ansee det for et lastværdigt Anslag, som har været en blot Artighed; og jeg frygter meget at Deres urimelige Indbildninger forvolde mig min bedste Vens Tab. — Artighed! den gode Gud bevare mig altid derfor, skreeg Madame Munden; men viid min Herre, at uden disse Indbildninger, som De saa haardt bebrejder mig, og kalder urimelige, skulde denne Deres bedste Ven have vanæret os begge. — Hvorledes? sagde Munden med en vred Stemme? er han virkelig gaaet saa vidt at vilde foretage sig Da Madame Munden saae ham mere skicket til at høre hende, betænkte hun sig ikke ved at gjøre ham oprigtig Regnskab over hvad der var hændet. Under denne Fortælling, beed Munden

den sig i Køberne, og viiste den voldsomste Besværgelse; han sagde ikke et Ord, men hans elskværdige Kone, havde Medynk med ham, og bad ham kjerligen, ikke mere at tænke paa en Hændelse, som ingen videre Følger kunde have. — Ja efter Deres Meening, sagde han med Haardhed; men ikke efter min; jeg seer allerede forud nogle Følger, som er undgaaet Deres Betænkksomhed. Mylords Opsørsel kan ikke retfærdiggjøres; men Deres er ikke mere undskyldelig. De maatte erindre Dem at min Lykke hænger af ham, og ikke drive Tingene til denne Yderlighed: en fornuftig Kone veed at undflye Fornærmelser, uden at gjøre dem; men Deres forbandede Forsængelighed elsker De mere end mig, og De har gjort mig til Offer for den. Han gik derpaa pludselig bort, og saaledes blev Madame Münden belønnet for den Tapperhed hun havde viist, og det ved en Lejlighed, hvoraf mange Koner skulde have benyttet sig under Paaskud af Bold.

Münden havde unægtelig et slet Hjerter, men man maa ogsaa tilstaae, at hans Stilling var grusom. Han var ærgjerrig, han elskede Pragt, han saas Folk højere end han baade i Rang og Formue. Til at kunde leve som disse, maatte han forsøge sin, og Hertugen var hans eeneste Tilflugt. Dette

Dette var ikke den eeneste Gjenstand for hans Bekymring: han vidste at Hr. William, til hvilken han havde bragt Hertuzens Brev, var hans Kreatur, uagtet han var Medlem af Parlamentet. Han saae tydelig, at Hertuzen efter Overlæg med denne Herre havde narret ham. Denne Tanke opirrede ham yderlig, og han skulde strax have gaaet til ham og fordret Erklæring om Aarsagen til hans Opførsel, dersom han ikke havde frygtet, at en Allarm af dette Slags skulde gjøre en Hændelse offentlig, hvoraf det latterlige vilde falde tilbage paa ham selv. Men lader os overlade ham til hans Græmmelse, og gaae tilbage til den uskyldige Aarsag til hans Uroe.

Det Indtryk som denne sidste Hændelse gjorde paa hende var skrækkeligt; det var ikke den første Fare Madame Münden havde været underkastet; men det var den første som forarsagede hende en saa alvorlig Eftertanke. Hendes Mands bittere Bebrejdelser, hans haarde Omgang gjorde hende ikke i det mindste fortrydelig; thi hvor ubillig den end var, erkjendte hun sig dog skyldig, i det hun havde været hos Hertuzen, da hun havde saa stærke Grunde til at mistænke hans Anslag: hun rødmede over den Fornøjelse som denne Erobring havde gjort

gjort hende. Hvad tænkte jeg? Gode Gud! har jeg kundet forglemme at jeg var givet? og skulde jeg vel et Djeblik kunde have forglemmt min Stands Pligter? Da jeg var Pige, kunde min Opførsel maaskee nogenslunde undskyldes; men nu kan intet berettige den til Undskyldning; de ømmeste Forsikringer om Kjerlighed kan jeg nu ikke antage, uden som Beviser paa den yderste Foragt man har for mig. O! hvilken underlig Skabning jeg er! Hvor er min Karakter ubetænksom! Jeg har altid havt Afsky for Lysten, og dog syntes det som om jeg har søgt den; jeg har gjort Paastand paa Menneskenes Agtelse, og dog har jeg gjort alt hvad jeg har kundet for at tabe den. Naturen har ikke dannet mig ensfoldig, og dog have alle mine Handlinger end ikke viist almindelig Menneske-Forstand. Endog i den vigtigste Handling i mit Liv, sagde hun med et dybt Suk, har jeg ikke deri opført mig blot efter Kaprise? Jeg har givet Truevorth Afslag, fordi jeg ikke elskede ham nok, og jeg ægtede Munden, som jeg aldeles ikke elskede, og som siden den Tid, ah! har gjort sig liden Umage for at opvække den Kjerlighed hos mig, som jeg nu saa inderlig ønskede at føle for ham. — Madame Munden indsaag nu: at denne Forsængelighed,

hed, som havde været hende saa kjær, havde fordærvet hende, og forvoldet alle hendes Ulyk-
ker. — Hun sukede over denne Forvildelse.

Denne Forandring, hvor forunderlig den end synes, var ikke desmindre bestandig, og om end hendes Tilbøjelighed endnu undertiden gjorde hende fælsom ved Berømmelsen over hendes Skjønhed, bebrejdede hun sig denne, og modtog den med en Egegylldighed, som strax neddæmpede dem.

Fjortende Kapitel.

Som vil behage de Læsere, der interessere sig for Heltinden af denne Fortælling.

Da Madame Mündent var overbevist om Faren i at være alt for meget beundret, ophørte Lysten til at være det; nu beskæftede hun sig med at dyrke sin Forstand og at fortjene virkelige agtværdige Folks Højagtelse. Hendes Mand, som aldrig havde givet for meget Agt paa hendes Opførsel, gjorde det ej heller paa hendes Forandring, han tænkte kun paa at vinde tilbage sin Patrons Yndest.

Han fattede den Beslutning at være uvidende om Hertugens Foretagende; han gjorde

sin Opvartning med megen Bestandighed; men den Koldfindighed, hvormed man modtog ham, lod ham snart føle: at han intet havde at haabe.

Hertugen som ikke tvivlede paa, at Mündens var underrettet om Sagen, saae ham ikke uden Misfornøjelse. Han følte: at han havde gjort ham Uret! — Hvor mange Mennesker ligne ikke Hertugen? —

Denne Mündens slette Modtagelse straffede han paa sin uskyldige Kone. Han betragtede hende som Uarsagen til sin Ulykke; han forbandede sit Ægteskab, og drev sin Uretfærdighed saa vidt: at han nu hadede den Skjønhed, hvis Besiddelse han saa inderlig havde attraaet. Madame Münden kunde nu intet sige, intet gjøre, som behagede ham. Havde hun dog i det mindste havt Noget, som hun kunde betroet sin Sorg; men hendes letsindige Karakter havde ikke ladet hende beholde noget Veninde. Omfider sendte dog Lykken hende Een, som hun for længe siden troede sig ganske forglemmt af, og som hun selv ikke mere tænkte paa.

Ladi Loveit var kommen fra Landet, hvor hun stedse havde været siden sit Ægteskab; Madame Münden mødte hende hos en Kjøbmand, og kunde ikke uden Urolighed see hende:

da dette Syn erindrede hende om nogle Om-
 stændigheder i sit Liv, som hun ikke kunde
 tænke paa med den Eigegyldighed hun ønskede.
 Disse tvende Veninder omfavnede hinanden
 med megen Omhed, og gjorde hinanden de
 sædvanlige Komplimenter over deres Stands
 Forandring. Da de havde besørget deres
 Kjøbmandskab, og Ladi Loveit, saae at Ma-
 dame Münden ikke havde Karet, tilbød hun
 sig at føre hende hjem, hvilket hun med For-
 neielse modtog. De tvende Damer, skiltes
 ad, med tusinde Forsikringer om Venskab,
 og med det Løfte, snart at besøge hinanden.

Madame Münden blev inderlig fornøiet
 over sin Venindes Tilbagekomst; hun smig-
 rede sig med at finde hos hende det hun
 manglede: Raad, og et behageligt Selskab.
 I Grunden havde begge lige Grundfætninger;
 men forskiellig Opførsel, havde altid været
 en Hindring for deres nærmere Forbindelse.
 Men da Madame Münden forandret, blev
 det som Ladi Loveit stedse havde været, var
 der nu intet som modsatte sig Deres ømme
 Forening.

Ladi Loveit modtog sin Veninde, som
 Dagen derefter kom til hende, med en elsk-
 værdig Aabenhjertighed. Madame Münden
 havde

havde foresat sig ikke at nævne Truevorths
 Navn; men af en inderlig Lyst til at faae
 Underretning om ham, drejede hun saa fint
 Samtalen, at Ladi Loveit var nødsaget at
 tale derom. Man maae ikke spørge Dem,
 sagde Madame Münden, om De elsker Lan-
 det? deres lange Ophold der beviser det nok. —
 Jeg har været nød til at opholde mig der,
 svarede hendes Veninde: en bedrøvelig Hæn-
 delse har hindret vor Tilbagereise meget
 længer end vi troede. Efter at vi havde
 været fiorten Dage samlede hos mig, og sex
 Uger hos Madame Bellair rejste vi alle til
 Hr. Truevorth. Hele Adelen der i Egnen
 kom og bevidnede ham deres Glæde over hans
 Tilbagekomst og Givtermaal; hans Huus var
 aldrig tomt; han anvendte alle Midler, til
 at udbrede Glæde rundt omkring sig og ingen
 kunde nyde en almindeligere Højagtelse end
 han. — Men midt i al vor Lyksalighed for-
 andrede en grim og hastig Død vor Glæde
 til den bitterste Bedrøvelse. Død! raabte
 Madame Münden med inderlig Bevægelse,
 skulde det være Truevorths? Nej! svarede
 Ladi Loveit, — og Laarene som Erindrings-
 gen om denne bedrøvelige Hændelse afsvang
 hende styrtede ned af hendes Kinder: —

Truevorth lever, og jeg haaber han skal leve længe til sine Venners Lykke; han er sandelig den værdigste Mand. — Det er hans Kone som er død.

Hans Kone! fik Madame Münden. Hvad! han er allerede Enkemand? — ach! ja! svarede Ladi Loveit De har kun levet tre Maaneder sammen. Hun blev angreben af en Svaghed der begyndte med Qualme og Hjerteklappelse, som vi ikke agtede, da vi ansaae det for Tegn til Frugtsommelighed; men det var Forvarstler for de giftigste Smaakopper, som rev hende af vore Arme, endog før vi troede hun var i Fare. — O! hvor inderlig beklager jeg Dem, sagde Madame Münden: Truevorth maae have været meget bedrøvet? — Ja: saa inderlig bedrøvet at vi endog have frygtet for hans Liv. — Ridder Basil, naftet han var meget rørt, var nød til at skjule sin Bedrøvelse for at trøste sin Ven. Endelig to Maaneder efter dette sørgelige Dødsfald, havde vi overtalt ham til, at komme med os tilbage til London: alt var færdigt til vor Afreise; da en uheldig Hændelse som traf mig selv opholdt den endnu nogen Tid. Et Fald jeg gjorde, forarsagede, at jeg aborterte, og Følgerne heraf vare farlige. Jeg
maatte

maatte langtid holde mig inde i mit Børelse, og var derefter nød til at rejse til Badet i Bristol, og derfra til Bath, hvor vi forblev indtil jeg fuldkommen var helbredet; og derfra ere vi nu kommen hertil. Hr. Trueborth fulgte os ikke paa vore Reiser. En af Parlamentslemmerne i hans Provins er død; hans Venner have overtalt ham til at fremstille sig ved Valget, og nu nyelig have vi hørt, at han er valgt med en almindelig Fornøielse. — See her er Fortællingen om alle vore Tildragelser i vor Traværelse, Madame Münden takkede sin Veninde; der kom Selskab, og hun tog bort med det Lytte Ladi Loveit gjorde hende, snart igjen at gjøre hende sit Besøg.

Femtende Kapitel.

Hvem den Fremmede var som Madame Münden havde saa stor Lyst til at kjende.

Man kan let forestille sig, at Madame Münden kom meget takkefuld hjem. Den Tidende hun nyelig havde hørt, tilbragte hende tusinde modstridige Tanker, som hun selv ikke

ikke kunde finde Rede i. Hun var rørt; men hvor medlidende hun end var, følede hun langt fra ikke de Bevægelser af Medynk, som en andens end Madame Truevorths Død skulde have forarsaget hende. Misundelse fandt vel ikke Sted i hendes Hjertes; imidlertid havde hun dog, siden hendes og Henrietes Givtermaal, ikke kundet fornægte sig, at bebrejde Himmelen for Partiskhed ja endog Uretfærdighed; og imod sin Willie følte hun en hemmelig Glæde, i at vide Truevorth atter fri og ubunden.

Dersom Ladi Loveit havde forudseet den Urolighed som hun bragte i hendes Venindes Barm, skulde hun sandelig have sparet hende derfor; men aldrig havde hun gjort sig nogen Mistanke om hendes Kjerlighed for Truevorth. Uagtet Madame Münden havde fortroet hende sine Sorger, havde hun dog fordulgt hende den føleligste og uden Tvivl den grumme af alle. Ladi Loveit havde forud seet hendes Tilstand: hendes Mand kjendte Münden, og da han fik at høre hendes Givtermaal, tvivlede han ikke at Betsy jo blev ulykkelig. De beklagede hende nu og søgte at fordrive hendes Bedrøvelse. De toge hende med til alle Deres Fornøielser, de opfandt nye for hende,

og

og paalagde hende, at være for dem, saa ofte hun kunde, uden at fornærme hendes Huustyrant.

Madame Münden havde forladt alle sine forrige Selskaber; begge Frøkenerne Mirishe, og de øvrige Bekjendtskaber, hun med dem havde gjort, anstod hende ikke mere; men hun var ikke skabt til Censomhed, og i denne Tilstand var Ladi Loveit hende meget nødvendig. Umgangen med denne elskværdige Veninde gav hende sin Munterhed tilbage, og overbeviste hende tillige: at Dyden ikke hader Fornøjelser og Glæder, naar man deler dem med dydige og agtværdige Menneſker. En Aften Madame Münden havde spist hos Ladi Loveit, og var kommen silde hjem, meldte hendes Tjener et Fruentimmer, som bad at maatte strax tale med hende. — Siig hende, svarede hun: at jeg ikke paa denne Tid tager imod nogen. Et Djeblik derefter kom han igjen og sagde: at Fruentimret vilde ikke gaae bort uden at tale med hende. — See da hvem det er, sagde Madame Münden til sin Kammerpige, spørg om hendes Navn, og hvad hun vil mig: og dersom hun ikke siger det, da viis hende bort. Hun gjættede paa, hvad man kunde vilde hende paa en saa ubelejlige Tid, i det hendes Kammer-

merpige kom løbende tilbage, skrigende langt fra: o! Madame! det er en meget fin Dams; man kan ikke tage Fejl af hendes Udseende og Klædedragt; men noget overordentligt maae der være hændet hende; thi hun er kun i en pragtig Nathabit; hendes Hovedtøj er i Orden og hendes Haar er forpidsket. — Men hvem er hun? og hvad vil hun? spurgte Madame Münden. — Hun vil ikke sige det uden til Dem selv; men jeg beder, hav den Godhed at komme ud paa Trappen; hun har sandelig intet Ondt i Sinde. — Madame Münden stod nogen Tid i Tvivl; men det besønderlige pirrede hendes Nysgjerrighed, saa at hun, efter at have befaleet sine Folk at holde sig i Nærheden, for strax at komme, ifald hun kaldte dem, lad den fremmede komme ind. Madame Münden erindrede sig at have seet hende tilforn; men uden at mindes naar, og hvor. Den Ubeskjendte oplyste hende snart derom; hun kastede sig for hendes Fødder, og begyndte at græde. — De har Madam! sagde hun: eengang tilbuden mig Deres Benskab, men jeg vovede ikke at modtage denne Ære, jeg var alt for uærdig dertil. Nu udbeder jeg mig Deres Medsyn: jeg har intet Haab, ingen Sikkerhed, eller Tilflugt uden til Dem! — Paa hendes
Røst

Rest kjendte Madame Munden den Fremme-
 de, som hun havde beundret hos Modehandle-
 ren: Hun bad hende staae op, og bevidnede
 hende sin Forundring over denne Ydmynghed;
 hun forsikrede hende om den Fornøjelse hun følte,
 i at trøste Ulykkelige, fornemmelig dem,
 som syntes hende at fortjene det saa meget som
 hun. — Himlen give, svarede den Fremme-
 de, at Fortællingen om min Ulykke ikke maa
 udslætte denne gode Tanke; men ah! forbun-
 den ikke at skjule noget for Dem, frygter jeg
 De nægter min Uværdighed den Hjælp, som De
 uden Tvivl vilde skjenke mit Kjøen og min Ulykke.
 — Deres Fortrolighed indtager mig allerede for
 Dem; men siig mig, svarede Madame Munden,
 hvis Nysgjerrighed mere og mere forøgedes, siig
 mig hvad der er hændet dem? — Jeg vil, svarede
 den Fremmede med Graad, jeg vil gjøre Dem en
 oprigtig Fortælling om mine Laster; men De vil
 behøve al Deres Overbærelse, for at kunde und-
 skjylde min Ungdoms Udsøvelser og Ubetænk-
 somheder; De vil deri see bedrøvelige Følger af
 en foragtelig Forfængelighed og en uordentlig
 Vergjerrighed. Disse sidste Ord gjorde et over-
 ordentligt Indtryk paa Madame Munden; og
 den bedrøvede Skjønne, da hun havde aften-
 ret sin Graad, begyndte saaledes:

Ma-

Mademoiselle de Roquelaires
Historie.

Den Umage jeg har for at forklare mig viiser at jeg er fremmed: Jeg er fød i Paris og Datter af en Adelsmand ved Navn Roquelair. Min Fader sparede intet paa min Opdragelse. Med megen Omhu dyrkede han mine lykkelige Naturgaver; han elskede mig højere end sine andre Børn, og hans inderlige Omhed smigrede ham med det største Haab om mig; men al! al hans Omsorg for min Lykke har ikke tjent til andet end til at gjøre mig uværdig dertil.

Neppe havde jeg fyldt mit femtende Aar, da Hertugen af * * * * * blev indtaget i min Skabning; han saae mig en Dag da jeg spadserede i Thuillerierne med en af mine Selskabs søstre. Efterat han lang Tid havde betragtet mig, kom han til os; han smigrede mig med saa megen Artighed og Høflighed, at jeg blev rørt og forblindet deraf. Jeg erfarede siden, at han havde givet en af sine Folk Befaling, at erkjendige sig om mit Navn og min Boelig: Dagen derefter fandt jeg Hertugen i St. Sulpice, hvor jeg havde været for at høre Messe. I det jeg gik ud gav man mig et Brev, som jeg modtog, jeg tilstaaer det, med uudsigelig For-

Fornøjelse, og med en dræbende Eyst efter at læse det. Det var opfyldt med overmaade store Berømmelser og Forsikringer om evig Kjerlighed; han sluttede ved at bede mig sætte ham Stevne paa det samme Sted, hvor han Aftennen tilforn havde seet mig, og sagde mig Timen, naar vi vilde finde mindst Folk.

Jeg var svag nok at tilstaae ham det; min anseelige Elsker var der allerede førend jeg. Han kom til mig med en heftig Glæde, og bevidnede mig en uendelig Kjerlighed, han gjorde mig de prægtigste Tilbud, og for at sætte Sminke derpaa, stræbte han for at bringe mig til at troe: det var bedre at være en Maitresse for en Mand af hans Rang, end en ringe Adelsmands Kone: Jeg havde ikke belavet mig paa at svare ham, og for at sige Sandheden, jeg havde for megen Fornøjelse af at høre ham. Min Taushed var i Begyndelsen mit Hjertes Tolk, endelig tilstod min Mund at jeg var hans. Jeg overgav mig mere af Forsængelighed end af Kjerlighed. Hvordan det var, aftalte vi, at jeg skulde om tre Dage løbe af min Faders Huus, og forsøje mig til et Sted, som han sagde mig. Men til Ulykke var min Fader underrettet om vort første Møde og lod mig oppasse; og da han i det følgende alt for grant
for

forudsaae min visse Undergang, hindrede han vort Anslag ved at holde mig indsluttet. Men hvad gjør man ikke med Penge? Hertugen bestaf een af min Faders Tjenere, og ved hans Hjælp gik jeg bort om Natten, medens alle vare i Søvn. En Karet ventede mig ved Enden af Gaden og førte mig til en prægtig Gaard, hvor jeg fandt min Elsker.

I to Aar levede jeg med ham i en forargelig Pragt, og som imidlertid syntes at sætte sig ud over min Stands Værdere. Men Misundelse og Ondskab styrkede mig. Man beskylde mig for at have været Hertugen utro, han troede det alt for let, forlod mig, og jagede mig bort uden mindste Understøttelse.

Min Fader, som ikke tænkte uden med Afsky paa mig, blev ikke desmindre rørt over min Elendighed, og efter mine Paarørendes Forbøn, samtykkede han at tage mig til Naade igjen, naar jeg for stedse vilde lade mig indslutte i et Kloster langt fra Paris. Jeg havde ingen bedre Tilflugt; jeg modtog det, og Rouen blev valgt til mit Eensomhedssted. Alt var færdigt, Jeg skulde just rejse, i det Hændelsen lod mig see Hr. Tatless. — De bliver forundret Madam, sagde Roquelair, da hun saae Madame Mündens Bevægelser, De vil blive det endnu

endnu mere naar de faaer at vide, at jeg er den Ulykkelige, som Hr. Tatless Deres Broder førte med sig fra Paris, og for hvilken De uden Tvivl har fattet en alt for retfærdig Foragt. — Madame Mündens Forundring tillod hende ikke at svare: hun bad hende allene at blive ved, hvilket hun saaledes gjorde.

Hr. Tatless var ikke uvidende om min Hændelse, ikke desmindre fattede han Tilbejelighed til mig: han sagde mig det. Den Ufføje jeg havde for Klosteret, Verdens Tillokkelser, hans endnu mere overtalende Kjerlighed, overgav mig til hans Omfær. Han bortførte mig, vi gik om Bord, og kom til London, hvor jeg i Begyndelsen levede i hans Huus, med den samme Myndighed, som om jeg havde været hans Kone. Men Ulykken endnu ikke træt af at forfølge mig, opvakte i hans Hjerte en Jaloufie som lang Tid har plaget mig, og som endte sig med min Undergang. Han begyndte med at holde mig fra alt Selskab; han tillod mig ikke engang de uskyldigste Foræjleser, og midt i London levede jeg, som i en Udørlen. Men denne Nat, denne grusomme Nat har syntes at retfærdiggjøre hans Mistanke. Den Kjøbmand, hos hvilken De har seet mig, kom og bragte mig et Stykke Løj
jeg

jeg havde bestilt. Hr. Tatless kom hjem et
 Øjeblik derefter. Underrettet om hvem der
 var hos mig, kom saa hastig op, sprængte Dør-
 ren, som jeg veed ikke ved hvilken Hændelse
 var bleven lukket, og med Kaarden i Haanden,
 sværte han at opofre os begge for sin Brede.
 Kjøbmanden, for at undgaae hans Raserie,
 sprang ud af Vinduet og Hr. Tatless gik ned
 for at forfølge ham. Jeg veed ikke hvad der
 er skeet, thi af Frygt for mit eget Liv flyede jeg,
 uvidende hvorhen jeg skulde tage min Tilflugt.
 Uden Paarørende, uden Venner, uden Be-
 kjendtskaber, fandt jeg mig ene midt paa Ga-
 den, udsat for alle Farer, maaskee større end
 den jeg var undgaaet. I dette uhykkelige Øj-
 eblik tænkte jeg paa Dem Madame, Deres
 Godhed, Deres Edelmødighed er saa bekjendt.
 Jeg fik saa gode Tanker om Dem den eeneste
 Gang jeg havde den Ære at see Dem, at jeg
 tør haabe paa Dem. — Jeg besværges Dem,
 at give mig en Tilflugt i det mindste for i
 Nat, indtil jeg veed hvad jeg skal foretage
 mig.

Uagtet Madame Münden havde merket,
 at dette Fruentimmers Fortælling ikke var op-
 rigtig troede hun dog ikke at kunde nægte
 hende denne Understøttelse. Hun befalede:
 man

man skulde tillave en Seng til hende, og da hun havde bragt hende til sit Kammer, vendte hun tilbage til sit eget, for der at tænke paa denne besønderlige Hændelse.

Sextende Kapitel.

Mindre fornøjeligt end mange Andre.

Madame Münden ventede længe paa sin Mand, for at give ham Underretning om hvad der var skeet. Hun indsaae, at hun ikke med Anstændighed kunde have en saadan Gæst hos sig, uden at han maatte vide det. Men da han ikke kom hjem, besluttede hun endelig at gaae til Sengs. Jo mere hun estertænkte denne Fremmedes Historie, jo flere Tanke fik hun om hende: Hun kunde ikke forestille sig, at Herrugen af paa en blot Mistanke saa skammelig skulde have jaget en Pige fra sig, som han jaa højt havde elsket; og hvor hidsig end hendes Broder end var, kunde hun dog ikke troe, at han uden sikker Grund skulde blive saa opbragt. Det var allerede meer end mistænkeligt, at en Kjøbmand paa saa ubeqvem en Tid skulde bringe hende Brev, og

og endnu mere at hun lader sig indelukke med ham. Hun frygtede, at den Høflighed hun havde beviist denne Fremmede, maatte udsætte hende for den Mistanke, at hun vilde blande sig i en saa usømmelig Handling; men hun var i langt større Belymring for sin Broder; Hun frygtede at han saa opbragt, som Roqvelair havde afmalet ham, skulde foretage sig nogen voldsom Gjerning. Hun fik ikke Søvnen hele Natten, og om Morgenen tidlig sendte hun Bud for at spørge til sin Broder; man svarede hende at Tatless levede vel, og var endnu ikke opstaaet. Dette Svar opmuntrede hende. Hun gik til Jomfrue Roqvelair og spurgte, hvori hun endnu kunde være hende nyttig? — Jeg skulde være uværdig til det Liv de har frelst, og den Medynk de har beviist mig svarede hun sukkende om jeg misbrugte den, eller udbad mig noget, som kunde foraarsage Dem Ulejlighed med Deres Hr. Broder. Min Ulykke er uden Redning; jeg haaber ingen Forsoning; jeg skal end ikke søge den. Forgjæves har jeg alt forlænge sukket over min skammelige Opførsel, uden at have havt Mod til at rette den. Jeg kan ikke aflade mine Udsvævelser uden ved at lægge en uovervindelig Hindring derfor. Jeg har besluttet at skilte
 min

min Skam i et Kloster, det er en sikker Tilflugt, og endnu alt for god for en Uværdig som jeg. Den Fortrydelse hun udviste, syntes Madame Münden saa levende og hendes Sorg forekom hende saa oprigtig, at hendes hele Sjel blev rørt, og hun foresatte sig at gjøre alt mueligt for at tjene hende.

Deres Lands Religion, sagde hun, tilbyder Dem en Mængde af disse Tilflugtssteder: udvælg et, De kan ikke gjøre bedre; og dersom De bliver bestandig i Deres Beslutning, skal jeg gjøre mit Bedste, til at befordre den. Ach Madame! svarede hun: Kun denne Naade af Himlen tilbeder jeg mig. Min Ulykke har overbevist mig om, at der er ingen sand Lykkelighed uden Dyden, og ingen sikrere Baat mod Lasterne end Religionen. Dersom jeg kan komme inden disse hellige Mure, hvorfra Deres Broders Kjerlighed udred mig, skal jeg ansee mig alt for lykkelig.

Den følsomme og lettroende Madame Münden stedse mere rørt, gav hende tusinde Trøstegrunde, overtalte hende til at blive i sin Seng, og gik bort for at arbejde paa hendes Onskers Opfyldelse.

Hvor straffskyldig end dette Fruentimmer er, sagde hun, kan min Broder uden Uretfærdig

dighed ikke fritage sig fra, at sætte hende i det mindste i den Stand han tog hende. Hun vil gaae i et Kloster, og man maa forskaffe hende Midler dertil, eftersom hun ikke kan haabe Hjelp af sin Fader. Disse Betragtninger førte hende til Tatløss. Han havde fordrevet en urolig Nat, og var endnu ikke opstaaet. Han havde elsket Roquelair, med saadan Hestighed, at han var nær ved at ægte hende; men nærmere Kundskab om hendes Karakter, havde lykkelig bevaret ham derfra. Han havde heller vildet gjøre hende til sin Slavinde end sin Kone; og da han i det mindste troede sig sikker paa hendes Person, saa havde den Sorg, at see sin Kjerlighed bedraget, og alle sine Forsigtigheder gjort unyttige sadt ham i den voldsomste Bevægelse.

Mademoiselle Roquelairs Tilbøjeligheder vare alt for lastefulde, til at hun kunde have været følsom af Erkjendtlighed. Denne Følelse var undertrykket af hendes graadige Attraae til Fornøjelser; jeg burde sige: af hendes Løssagtighed. Alt var hende lige kjert: Kræmmeren var i hendes Dine en Mand, som en anden, han havde gjengjeldet hendes forekommende Kjerlighed. Under Skjulet af sin Stand, troede han sig uden Mistanke, og kom hver
Dag

Dag til hende; og hun holdt ham hos sig indtil Tatless kom, og jevnlig kom han sildig hjem; men et uhykkeligt Spil havde den Aften bragt ham tidligere hjem end almindelig, og i Slet Lu-
 ne paa sit Kammer, forbandede han Lykken, da han i det samme hørte en Mandsperson at lee højt. Han ringede strax: Er der noget ovenpaa? sagde han til en af sine Folk. — Nej min Herre, svarede han, det er kun Modehand-
 leren, som er hos Mademoisellen. En Kjøb-
 mand paa denne Tid, svarede Tatless, har han været der længe? tre eller fire Timer, sagde Tjeneren. — Det Besøg er vel langt. Lad
 Mademoiselle Roquelair komme ned. — Der-
 som dette uforstammede Kreatur havde søgt at forbinde sig nogen af Husets Folk, skulde hun vel kunde have været underrettet herom; men tværtimod havde hun gjort sig forhadet ved sit høymodige og herskende Forhold: og just den som Tatless gav denne Befalning var blevent
 værst mishandlet af hende, og var derfor nu mes-
 get glad over at see sin Herre nær ved at faae Kundskab om det, han ikke havde vovet at sige ham. Han fandt hendes Dør lukket, og kom fuld af Glæde for at sige det til sin Herre. Luk-
 ket! raabte Tatless; rasende gif han op, og slog Dørren ind; der var intet Middel til at

Kunde undsnye; Kjøbmanden sprang ud af Vinduet og Mademoiselle Noquelaire vilde skjule sig. — Utroe! Kreeg Tatless; din Straf skal være det andet Stød, jeg vil begynde paa din uværdige Elsker: og strax løb han ud paa Gaden.

Denne Ulykkelige vilde ikke oppebie Virkningen af Tatless's Brede, og tog dette Djesblik i Agt for at undsnye, uden at vide, som hun havde sagt til Madame Münden, hvor hun skulde snye hen.

Tatless fik imidlertid fat paa Kræmmeren: Men han traf ham i en Tilstand, som forandrede hans Hævnjerrighed til Medynk. Den arme Djevel havde brøkket sine Been. Da han saae Tatless, samlede han alle sine Kræfter, for at raabe om Barmhertighed: Tatless lod det blive ved, at befale sine Folk, strax at forskaffe en Bærestol, og at bringe ham hjem. Han kom strax tilbage for at søge Mademoiselle Noquelaire; men hun var der ikke. Han erindrede sig da, at i denne Allarm var Døren bleven aaben og tvivlede nu ikke paa hendes Flugt.

Han stod sildig op, og var nylig paaklædt, da man meldte hans Søster. — Uk! god Dag min kjere Søster, sagde han, jeg ventede

de ikke denne Godhed. — Hvad fører dig saa tidlig hid? — Det er tidlig for dig, sagde hun; men ikke for mig, som fører et ordentligere Liv. Imidlertid er jeg dog staaet tidligere op i Dag, end almindelig, og det af Kjerlighed til dig. — Af Kjerlighed til mig? og hvorfor det? jeg beder dig? — Du gjætter vel neppe svarede hun, at jeg kommer for at tale med dig om Mademoiselle Roquelair. — Om Mademoiselle Roquelair! svarede Tatless heftig. Kjender du dette utroe Kreatur? — Madame Munden fortalte ham da hvad der var haendet hende hos Kjobmanden, da hun saae hende der, og hvorledes de Høfligheder hun havde beviist hende der, havde paadraget hende forrige Aftens Hændelse. Du seer, blev hun ved, det er farligt at overgive sig, uden at kjende den man overgiver sig til. — Men denne Elendige svarede han, smigrer sig forgjæves med Tilgivelse. — Jeg haaber ikke du mistænker mig, svarede Madame Munden at jeg vilde afgjøre en saadan Handling; ej heller anstaaer det mig at retfærdiggjøre hendes Opførsel; det er kun din Ære, som ligger mig paa Hjertet; jeg kom for at sige dig, at jeg troer du er forbunden til at forskaffe hende Midler til at kunde begive sig i et Kloster, hvorfra,
som

som hun har sagt mig, du selv har udreven hende. — Sladder altsammen, sagde Tatless. Det er sandt, at man talte derom; men hendes onde Tilbøjeligheder stride alt for meget derimod. — Onde Tilbøjeligheder, svarede Madame Münden, rettes ofte ved Erfarenhed, Fornuft og Modgang. Jeg troer at hendes Fortrydelse er oprigtig, og det som før var hende en Afsky er nu Gjenstanden for hendes Attraae. — Hun talte med saa megen Kraft, at Tatless, hvor opirret han end var, kunde ikke modstaae hende. — Jeg skal tænke derpaa, svarede han, men begjerer kun fire og tyve Timer; og imidlertid maa du bede din uværdige Gjæst, at hun strax lader afhente det som tilhører hende; jeg vil intet have af hendes. — Madame Münden kom hjem, meget fornøjet og med et got Haab.

Syttende Kapitel.

Et grusomt Exempel paa Uafnæmmelighed og Utroskab.

Mademoiselle Roquelair syntes saa bevæget af Madame Mündens Godhed, hun udtrykkede saa levende sin Erkjendtlighed, at hendes

des Beskytterſke blev undſeelig derover. Hvad jeg har gjort ſagde hun, er kun for at ſkaffe Dem tilbage til Guden; men De maa blive faſt i Deres Beſlutninger. — De er Godheden ſelv, ſvarede Mademoiſelle Roquelair: Jeg ſkylder Dem Alt, og jeg rødmes over, at jeg endnu ſkal have mere at bede om: Femten Maanedes har jeg været i denne By, og er endnu ganſke fremmed her; jeg kjender end ikke det mindſte af Skik og Brug her; jeg veed ikke til hvem jeg ſkal henvende mig, for at faae et Bærelſe. Da mine Ulykker begyndte, tog jeg min Tilflugt til Dem; tør jeg haabe De vil værdisge mig den ſamme Beſkyttelſe, indtil Hr. Latleſſ opſkylder ſit Løfte. — Det vil ikke være anſtændigt Mademoiſelle, ſvarede Madame Münden efter nogen Betænkning, at De opholder Dem længer hos mig. Men da De efter al Rimelighed vil inden kort Tid beſtemme Dem, ſkal jeg ikke forlade Dem forinden De er færdig at forlade Riget. Gjør derfor en Opſtegnelſe over det, ſom De har hos min Broder, og jeg ſkal befale at bringe det alt herhid. — Mademoiſelle Roquelair vilde igjentage ſine Takſigelſer; men Madame Münden ſaldt hende i Talen, og beſørgede ſtrar fra ſin Broder, alt det, ſom hørte den Fremmede til.

Mada:

Madame Münden var gaaet ud, førend hendes Mand stod op, hun havde ikke kundet underrette ham om det hun Aftenen tilføren havde ønsket at sige ham. Dette var nu hendes første Omforg, da hun kom tilbage. Han vidste allerede denne Hændelse saavidt hans Folk havde kundet underrette ham derom. — Nu fortalte hun ham alle Omstændigheder derved. — Med den største Eigejhdighed hørte han paa hende, uden at laste eller rose hendes Forhold, og med den foragtelige Tausked, som han havde iagttaget siden Hændelsen med Mylord. Saasnart han havde spiiist til Middag, gik han ud, for efter Sædvane, ikke at komme hjem førend langt ud paa Natten.

Madame Mündens gode Hjerte hindrede hende at gaae ud. Hun fordrev Dagen med at berolige Mademoiselle Roquelairs Bekymringer, og at gjøre hende bestandig i sin gode Beslutning. Dagen derefter lod hendes Broder hende vide, at han af Afgt for hende, og for desmere at være forsikret paa aldrig at see igjen et Fruentimmer, som saa grusomt havde bedraget ham, vilde forskaffe hende Lejlighed at gaae i et Kloster. Han bad sin Søster at komme til ham Dagen derefter, og lovede hende en Anviisning, efter hvilken Mademoiselle

selle Roquelair skulde modtage saa mange Vænge, som hun behøvede.

Madame Münden underrettede hende om Udfaldet paa hendes Mellemhandling, og tog Dagen derefter til sin Broder. — Jeg vilde nu have sendt Bud til dig for at sige, at en Ven som skulde forskaffe mig en Verel paa Boulogne er paa Landet; han kommer ikke før om to Dage igjen, og inden den Tid kan vi intet afgjøre. — Jeg er misfornøjet derover, sagde hun, og jeg holder ikke meget af Opsættelser. — Vær ikke urolig svarede Tatless; naar Mademoiselle Roquelair holder sit Ord, kan du være vis paa mit. — Madame Münden forlod ham, fornøjet med denne Forsikring, og tænkte ikke paa, hvor grusomt man belavede sig paa at gjengjælde hendes ædelmodige Tjenester.

Hr. Münden havde ikke seet Mademoiselle Roquelair, men det han hørte om hende fristede ham. Neppe var hans Kone ude, førend han sagte gik op af Trappen og fandt denne farlige Fremmede. Hun sad der allene, med Haanden under Kinden, og i dybe Betragtninger. Ved den Allarm han gjorde da han kom ind, rejste hun sig, og hidsede ham med al den Erbødighed hun troede at skulde hendes Beskytterindes Mand. Hun bad hende sidde, be-

Klaa

Plagede hende, roste hendes Skjønhed, tilbød hende sin Tjeneste, og sluttede med: at dersom hun vilde tillade ham at have Omsorg for hendes Skjebne, skulde hun blive lykkeligere. Hun ønskede intet hellere, og lod sig læt overtale. — Endelig forlod de ikke hinanden førend de havde givet hverandre alle de Kjerlighedsforsikringer, som Frygten for at blive overrasket tillod dem, og aftalt at mødes Klokken sex ved Døren af den Portugisiske Ministers Kapel.

Da Madame Mündten kom hjem, viiste dette uforstannede Kreatur en følsom Fortrydelse over det Ophold man forkyndte hendes; men jeg vil i det mindste bruge det, sagde hun, for at tillave mig til det Skridt jeg har at gjøre: Det er lang Tid siden jeg skrivtede, i Aften vil jeg gaae ud, for at lætte min Samvittighed fra mine Lasters Byrde. Denne Uværdige skjulte sin forehavende Nederdrægtighed med Religionens Maske. Timen kom, og hun gik til Stevnet: Mündten ventede hende der, og førte hende til et Sted, hvor de kunde overlade dem til Belysten.

De skildtes ad, længe førend nogen af dem ønskede det; Mademoiselle Noquelair frygtede, at en alt for lang Udeblivelse skulde gjøre hende mistænkt: Men det blev ikke før de
 havde

havde udfunden nye Maader til at samles igjen, og til at sætte dem i Sikkerhed for Eftertale. Hun sagde Madame Münden: min Skrivtefader har sagt mig, at et ungt engelsk Fruentimmer, efterat have holdt sit Prøve-Aar i Boulogne var kommen til London, for at tage sidste Afsked med sin Familie, og at hun strax vilde rejse tilbage til sit Kloster; den gode Pater har lovet mig, i Morgen at fremstille sig i dette Huus, og dersom det unge Fruentimmer samtykker, at jeg maae følge hende, som han har ladet mig haabe, skal ingen være lykkeligere end jeg. — Den godtroende Madame Münden ønskede hende til Lykke. — Men for ikke længer at opholde Læserne med denne uværdige Person, vil jeg allene fortælle: at denne Nederdrægtige overgav sig aldeles til Münden, og at Madame Mündens Lettroenhed gav disse strafværdige Elskerens Vellyst en nye Behagelighed.

Imidlertid kunde denne Omgang ikke vare længe. Tatless havde givet sin Søster Anvisning paa tre hundrede Guineer i Boulogne, og bad hende indstændig: at skaffe ham saavel som sig selv af med dette Kreatur; og Madame Münden, for hvilken hun daglig blev mere til Byrde, skyndte nu paa hendes Afreise.

Denne

Denne Foranstaltning, skjønt den var forudseet, bedrovede ikke desmindre vore Elskere. Deres første Sammenkomst anvendte de til at beklage deres Ulykke, og at søge Midler til at forhindre den. Mademoiselle Roquelair forsikrede, at Døden skulde være hende mindre grum, end Skilsmisken med hendes kjære Munden, og stræbte paa at formaae ham til, at leje hende et Lyfsted; men hun kjendte ikke Manden. Han snoede sig fra hendes Forslag, og den stakkels Madame Munden blev endnu lang Tid tilfredsstillet under adskillige Paaskud.

Omsider gjorde alle disse Opsættelser hende utaalmelig, og da hendes Broder daglig overhang hende, besluttede hun at gjøre Ende herpaa.

En Dag Mademoiselle Roquelair var kommen sildig hjem, tog Madame Munden deraf Anledning til at tale tydeligere med hende, end hendes naturlige Godhed hidtil havde tilladt hende. Dagen efter gif hun til hende paa hendes Kammer, og med et alvorligt Udseende sagde hun: Mademoiselle, for En som har i Sinde at leve et gudsfrygtigt og stille Liv, kommer De mig alt for sildig hjem; men jeg haaber De glæder mig for al den Uroe jeg har

har havt for Dem. — Jeg skal ikke være Dem længer til Ulejlighed svarede Mademoiselle Roquelair, end til den unge Englænderinde rejser, hvorom jeg har talt med Dem. — Vel an! Mademoiselle, svarede Madame Mündten, saa maae hun være saa god at tage Dem til sig, thi jeg kan ikke have Dem længer hos mig. — De jager mig dog vel ikke paa Porten, skreeg Roquelair. — Jeg haaber, svarede Madame Mündten hende, De ikke vil tvinge mig til en Gjerning, som strider saa meget imod min Karakter: — Siig heller imod Deres Magt, svarede denne Dumdriftige, og nærmede sig til hende med en Uforskæmmenhed uden Lige. Jeg troer Hr. Mündten er Herre over dette Huus, og jeg skal blive her saa længe det behager mig, i det mindste indtil han byder mig at gaae.

Madame Mündtens Forundring var ubeskrivelig, denne Driftighed gjorde hende forvirret: hun kunde ikke troe, at denne Frælle, der nu turde tale i den Tone, var den samme hun havde seet for hendes Fodder nogle Dage tilforn, og som da havde bekjendt sig skuldig i saa mange Laster. — Hr. Mündten! skreeg hun! Hr. Mündten! — hun kunde ikke sige mere, men løb strax til sin Mand.

Mand. Han var endnu ikke paa Klæd. Kvast af Brede kastede hun sig i en Lænestol, og fortalte ham den Maade, hvorpaa hun var beegnet. Han svarede med Ergrelse: Jeg beder Dem, bryd ikke mit Hoved med disse Narrerier: Mademoiselle Roquelair er Deres Gæst; jeg blander mig ikke i Eders smaa Klammerier. — Jeg haaber dog i det mindste, svarede hun, det skal være mig tilladt at jage hende bort, og overtyde hende om, at man ikke kan være her i mit Huus imod min Villie. — Nej om De saa behager Madame, svarede Munden med Foragt; De vil gjøre mig til Nar, for Deres Fortrydelse; men jeg vil ikke af Føjelighed imod Dem ansees for en grov Karl. Træk Dem ud derfra, som De kan. — Under denne Tale havde Munden klædt sig paa, og gik bort uden at vente paa Svar.

Hvilken Mængde Betragtninger over dens ne Dpførsel tumlede sig i Madame Munders Hoved. Kjerlighed havde ingen Deel i hendes Fortrydelse; men al hendes Eiegenlydighed, kunde ikke sætte hende i Stand til at taale en saa fornærmende Foragt. I den heftigste Børgelse, gik hun paa sit Kammer.

Attende Kapitel.

Mere fornøjeligt end man kunde haabe det.

Da Madame Münden ved sin Graad fandt sig lettet og noget mere rolig, tænkte hun paa hvad Beslutning hun skulde tage. Af Naturen var hun ikke mistænkelig; hendes Hjerte var ikke jaloux; men denne Piges Uforskammenhed og hendes Mand's Opførsel aabnede hende Øjnene; og hun tvivlede ikke, at de jo stode i Forstaaelse med hinanden.

Hverken guddommelige eller menneskelige Love, sagde hun, kan forbinde mig til længer at taale denne Utroes Tyrannie. Jeg har opfyldt mine Pligter, jeg skulde endnu have gjort mere, jeg skulde have gjort ham lykkelig, dersom han havde vildet. Hvorfor skal jeg ikke gribe denne Lejlighed til at befri mig fra et grusomt Nag, under hvilket jeg saa lang Tid har sukket? — Imidlertid vilde hun ikke overvilde sig. Det var hende ikke nok at være retfærdig i hendes egne Øjne, hun ønskede og at være det i sine Paarørendes. Hendes Broder var den første hun maatte raadføre sig med, og i denne Beslutning vilde hun gaae til ham. — Men da hun først maatte gjøre nogle Indret-

nin

ninger for det Tilfælde, om hendes Broder holdt for hun ikke mere skulde komme hjem, lod hun kalde sin Kammerpige, for at pakke sammen. Den stakkels Pige som inderlig elskede sin Frue, gjættede let Aarsagen til disse Tilberedelser, og kunde ikke tilbageholde sin Graad. — Ah! Madame sagde hun, hvilken Ulykke, at vi have faaet dette franske Fruentimmer i Huset! Himlen straffe hende! — Hvad vil du sige Zanny, spurgte Madame Munden. — O! Madame! Jeg har intet sagt Dem, af Frygt for at gjøre Dem bedrøvet; men eftersom De veed Alt, vil jeg sige Dem hvad jeg har seet. De erindrer vel den sidste Søndag De gav mig Tilladelse at besøge min Søster. Da jeg gik derhen, saae jeg Herren kom ud af en Hnevogn med denne gemene Francois; han tog hende ved Armen og gik ind hos en Bader; og De veed Madame, at slige Stæder har et slet Rygte. Jeg blev saa forskrækket, at jeg ikke kunde staae paa mine Been. Men jeg har intet sagt, førend nu da Jean fortæller mig dette Kreaturs Uforskammenhed. Vel! Zanny! sagde Madame Munden, jeg har endnu ikke besluttet hvad jeg vil gjøre; jeg gaaer til min Broder, og tager Tom med mig; dersom jeg ikke kommer tilbage, skal jeg sende dig

dig Gud, om hvad jeg behøver, du kan da bringe mig det; og imidlertid maa du ikke sige noget Menneſke det. — Hun lod hente en Vort de chaise; men i det hun ſteeg ind, begyndte den arme Janny at græde ſaa højt, at alle Folkene bleve opmærksomme og altererede ved Madame Mündens Vortgang. Det ſkulde have gaaet Mademoiselle Roquelair ilde, derſom hun havde været hjemme; men Lykken frelste hende fra den hende tiltænkte Forhaanelse.

Neppe havde Münden forladt ſin Kone, førend han eſtertænkte det, ſom var handet; han frygtede for Følgerne deraf; han var fortrydelig paa Mademoiselle Roquelair over en ſlig Dpførsel, ſom kunde gjøre deres Forſtaaelse miſtænkt. Han ſaae vel, hun kun ſøgte at gjøre hans Omſorg for hende nødvendig for ham; men det var ikke hans Meening. Han var allerede kjed af hende, og ſkulde ſnart have viiſt ligesaa ſtor Attraae at blive hende qvit, ſom han havde viiſt for at beholde hende.

Ofte maa Fornuſten vige for henrivende Sindſlideller; men naar diſſe tidlig eller ſeent have udraſet, kommer Fornuſten og Eſtertænken, ledsaget af Fortrydelse tilbage. Mündent vidſte, at de Penge ſom vare beſtemte til Mademoiselle Roquelairs Reſſe, kunde ikke beta-

tes uden til hende selv; han frygtede, at dersom Tatless blev underrettet om hendes flette Forhold, skulde han tage sin Belgjering tilbage, og haabede derfor han skulde kunde bevæge Mademoiselle Roquelair at rejse, og han vilde tillige gjøre sig en Fortjeneste deraf hos sin Kone. Han kom hjem, og blev strax lidt forundret da han fik at vide, at hun var hos sin Broder. Han tvivlede ikke paa at det jo var for at beklage sig. Men Zanny, som var sin Frue troe sagde ham intet om hvad hun vidste. Han haabede dog at hans Kones Misfornøjelse skulde ophøre, naar Gjenstanden, der havde givet Aaledning dertil, var borte.

Uden Bannffelighed overtalte han Roquelair at rejse til Boulogne; tre hundrede Guineer, var vel Umagen Værd at gjøre denne Rejse for. Efter dette Forslag skulde hun komme tilbage til London, saasnart hun havde modtaget Pengene, og Munden skulde i den Tid opsoge hende et Enststed. Lader os ingen Tid spille, sagde han til hende: De maa rejse til Boulogne og forekomme Anviisningens Tilbagekaldelse. Mademoiselle Roquelair følte Nødvendigheden deraf og Munden gik ud for at opsørge en Postvoagn, paa et Sted, hvor hun lovede at komme saasnart hun havde indpakket.

Tag

Tag intet med Dem sagde han uden hvad de behøver paa Rejsen; alt det øvrige skal jeg laade bringe til deres Lyststed. Mademoiselle Roquelair var snart færdig; hun begav sig til Stedet hvor hun fandt den hurtige Munden. Klokkeren var to, og hun skulde holde Natteleje i Canterbury; deres Afsked var kort og hun rejste.

Denne Bedrager havde sine Hensigter. Han havde meget kjerlig sagt hende, hun skulde ikke rejse fra Boulogne førend hun fik Tidende fra ham; og han brugte det til Paaskud, at han vilde underrette hende, om det Huus han agtede at leje for hende, paa det hun ved Tilbagekomsten kunde stige af der. Han sagde alt dette, med saa megen sandsynlig Oprigtighed, at Mademoiselle Roquelair lovede ham Alt, uden at have mindste Mistvivl.

Munden som nu havde bragt sin Maitresse bort, uden hans Kone gjorde sig mindste Tanke derom, kom nu hjem, for at gjøre Stort af denne Høflighed; men hvor forvirret blev han, da man gav ham følgende Brev fra Madame Munden:

Min Herre!

„Vore Forpligtelser vare gjensidige: Jeg har opfyldt mine, men De har handlet imod

„alle Deres: De kan derfor ikke være forundret
 „over min Bortgang. Det har aldrig staaet i
 „min Magt, at gjøre Dem fuldkommen Inkle-
 „lig, eller i Deres Villie at gjøre min Skjebne
 „taalelig. For evig undskylder jeg da Deres slet-
 „te Dmgang, og giver mig atter under min
 „Families Beskyttelse, hvilken jeg overdrager
 „Omsorgen for at afgjøre det Fornødne an-
 „gaaende vor Skilsmisse, efter hvilken De ikke
 „mere skal høre enten Beklagelser eller Bebrej-
 „delsler, af en Kone som De saa grusomt har
 „forværmet.“

P. S. Jeg har intet taget med mig af
 Deres Huus, uden hvad der for
 vort Egteskab hørte mig selv til.

Dette Brev blev bekræftet af Tjenestefol-
 kene, som sagde, at Madame Münden havde
 ladet bortføre et stort Mahogni Skatol, og
 nogle andre Møbler, og at hendes Kammer-
 pige og Tjener havde fulgt hende.

Münden blev yderlig forvirret; ikke for-
 di han fortrød det, men han saae forud Følger-
 ne af denne Sag: han følte hvormeget det kun-
 de skade ham, og denne sidste Bevæggrund for-
 bandt ham til at bruge alle de Rænker han kun-
 de, for endnu engang at bringe det til Forlig.

Hans

Hans Kone var imidlertid mere rolig. Hendes Broder havde modtaget hende med megen Kjerlighed: han samtykkede hendes Forhold, deelte hendes Bekymring med hende, og uden at vente paa at hun skulde bede ham derom, tilbød han hende at blive hos ham, og at betragte hans Huus, som sit eget. Men hver fornøjet Madame Münden blev over hendes Broders Modtagelse, kunde hun ikke være fornøjet uden sin kjære Ladi Loveits Samtykke, Dagen derefter besøgte hun hende ved Natbordet, og fortalte hende oprigtig alle Omstændigheder af hendes Hændelse, med Tillæg, at hun havde besluttet for stedse at skille sig fra en saadant Mand. Ladi Loveit, uagtet hun var meget misfornøjet derover, holdt dog med hende. Dersom De havde opført Dem anderledes sagde hun, skulde De ikke allene have fornærmet Dem selv, men endog Deres hele Kjon, ved slikt et Exempel af Underdanighed, som hverken Naturen eller Lovene fordrer.

Denne Dom af en Veninde, hvis Fornuft og Wiisdom hun kjendte, lod hende og haabe Medhold af Ladi Trusty og hendes yngre Broder, hvilke hun tilkjendegav den Beslutning hun havde fattet. Da hun kom tilbage

bage fra Ladi Loveit, gav man hende hendes
Mands Brev, saa lydende:

Til Madame Münden!

„Deres urimelige Forhold er ubegribeligt.
„For Guds Skyld sig mig: hvorledes De vil
„retfærdiggjøre Dem, for det Skridt at have
„forladt Deres Mands Huus under et saa let-
„sindigt Paaskud. Jeg tilstaaer at jeg havde
„alt for liden Agt for Deres Klager imod Ma-
„demoiselle Roquelair: Men efterat jeg hav-
„de estertænkt det, har jeg strax ladet hende
„rejse, og jeg kan forsikre Dem at hun nu er
„meget nær Calais og paa Vejen til Boulogne.
„De har altsaa ingen Bevæggrund mere, som
„kan undskyldte Deres Fraværelse, og De kan
„ikke forhale den længer, uden aldeles at hand-
„le imod Deres Pligter, og den Forbindtlig-
„hed som de guddommelige og menneskelige
„Love foreskrive. Derfor haaber jeg De saa-
„snart som mueligt kommer tilbage til den, som
„De stedse skal finde bered til at give Dem
„Prøver paa baade Højagtelse og Venskab.“

E. S. Jeg veed ikke hvad De forstaaer
ved Skilsmisse. En Kone, som
løber bort fra sin Mands Huus
taber

taber sin Ret, og kan intet for-
 dre, før hun igjen har under-
 kastet sig sine Pligter. Men om
 end Lovene vare ligesaa meget
 med, som de nu ere imod Dem,
 maa De troe, at den Lykke at
 eje Dem er alt for stor, til at
 jeg med god Villie kan give Slip
 paa den.

Tittende Kapitel.

Følger af det Foregaaende.

Tatless var forsikret om, at hans Søster
 havde Ret, han tvivlede ikke paa at hendes
 Klager bleve horte; men det var fornødent
 at raadføre sig. Han sendte Bud efter Hr.
 Markland; men denne Advokat var en alt
 for oprigtig Mand til at love dem et got Udfald
 paa en Sag han troede tvivlsom, og han sagde
 derfor reent ud til Madame Münden: han
 frygtede, den Behandling hvorover hun beklas-
 gede sig, var ikke tilstrækkelig til at berettige
 hende at søge om Skilsmisse. Men sagde han
 til, maaskee Hr. Münden kan gjøre det af
 Gode

Ære og Ædelmodighed, som Lovene ikke kunne
 tvinge ham til. — Ak! svarede Madame Münt-
 den grødende, dersom jeg intet har at vente
 uden af hans Ædelmodighed, er jeg meget at
 beklage. — Nej min kjære Søster, sagde hendes
 Broder, De skal aldrig blive at beklage,
 saa længe De har en Broder istand til oprette
 Deres Skjebnes Umildhed, og en Mands Uret-
 færdighed, som er Dem saa uværdig. Ikke
 desmindre var hun bedrøvet. — Sørg ikke
 Madame sagde Markland til hende: omend-
 skjønt Lovene ikke giver Dem al det Medhold
 De fortjener, haaber jeg at vi skal finde Mid-
 ler, at kunde forpligte Hr. Münden til at give
 Dem Ret, endog imod hans Grundsetningee
 og Billie. — Jeg vil gaae hen at tale med
 ham, og haaber ved min Tilbagekomst at stille
 Dem tilfreds.

Markland gif strax til Münden, og be-
 gyndte med at bevidne ham, hvor ubehageligt
 det var ham at skulde tale med ham i en saa
 rørende Anledning. Jeg ventede ikke sagde
 han, da jeg skrev Deres Ægteskabs-Kontrakt,
 at jeg engang skulde bruges til en Skilsmisse-
 Akt. Men da Omstændighederne nu fordrer
 det, haaber jeg, at Sagen skal afgjøres saa
 venstkabelig som dens Natur udfordrer.

I Begyndelsen vilde Munden ansee Sagen for Spøg: Men da han mærkede, at den Tone ikke vilde lykkes ham, sagde han mere alvorlig: Jeg beder Dem om Forladelse min Herre, og er skamfuld over at min Kone har ulejliget Dem med en saa latterlig Sag. I Sandhed det er en blot Egenfindighed af hende.

Derfor det ikkun havde været Egenfindighed svarede Markland ham, Skulde jeg have sparet Dem og mig for dette ubehagelige Besøg, men bedrag dem ikke, min Herre, Madame Mündens Klage skal sandelig blive hørt. — Fruentimmer-Kaprise! svarede Munden; jeg igjentager det, jeg udfordrer hende til at overbevise mig om en eneste Handling, som kan undskylde hende i at have forladt mit Huus, end nu mindre at overbevise mig den ringeste Fornærmelse, uden hvilken De veed bedre end jeg, at hun ikke kan søge Skilsmisse.

Gud bevare os fra min Herre at komme til den Yderlighed, svarede Markland; dersom Madame Munden er nødsaget at tage sin Tilflugt til de Beviiser, som Lovene fordrer hvor mange Misfornejelser skal da ikke træffe Dem? betänk min Herre, at saasnart en Sag af denne Natur er gjort anhängig ved Retten, henherer den ogsaa strax til Dagens Historie.

Det

Det skal jeg altsammen vel forekomme, svarede Munden heftig, og det ved en Befalning der skal tvinge hende til at komme tilbage til sin Mands Huus. — Og denne Befalning svarede Markland med et Smil, vil De uden Tvivl ogsaa kunde faae udvirket; men min Herre! er De ogsaa vis paa at beholde hende? Madame Mündens Klage er vel grundet; Gøvene give hende Ret til at søge efter de Vidner, hun kan finde; hendes Familie er mægtig, og jeg maa underrette Dem om, at hun er meget opirret. Disse sidste Ord bragte Munden med et til alvorlig Eftertanke, og i det Markland bemærkede denne Bevægelse hos ham, vilde han strax forlade ham. Men Munden ilde tilfreds med sig selv, at han havde blottet sig for meget, holdt ham tilbage. Velan! sagde han, min Herre! dersom hun vedbliver i sin Modstridighed, samtykker jeg det; men denne Familie hvormed De truer mig maa da og føde hende; thi jeg vil ikke give hende en Skilling. — De er alt for retsindig min Herre, svarede Markland, til at vilde forholde hende hendes Formue, og maaskee det ikke vil staae til Dem. Han opregnede ham Exempler paa mange Koner, som i lige Tilfælde ved Rettens Kjendelse havde erholdt en Pension

tion lignet efter deres Medgiot; og han talte med saa megen Frynd, at Münden enten for at blive af med ham, eller fordi han vakkede, sagde, at han vilde tænke derpaa og bad ham at komme igjen om otte Dage. Markland lovede det og gik.

Münden var mere bekymret end han vilde synes at være: al hans Haab ødelagt ved Tabet af hans Beskytter; en bortstygtet Kone, som han dog ansaae aldeles nødvendig for sit Huus, uagtet den liden Kjerlighed han havde for hende; Tanken om det Rygte dette vilde foraarsage i Byen; Frygt for at blive forbunden til at give hende en anstændig Pension; alt dette gjorde ham fortvivlet. Han ønskede al Ulykke over den forbandede Francoise, som var Marsag til al denne Fortrød, og for ikke at høre mere til hende, lod han bringe om Bord paa et Skib, alt hvad der tilhørte hende, og sendte hende det til Boulogne. Han underrettede hende om alt, hvad der var handet, og tilkjendegav hende, at de for fælleds Roligheds Skyld maatte for evig sige hinanden Farvel.

Madame Münden var ikke mindre urolig: Markland havde givet hende Haab; hun var fornøjet med sin Broder og forsikret paa han ikke vilde forlade hende; men alt det kunde

de

de ikke dæmpe hendes Uroe. Hun erindrede sig sit Løfte for Alsteret, og frygtede at hun ved alle hendes Mands Fejl, dog endnu ikke var tilstrækkelig berettiget til at bryde det. En Dag aabnede hun sin Bekymring for sin kjære Ladi Loveit, i Udtrykke, som gav den bedste Tanke om hendes Dyd. Ridder Basil kom ind med et Brev i Haanden; og efterat have hilset Madame Münden sagde han til sin Kone: Jeg har gode Tidender. Jeg har nyelig faaet Brev fra Truevorth; han skriver mig til, at han er paa Vejen, og vi skal see ham i Aften. Madame Münden kunne ikke uden tydelig Forvirring vide at Truevorth var hende saa nær; og af Frygt for at lade den see, rejste hun sig. Ladi Loveit vilde overtale hende til at blive: Jeg vedder sagde hun til hende, at denne hastige Bortgang er for at undsøge Truevorth; men jeg maa sige Dem at De er en Utafnemmelig, og at han altid har beviist at han tager største Deel i Deres Vel. — Ah! sagde Basil med Batter: De første Indtryk udsettes aldrig: jeg har hørt Truevorth sige tusinde gode Ting om Miss Betsy Tatless endog medens min Søster levede. Jeg vil ikke, svarede Madame Münden, end mere forsøge de mange Forbindtigheder jeg skylder ham, med den Med-

ynk

hul, som min nærværende bedrøvelige Tilstand vil forarsage ham. Imidlertid forsikrer jeg, at jeg ikke saa hastig skulde forlade Dem, dersom jeg ikke havde en uundgaaelig Forretning. — Ladi Loveit og Ridder Basil kunde ikke overtale hende, og Madame Münden tog hjem for at beroeligg sig mod den Bevægelse, hvorudi Erindringen om Truevorth havde bragt hender.

T y v e n d e K a p i t e l.

Gulde af Forandringer.

Madame Münden kjendte selv saa lidt til sit Hjertes Tilstand, at hun troede ifkun at vilde undflyet Truevorth, for at spare sig den Sorg at gjøre en Mand, som havde elsket hende til Bidne om den Ulykke, hun ved et slet Valg havde paadraget sig: — Jeg er meget forvisset om, han er alt for ædelmodig til at vise nogen Fornøjelse over mit Vanheld, og alt for høflig, at erindre mig om Aarsagen dertil; men Synet af ham vil stedse bebrejde mig min indskrækkede Fornuft, og denne Bebrejdelse kan jeg ikke i Tanken udholde. Disse Betragtninger førte hende tilbage til den forrige

Lid,

Tid, da Truevorth elskede hende: Hvorledes er det mueligt sagde hun at jeg ikke har kundet see hans Fortjeneste? Var endog mit Hjerte ufølsomt for Kjerlighed, hvorfor maatte da ikke Fornuften, eller den Egenkjerlighed, som jeg ellers stedse var saa troe, bestemme mig for ham? Gode Gud! hvilken Lykke kunde jeg have nydt, men i hvilken Afgrund af Plager har jeg derimod styrtet mig? Etig forloren, givt uden Kjerlighed, uden at have indgivet den, skildt i min bedste Alder ved alt det Gode, alle de Fornøjelser, som udgjøre Livets Lyksalighed! Hvilken Tilstand! Intet gjør Ulykken utaaleligere end Tanken at have selv fortjent den. Saaledes var vor Heltindes Tilstand: en levende og retmæssig Fortrydelse over hendes forbigangne Opførsel, en Følelse, som Læserne vil kunde forestille sig, uagtet hun selv ikke kunde finde Rede i den, forvoldte hende den ubehageligste Nat; men hendes Urolighed forøgedes, da hun vaagnede og modtog følgende Brev fra Munden:

M a d a m e !

„Uagtet Deres Opførsel fuldkommen overbeviser mig om, hvor liden Kjerlighed De har for mig, kan jeg dog ikke samtykke i den

„Skils

„Skilsmisse De gjør Paastand paa; Nej, vær
 „forstkret at jeg aldrig skal frasiige mig mine
 „Rettigheder, og frivillig fordømme mig selv til
 „Eenligstand. Og dersom De ikke inden fire
 „og tyve Timer kommer tilbage, skal jeg betjæ
 „ne mig af al den Magt, Loven giver mig, for
 „at bringe Dem til mig. I Morgen naar De
 „staaer op, skal De vordt opvartet af et Dem
 „vist nok ubehageligt Selskab, og fra hvilket alle
 „Deres Paarørendes Myndighed ikke skal kun-
 „de befrie Dem. Jeg tilraader Dem at De
 „selv skaaner Dem for denne Misfornøjelse og
 „jeg giver Dem denne hele Dag til at kunne
 „betænke Dem. Den Bestlutning De tager,
 „skal bestemme Deres Lykke for Estertiden;
 „thi De begriber vel: at naar jeg ikkun skylder
 „Magten Deres Tilbagekomst, kan jeg ikke
 „modtage Dem paa samme Maade, som naar
 „Deres Pligter fører Dem tilbage.“

Mündent var ligesaa ubestemt om otte
 Dage som i det Øjeblik Markland talte med
 ham: Nu vilde han forsøge Trudsler.

Dette Brev gjorde saavel Brødrene som
 Søsteren urolig. Madame Mündent gysede
 af Skræk, naar hun tænkte paa, at kunde falde
 i Rettens Hænder; og hendes Broder blev ra-
 sende

sende blot ved Tanken om en Fornærmelse han ikke kunde hindre. — Markland fandt Dem i denne Forvirring. De forurolige Dem alt for meget sagde han: Jeg troer neppe at Hr. Mündent vil foretage sig et saa voldsomt Middel, i det mindste ikke forinden han har talt med mig. Han søger kun at gjøre Dem bange. Imidlertid maa De dog bruge den Forsigtighed, og rejse til et Sted, hvor han ikke kan finde Dem. Dette Raad blev bifaldet. Min Søster sagde Markland har et smukt Huus paa Landet ved Bredden af Tamsen; hun skal med megen Fornøjelse modtage Dem, og De vil aldrig finde et sikrere og mere ubemærket Sted. Det er tillige saa nær London, at De i mindre end en Time kan blive underrettet om alt hvad der foregaaer.

I den Alteration hun var, besluttede Madam Mündent at rejse strax, hun efterlod den Befaling, at man skulde sende hende hendes Folk og Sager, som vare nødvendige. Hendes Broder og Markland fulgte hende derhen. De kom til Marklands Søster og fandt der et smukt Huus, som Vertindens gode Omgang gjorde endnu behageligere. De spiste sammen og aftalte, at Tatless og Markland skulde om Aftenen vende tilbage igjen til London, og at

Ma-

Madame Münden hver Dag skulde sende et Bud.

Hvor fornøjet hun end var over sin Broders Forhold, skildtes hun dog med ham uden Bedrøvelse. Hendes Eensomhed var nødvendig, deels for at befri sig fra den Fornærmelse hun maatte frygte, deels for at undgaae Trueborth, hvilket hun ikke kunde, uden at ophæve al Dns gang med Ladi Loveit.

Da de vare bortrejste, førte Marklands Søster sin smukke Gæst ud i Hagen. Efter at de havde spadseret nogen Tid, kom de til en Dør, som gik ud til en fuldkommen behagelig Eng, gjennemskaaen med Alleer af store Træer, ved hvis Ende var et Kabinet af Jasmin, som aabnede en behagelig Udsigt. Her er et yndigt Sted, sagde Madame Münden, i det hun gik derind, jeg vil vælge mig dette Kabinet til Tanke-Krog. Denne Hauge man der seer, gjør Egnen her endnu behageligere; hører den Dem til? Nej! svarede Marklands Søster, den har tilforn hørt hertil, men nu er den skilt herfra, og lejet til en Mand af Stand, hvis Huus ligger her næst ved mit: det Sted vi nu er paa, er fælleds: han har en Dør paa hans Side, men han bruger den sjelden. De

taledede lang Tid sammen om denne smukke Hauge, og da Natten nærmede sig, gik de tilbage.

Madame Münden var for tankefuld over sine Ulykker til at kunde sove længe; hun stod tidlig op og gik i Haugen, hvor hendes Tanker snart bragte hende i den grønne Lovhytte, som hun Aftenen tilforn havde beundret. Hun fandt det denne Gang endnu behageligere. Hvilken elskværdig Genlighed! sagde hun, og sadte sig paa en Græsbenk, og hvor behageligt vilde det være, her at henleve sin Tid! Al! de uskyldige Fornøjelser man her smager har jeg aldrig kjendt. — Ulykken opvækker alvorlig Estertanke; og Madame Münden kunde ingen anden Tanke have, alt bragte hende Truethed i Erindring: — Han havde aldeles Ret, sagde hun, da han berømte Landet: Hvor enfoldig var jeg ikke, og hvor forandret vilde han ikke finde mig, dersom han nu kjendte min Tænkemaade; men han kjender den ikke, og bryder sig lidet derom. Jeg er uheldig! Jeg vilde ikke engang ønske, at han kjendte hvad der foregaaer i mit Hjerte. Under disse Tanker tog Madame Münden det Portrait frem, som hun saa listig havde tilvendt sig, og med saa stor Fornøjelse bevaret, at hun stedse har det hos sig. I det mindste maa det være mig
 tik

tilladt at viise min Erkjendtlighed mod Billedet af den Mand, jeg skylder saa meget. De Beviser han havde givet hende paa sin Kjerlighed, kom hende alt mere og mere i Tankerne. Ak! raabte hun, jeg skylder dig Vren! Det har staaet til mig selv ogsaa at skyldte dig mit hele Livs Lyksalighed. Bevæget, rørt af Fortrydelse, henreven af Erkjendtlighed betragtede Madame Münden med Graaden i Øinene dette Portrait, og kunde umuelig forestille sig, at han som var Marsag til hendes Lærer var selv i dette Djeblik et Vidne dertil. Truworth var en Ven af den, som ejede det tilgrændsende Hus, som Madame Münden talte om i Gaar. Han var kommen her ud, for at tilbringe nogle Dage i sin Vens Selskab, og spadserede nu her allene, i det han saae et Fruentimmer kom over Marken. Hendes Udseende og Gang frapperede ham, og endskjønt han endnu var langt fra, troede han dog at kjende Betsy; men for at blive vis derpaa, gik han nærmere i det hun trinte ind i Lysthuset.

Madame Mündens Sværmerier havde hindret hende i at see ham; han stod ved Indgangen af Lysthuset og var en kort Tid Vidne til hendes Bevægelser. Han saae hendes Lærer sinde, hun mærkede det ikke, førend da hun

vilde astørre dem: Man kan neppe forestille sig hendes Forvirring: Hun gav et Skrig, rejste sig og skjulte hastig dette ulykkelige Portrait. Truevorth kom nærmere. Hvorfor bliver De forskrækket Madam? skal det da stedse være min Skjæbne at mishage Dem? — Ak! min Herre, sagde Madame Münden, som dette Øjeblik havde fattet sig, antag ikke den Skræk, hvorudi De har sadt mig uden som en Virkning af min Forundring. Jeg er ikke utaknemmelig: Jeg har ikke glemt at jeg skylder Dem mere end Livet, og De veed ikke al den Ret jeg giver Dem. — Disse Ord bleve udtalte med en saa igjennemtrængende Stemme, at Truevorth blev rørt derover. — Lader os ikke mindes min ringe Tjeneste Madame, sagde han, jeg er fuldkommen belønnet derfor, i det jeg har kundet yde den til Dem; men und mig den Fornøjelse at sige mig, ved hvilken lykkelig Hændelse jeg møder Dem her: — Ved hvilken lykkelig Hændelse! — svarede hun med et dybt Suf — Ak! min Herre, det som fører mig her hid, forstyrer mit Livs Lykkelig- hed. — De forskrækker mig Madame, svarede Truevorth, vel vidste jeg at De ikke var lykkelig; men jeg kjendte ikke Deres Ulykke, saaledes som De nu forestiller mig den. O!

Him-

Himlen er uretfærdig mod Dem! — Nej! min Herre, Nej, den er ikke uretfærdig, svarede Madame Munden og svælgede de Taarer hun ikke længer kunde hindre; min Tilstand er saa meget mere grusom, som jeg har fortjent den; kun det fejlede endnu, at De skulde være Vidne dertil. — Hendes Taarer, som hun nu maatte give frit Løb, og heftige Sukke hindrede hende fra at tale.

Den sømme Truevorth følte i dette Øieblik al den Kjærlighed, som han havde gjort sig saa stor Umage for at undertrykke. Madame! sagde han, dersom min Skjebne end skulde nægte mig at være Dem nyttig, er jeg dog værdig at være Deres Ven. Læt Deres Hjerte ved at aabne det for mig, betroe mig Deres Sorg, maaskee det skal blive Dem til Trøst. — Madame Munden fandt saadan Behag i at græde i Truevorths Nærværelse, hun blev saa rørt over den sømme Bevægelse, som hendes Graad forarsagede ham, at hun ikke kunde dølge ham Marsagen til hendes Sorg. Hun erindrede ham, om den falske Lord Frederic's Forræderie, og Hændelsen, som bevarede hende derfra. Jeg har ikke seet Dem siden denne bedrøvelige Dag, skjønt mit Hjerte har ofte ønsket det, for at kunde sige Dem, at det aldrig kan betale

le

le Dem. — Truevorth bad hende, ej at tale om en Tjeneste, som enhver anden saavel som han vilde have gjort. — Hun fortalte ham nu hendes Brødres og alle hendes Venners Anmodninger om at giøve sig, den Strid hun havde ført mod sig selv, og endelig det Valg hun havde gjort og dets bedrøvelige Følger. Hendes Sorg foregedes, da hun affskildrede ham sin Mands Karakter, hans Koldfindighed, Haardhed, Uretfærdighed og Fornærmelser; den Ulighed der naturligviis maatte være imellem Dem, gjorde hende fortvivlet; endelig med et inderligt Suk beklagede hun sin Skjæbne, som havde bundet hende til En hun ikke kunde bære Højagtelse for.

Truevorth hørte hende med nderlig Forundring og Følsomhed, han havde seet hende Ietsindig, ubetænkksom, som en der ikkun kjendte Forsængelighed og Fornøjelse: og da tilbad han hende: Nu fandt han hende igjen saadan som han havde væstet sig hende til sit Livs Glæde; men han fandt hende ulykkelig og hun kunde nu ikke mere være hans. — Miss Betsy! Ah Miss Betsy! sagde han Grusomme! faldt hun ham i Talen, hvilket Navn har De nævnet? Ja! jeg har været Betsy; jeg har høvt en Frihed, som jeg kun har brugt til min
og

og Deres Ulykke: dersom De var i Stand til at føle Hævnens Sødhed, saa skulde De nu kunde være fornøjet. De har elsket mig; men jeg var Dem ikke værd; jeg kjendte ikke et saadant Hjertes Værd som Deres; jeg har fornærmet, jeg har plaget et Hjerte, som var skabt for min Lyksalighed; jeg har tabt det! Himlen er retfærdig! — Nej, De har ikke tabt det, raabte Truevorth, henreven af de nye Bevægelser han følte: Nej! aldrig har det ophørt, at være Deres. Kun Deres Egenindighed, Deres Uretfærdighed, har gjort mit Livs Ulykke uden at udslukke min Kjerlighed: ikke den helligste Forbindelse, ikke den elskværdigste Kones Kjerlighed, har kundet udrydde af mit Hjerte, — o! utaknemmelige og grusomme Betsy! — den sømteste Lidenskab, den heftigste Kjerlighed. Mit Liv, som jeg havde opoffret Dem, intet har kundet gjøre Dem følsom: Ah! Betsy! Kunde De dog endnu elske mig, men maaskee en anden Lykkeligere . . . Originalen af det Portrait, som De nyelig betragtede er . . . — Portrait? svarede Madame Münden med en yderlig Forvirring — Ah Betsy! blev Truevorth ved, Deres Forvirring bekræfter min Ulykke. De kan ikke forstille Dem; gør mig fortvovlet, men bedrag mig

mig ikke; fuldfør denne grusomme Fortroeligheds-
 hed. — Hvilken Mistanke! svarede Madame
 Münder, kun denne fejlede til min Ulyk-
 ke, jeg udholder den ikke. Der, Barbar! sag-
 de hun, og kastede hans Portrait til ham: ind-
 see Deres Uretfærdighed. — Hvad seer jeg?
 sagde Truevorth. — Portraitet af den jeg
 elsker, som jeg altid elskede, endog uden at vi-
 de det. Mit Hjerter har aldrig havt Deel i min
 Forstands Udsvævelser: forført af en daarlig
 Forsængelighed, henreven af en Kaprise hvortil
 jeg ingen Aarsag veed, altid uvidende om min
 egen Tænkemaade, har jeg gjort Dem, og endnu
 mere mig selv ulykkelig. Deres forhadte Mis-
 tanke opløser mig, og udpresser en Hemmelighed
 af mig, som intet i Verden skulde have bevæget
 mig til at aabenbare. Nu fornærmer Deres
 Kjærlighed mig; men Deres Højagtelse er mig
 nødvendig. — Den vil jeg bevare elskværdige
 Betsy! svarede Truevorth og kastede sig for
 hendes Fødder. — Holdt! sagde hun med Mod,
 og rejs Dem; De kjender min Stands Pligter,
 og jeg veed den Lov, som Tilstaaelsen jeg har
 gjort Dem paalægger mig. Uden at gjøre Dem
 mere lykkelig, gjør jeg mig selv mere strafvæ-
 dig: Min Skjebne var stedse at være saa i De-
 res Dine. Jeg har ikke kundet skjule det for
 Dem;

Dem; men jeg maa og jeg kan flye Dem: Om-
 sorg for min egen Ære, mit Hjertes Rolighed
 fordrer det. Trueborth! Dersom De endnu
 elsker mig, som jeg finder Fornøjelse i at troe,
 da flye stedse min Nærværelse. Farvel! Til-
 giv mig, beklag mig, forglem mig, dersom
 denne Forglemmelse er nødvendig for Deres
 Rolighed. Jeg vil ikke see Dem mere; men
 Erindringen om Dem skal jeg bevare til mit
 Livs Glæde og Plage. — Trueborth udøste
 Taarer: Gjennemtrængt af Kjerlighed, af
 Sorg og Beundring kunde han ikke fremføre et
 Ord, — Farvel! endnu engang, sagde hun
 til ham da hun saae ham atter kaste sig for hen-
 des Fødder; lad mig gaae, følg mig ikke! Det
 er den sidste Godhed jeg udbeder mig af Dem.
 Hendes Graad qualte hendes Stemme: og for
 at skjule den for Trueborth, gik hun hastig
 bort; men i det hun gik kunde hun ikke nægte
 sig den Fornøjelse endnu engang at see ham;
 hun saae ham gaae over Engen med alle Kjens-
 detegn paa Fortvivelse. Ak! Trueborth,
 sagde hun, hvor er Du ulykkelig, og jeg at
 beklage!

Smidlektid kom hun ind i sit Kammer, og
 følte nu en nye Bevægelse: — Hvor er jeg?
 og hvad har jeg gjort? Er det da vist at jeg el-
 sker

fter Truevorth? Hvad jeg antog for Højagtelse, Benskab, Erkjendtlighed, er det Kjærlighed? Gode Gud! hvorledes kunde jeg saa lang Tid være blind? Derefter da hun erindrede sig den Tilstaaelse hun havde gjort ham, skammede hun sig, og fandt sig saa strafværdig, at deels for at straffe sig selv, deels for at udslutte af sit Hjerte en Mands Erindring, som hun ansaae lige saa farlig for sin Dyd, som stridende mod sin Nølgbed besluttede hun, saasnart hendes Sag var tilendebragt, at vilde begive sig til Grevskaber Lejcester, og henleve sin øvrige Tid i en Censomhed, hvor hun ikke hørte nævne et Navn, som mod hendes Villie var saa behageligt for hendes Hjerte. Imidlertid havde Truevorth aldrig viist sig under et mere forførist Billede; hun erindrede sig med en nye Følelse af Højagtelse, og uden Tvivl af Kjærlighed, at Truevorth, Herre over hendes Hjerte, havde ladet hende gaae, langt mindre formedelst den svage Modstand hun havde gjort, end af Lydighed og Agt for hendes Ære: aldrig havde hun med saa stor Bitterhed bebrejdet sig, at hun saa silde kjendte en saa rar Fortjeneste. Hendes Vertinde kom, og forstyrrede hende i disse smertelige Betragtninger. Madame Mündten foregav at være upasselig, og betjente

tjente sig af dette Paaskud, til ikke at gaae mere ud af sit Kammer medens hun opholdte sig her, af Frygt for at møde Truevorth. Denne Forsigtighed var unødvendig: alt for forelsket til at turde være ulydig, rejste han samme Dag de havde talt sammen, og kom tilbage til London med langt forskjelligere Følelser, end dem han havde, da han rejste derfra.

Imidlertid sendte Madame Münden hver Morgen Bud derhen, men fik i mange Dage ingen Tidende. Endelig blev hun underrettet om, at Hr. Münden ikke havde sat sine Trudler i Værk, og hun begyndte at overtale sig til at troe: at han aldrig havde havt denne Tanke.

Markland havde været tvende Gange hos ham uden at finde ham; den tredie Gang sagde man at han var meget syg, og Markland tvivlede ikke, han jo søgte at dølge sig for ham; men ved alle Mündens Fejl, var han dog uskyldig i denne Mistanke. Han var straffet for sit slette Forhold, Himlen havde hævnnet Betsy.

En Dag han søgte Adspredelser for sine Bekymringer, spadserede han i St. James Haven og mødte der Hr. William, denne foregivne Fiende af Hertugen, hvilken han saa længe havde søgt, og hvilken han betragtede som en Medhjælper i Hertugens Hensigt paa Madame Münden.

Munden. William spurgte, hvorledes han levede? og bebrejdede ham, at man ikke saa ham mere hos Hertugen; men i en saa ironisk Tone, at Munden, som allerede var i slet Luune, og havde ikke uden Aarsag modstaaet den Lyse at komme i Kast med ham, blev fortrydelig. Samtalen blev heftig, de traf Kaarde, og Munden blev dødelig saaret. Man bragte ham hjem; og Saarlægen forkyndte ham at han kun havde faae Dage at leve. Alle hans Udsvævelser fremstillede sig nu for ham, saaledes som de virkelig vare, og opvakte en bitter Fortrydelse. Forførdelsen over hans nærmende Endeligt, kom ham til at sukke over det Forbigangne, og at strækkes for det Tilkomende. Hans inderligste Fortrydelse var over den Uret han havde gjort sin Kone. Han bebrejdede sig sine Uretfærdigheder, og sønskede at kunde erstatte dem. I denne Tanke sendte han Bud til Tatless, for at underrette ham om sin Tilstand, og han besvor ham til at overtale sin Søster, ikke at lade ham døe uden den Trøst, at see hende. Men Tatless, som frygtede det ikkun var en Opfindelse, opfyldte ikke hans Bøn. Munden, for at forvise ham, sendte sin Læge til ham, hvilken han svarede, at hans Søster ikke var hos ham mere, men at han

han strax vilde tilmelde hende hendes Mand's Tilstand, og hans Ønske og Længsel efter at see hende.

Uagtet Madame Mündens Eigegyldighed, og den Fortrydelse, som berettigede hende dertil, blev hun inderlig rørt, og betænkte sig ikke paa at rejse tilbage til sin Mand. I det hun kom ind i hans Kammer mødte hun Lægen, og spurgte, hvorledes han levede? men omendskjønt hun talte meget sagte, hørte dog den Enge det, og raabte saa højt, som hans Kræfter formaaede: Er det ikke min Kone? Hun nærmede sig til hans Seng, og trak Gardinerne fra, — jo Hr. Münden, svarede hun, med en venfskabelig og deeltagende Stemme, det er mig; jeg kommer for at have al muelig Omhu for Dem, og er meget bedrøvet over, at De behøver den. — De er meget god, og jeg meget strafværdig sagde han, og tog en af hendes Hænder, som han trykkede ømt. Jeg har begaaet grusomme Uretsfærdigheder mod Dem; men tilgiv mig, jeg ønskede kun at leve for at erstatte dem.

I de meest rørende Udtrykke bevidnede han sin Fortrydelse over sit Forhold, men hans Stemme blev svag, og Lægen tilkjendegav Madame Münden, at den Bevægelse hun forarsagede

sagede ham, Kunde være ham skadelig. Tænk allene paa Deres Sundhed sagde hun til ham; jeg vil lade rede en Seng her, for ikke mere at forlade Dem. Saaledes tilbragte Madame Münden tre Dage hos sin Mand, allene besæftiget med ham. Han igjentog ideligen sine Forsikringer om sin Kjerlighed og Fortrydelse, men den fjerde Dag blev han svagere, og døde i hendes Arme.

Madame Münden havde beviist ham al den Omhed, som hendes Hjerte virkelig følte, og var inderlig rørt over hendes ullykkelige Mand's Død. Den Kjerlighed han nu yttrede for hende, hans Fortrydelse trængte hende til Sjelen, og hans Tab gjorde hende nu virkelig bedrøvet; hendes Sorg var ikke forstilt; hendes Graad var oprigtig. Hun gik i et andet Kammer, hvor hun indelukt nogle Timer tænkte allene paa Døden og det Tilkommende.

En og tyvende Kapitel.

Madame Müdens Opførsel i hendes Sorge-Tid.

Ved Müdens Dødsfald var Tatless ikke hjemme; men saasnart han blev underrettet der-

derom, kom han til sin Søster, som han fandt mere bedrøvet end han kunde ventet. Han bad hende at komme tilbage til hans Huus.

Ladi Lovett var det eneste Menneske hun modtog efter Liigbezængelsen; og da Madame Münden forekom hende meget bedrøvet, sagde hun: — Dersom jeg ikke kjendte Dem for den oprigtigste Skabning, vilde jeg troe De var den falskeste; og jeg er maaskee den eneste, som, da jeg veed Deres Tilstand, kan troe Dem virkelig bedrøvet over Tabet af en Mand, som i sit Liv gjorde Dem saa ulukkelig. — Bedrag Dem ikke min kjere Veninde svarede hun, jeg begræder ikke Hr. Münden som man begræder en Mand, der er elsket; men han var min Mand; hans Fortrydelse har rørt mig; det var mig ikke tilladt at hade ham da han levede; Belansthændighed og Pligt forbinde, mig at begræde hans Død. — Saaledes, sagde Ladi Lovett, gjør De sig ligesaa stor Umage for at bedrøves over en ond Mands Tab, som den der taber en God, gjør sig for at trøstes; men min kjere Veninde, det er ikke nødvendigt, det er ikke engang naturligt. De har medens Hr. Münden levede, gjort alt hvad De burde, og dette er nok til Deres Trøst; Nu er han død, og Deres Forbund er opløst; Himlen har be-

friet

friet Dem derfor, og som jeg haaber tilgivet ham. Belansthændigheden forbinder Dem til at bære Sørgeklaeder, forbyder Dem at gaae ud i tvende Maaneder, og i en endnu længere Tid at lade Dem offentlig see; men den forbyder Dem ikke at være fornøjet i Dem selv og glad hos Deres Venner.

De har Ret Madame, svarede Madame Münden; men Døden har altid noget forskrækkeligt, og efterlader et sørgeligt Indtryk. — Jeg tilstaaer det, svarede Ladi Loveit; men Dødstanken, og den Overbeviisning at Livet er kort, opfordrer os ogsaa til at nyde Livet. — Madame Münden indsaae det grundige i denne Tale og hendes sorrigfulde Tanker forsvandt daglig; andre mere fornøjelige kom istæden derfor; hun elskede Trueborth og var elsket igjen, og nu kunde de sige hinanden det.

Imidlertid følte denne Elsker den meest levende Bekymring. Fra det første Øjeblik han havde seet hende, elskede han hende: hendes Ubetænkksomheder, hendes Fejl, hendes letsindige Forhold kunde ikke svække hans Kjærlighed; Lasten selv, hvormed man havde sværet hende, havde neppe været istand til at udrydde den. Henriettes Vndighed og Fortjeneste kunde allene komme ham til at glemme Betsy,
da

da han troede at have Marsag til at foragte hende; men alt dette havde ikke udslukt hans første Ild. Efterat han var bleven opløst om Sagen i Denham, havde han altid bebrejdet sig selv sin Uretfærdighed; og den Hojagtelse han havde havt for hende var bleven meget forøget, da han fik Oplysning om Forandringen i hendes Karakter og Opførsel; da han saa hende, og hørte hendes Tilstaaelse blev hans Kjerlighed heftigere end nogen Tid tilforn: han kunde ikke nægte sig en slags Følelse af Glæde da han erfarede Mündens Død, og en inderlig Besyndring ved den Fortælling Ladi Loveit gjorde om Betsy's Forhold. Hvad vilde han ikke have givet for at besøge hende; men dette turde han ikke. Dog var denne Hændelse ham alt for magtpaaliggende, at han ikke skulde søge at bevidne hende sin Kjerlighed. Han fattede derfor den Beslutning at skrive hende til i saadanne Udtryk, som skaaede hendes Omfindtlighed; og uden alt for meget at røbe de Følelser hun havde tilkjendegivet ham, yttrede han blot sine egne.

Trueworths Brev var uden Tvivl den kraftigste Trost Madame Münden kunde faa; men da hun følte at hun ikke havde Sindskraft

Te nok til at blive i London uden at see ham,
 og frygtede at handle imod Belansthændigheden,
 besluttede hun at følge den Plan hun havde lagt,
 ifald hun skulde været bleven skildt med sin
 Mand, nemlig, at rejse til Leicester for der
 at tilbringe sit hele Enke-Aar. En Maaned var
 hende nok for at bringe sine Sager i Orden.
 Intet feilede nu uden at tage Afsked med Ladi
 Loveit, som formedelt sin Frugtommelighed
 ikke kunde gaae ud, og Madame Münden, hvis
 Benskab ikke tillod hende at rejse uden at
 sige hende Farvel, overskred Sædvanen og tog
 hen til hende: uden at see forud, at hun der
 kunde finde Truevorth. Han var der virke-
 lig. Ladi Loveit omfavnede sin Veninde med
 sin sædvanlige Fortrolighed, og Truevorth hil-
 sede hende med Verbødighed, forsikrede hende
 med det sømteste Udtryk om den Deel han hav-
 de taget i hendes Sorg. Hun havde den sam-
 me Kompliment at gjøre ham. Denne Til-
 stands Liighed erindrede dem om, at de vare
 fri, og lod dem finde en behagelig Følelse, som
 de ikke turde vise. Samtalen gik ud paa Ma-
 dame Mündens Rejse. Truevorth talede
 lidet. Ladi Loveit, uagtet hun var meget
 bedrøvet over sin Venindes Beslutning, kun-
 de dog ikke andet end bifalde den. Deres Af-
 sked

ffeed var rørende, og de skildtes ad med Taarerne i Dinene.

Ridder Basil, var uagtet hans muntre Karakter, alt for bevæget ved at sige Madame Münden Farvel, til at han skulde mærke den Sindsuroe, hvori hun og Truevorth vare, de kunde ikke dæmpe deres Sukke, og de mærkede med gjensidig Fornøjelse, den inderlige Kjærlighed de havde for hinanden.

Efter en meget tankesuld Nat rejste Madame Münden til Leicester, hvor hun blev modtaget af Ridder Ralph og hans Kone med den Glæde hun kunde vente af saa værdige Venner. Det var hendes Fødested, hendes Fader havde levet der i megen Anseelse. Ladi Trusty's Huus blev opfyldt med Folk af alle Stænder, som kom for at hilse paa hendes elskværdige Gæst, hvis Skjønhed og elskværdige Egenskaber, gjorde hende beundret i det ganske Grevskab. Madame Münden var ikke ufølsom derover; men det var langt fra, hun trak nogen Fordeel deraf. Læsning udgjorde hendes behageligste Forretning, og de Breve hun fik, hendes eeneste Fornøjelse.

Truevorth lod nogen Tid gaae hen, uden at skrive hende til, endelig skrev han: at den Fornøjelse han havde at saa Tidende ved hans

bedste Venner om hende, var ham ikke nok, og at han troede han selv kunde sige hende, at han levede ikkun for hende. Kort Tid derefter skrev han atter: at han var ulykkeligere end nogen Tid tilforn, at Ladi Loveit havde forladt London, og at han nu ingen Vej havde, til at faa Tidende om den Seneste, som laae ham paa Hjertet; han bad hende, at hun selv vilde give ham Underretning, og tilfredsstille hans længselsfulde Sjel. Madame Münden fandt denne Bøn saa billig, og saa ledsaget med Ærbødighed, at hun troede ikke at kunde afslaae den, og svarede derfor saaledes:

Min Herre!

„Den Deel De tilkjendegiver at tage i mit Vel, fortjener al min Erkjendtlighed. Min Helbred har stedsse været god, siden jeg forlod London, og min Sjel er rolig, thi mine Venner erindre sig mig.“ Jeg er o. s. v.

Vi forbigaae alle de Breve disse Elskende tilskrev hinanden i Madame Mündens Sørgenar; det er nok at sige, at uagtet Truedorthe var meget agtsom over intet at skrive, som kunde fornærme den elskværdige Enkes Undseelse, henrev dog hans Kjerlighed ham undertiden; men Madame Münden, som ikke vilde blive for-

fortrydelig derover, lod som hun ikke mærkede det, og nød den Glæde, som ved en sand Kjerlighed allene kan smages.

To og Tyvende Kapitel.

Det sidste, og efter Forfatterens Mening det bedste.

Hvor uskyldige, hvor rene end Madame Mündens Tilbøjeligheder vare, kan man dog slutte sig til, at hun ønskede at see Enden paa sit Sørge-Aar; og saasnart som Tiden tillod hendes Elsker at afmale sin heftige Kjerlighed, svarede hun derpaa uden at rødme. Truevorth havde holdt en nøjagtig Regning, og saasnart denne ubelejlige Sørgetid var forbi, tilskrev han hende følgende Brev:

M a d a m e !

„Mit Prøve-Aar er forbi, jeg har under-
 „kastet mig den strenge Lov, som Omstændighe-
 „derne paalagde mig. Tillad mig da at kom-
 „me for at bede om Belsønningen for min Ly-
 „dighed. De kan ikke uden Uretsfærdighed
 „længer holde mit Hjertes Glæde tilbage, eller
 „nægte mig at bevidne Dem min Kjerlighed.
 „For-

„Forgjæves haaber jeg at De er følsom for min
 „Kjerlighed, førend De selv forsikkrer mig om
 „min Lykke, og derved befrier mig fra den Uro-
 „lighed, som Frygt og Haab foraarsage mig.“

Uagtet Madame Münden ventede dette
 Kiendetegn paa Truevorths heftige Kjerlig-
 hed, foraarsagede det hende dog en hidindtil
 ubekjendt Glæde: hun tilstod ham, at den
 Evang Anstændigheden og Sædvanen hidtil
 havde paalaagt hende, nu ikke mere havde Sted,
 og gjorde sig ingen Betænkning over, at gjøre
 ham en Tilstaaelse om det, som han allerede
 vidste. Hun svarede ham følgende:

„Jeg er langt fra at fordømme Deres
 „Utaalmodighed. — Dersom de kjender den
 „retmæssige Følsomhed jeg har for Deres For-
 „tjeneste, maa De vente alle de Kjendetegn
 „derpaa, som en anstændig Kjerlighed kan til-
 „lade. Forgjæves vilde jeg nu dølgge Dem mit
 „Hjertes Bevægelse, hvis dybeste Hemme-
 „ligheder De har opdaget paa en Tid, da
 „de burde været dem forborgne. Men denne
 „Opdagelse som da gjorde mig skamfuld, gjør
 „mig nu Vere. Jeg finder ingen Betænk-
 „ning ved at sige Dem, at det som udgjør De-
 „res Lykke vil stadfæste min. Kom! og mod-
 „tag Forsikkringen herom, af Deres

B. Tattleff.“

Det

Det var det første Kjerligheds = Brev Madame Münden havde skrevet; men det var og første Gang hun havde underkastet sig en fornuftig Kjerligheds Indflydelse, og om end nogle Pæne beskylde hende for, at hun udtrykkede sig alt for heftigt, vil sandelig velværende Folk ikke laste hende.

Ketsfærdiggjort hos sig selv, forsikret om sine Paarørendes, ja den ganske Verdens Samtykke, gjorde hun sig de behageligste Tanker om sin Lykke. Hun havde ikke ladet Ladi Trusty blive uvidende om, det som var hændet imellem Truevorth og hende, og denne værdige Veninde, langt fra at være forundret over hendes heftige Glæde, samtykkede den og delte den oprigtig med hende. Madame Münden havde endnu andre Aarsager til Glæde: hendes kære Ladi Loveit var anden Gang lykkelig forløst med en Søn; hendes ældste Broder givtede sig med en ung Arving af god Familie; og den unge Tatless havde faaet Tilladelse at rejse, men vilde efter sin Broders Bryllup komme for at blive nogen Tid hos hende.

I enhver anden Omstændighed, skulde disse Tidender have forarsaget Madame Münden en inderlig Fornøjelse; men nu var hun alt for vmt sysselsat med Truevorth: hun ventede

rede ham hvert Øjeblik, og dette Venſkab, den ſeſterlige Kjerlighed ſom hidindtil, havde udgiort en ſaa væſentlig Deel af hendes Karakter, beholdt nu kun det andet Sted i hendes Hjerte.

En Dag fandt Ladi Truſty og Ridder Ralph hende i et overordentlig muntert Humør. — De kjender endnu ikke Deres hele Lykke, ſagde Ridderen: Der tilbyde ſig endnu tvende vigtigere Partier, ſom nok vil forandre Deres Tænkemaade: — Og diſſe forſiſt Partier? ſvarede Madame Münden leende. — Den eene ſvarede Baronetten er Hr. Woodland, ſom De kjender; det er ſandt han har kun otte hundrede Pund Sterling i aarlig Rente; men hans Farbroder, ſom er riig, forſiſkrer ham om at arve ſig, han elſker Dem indtil Raſerie, ſom han ſelv ſiger; men han elſker Jagten endnu mere, og De ſkal kunde have den ſtorſte Frihed ved ham. Den anden er vor Præſt; han har et ſtort Kald, har nylig arvet tuſinde Pund aarlig Rente, og man kan ikke tvivle om at han ſnart bliver Biſkop: — O! vel! ſagde Madame Münden, alt dette friſter mig ikke: en Jæger er alt for vild for mig; og hvad vor Præſt angaaer, eller og endnu værre om han bliver Biſkop; ſkal han opfylde alle ſine Pligter, kan han jo ikke have megen Tid tilovers for ſin Kone. — Baro-
net-

netten vilde fortsætte dette Spøg; men en Larm i Gaarden, drog deres Opmærksomhed til Binduet. Den første Gjenstand for Øjet var en Løber meget prægtig klædt, som gik for en Bogu med sex smukke Heste, fulgt af fire Tjenerne til Hest. Ladi Trusty blev lidt forundret da hun hverken kjendte Liberiet eller den som steg ud af Karetten; men Madame Mündten, hvis Hjerte mere med Øjnene havde forkyndet ham, raabte: det er Truevorth! Gaae Madame, gaae og tag imod ham! Hun gik, og en Tjener kom for at melde hende at en Adelsmand ved Navn Truevorth ønskede at tale med hende. Jeg veed det; jeg veed det, raabte hun og løb ham i Møde. Det hjalp ikke at Madame Mündten havde forberedet sig til hans Komme; hun kunde ikke tømme sin overhaands Glæde; han følte ikke mindre; de kastede sig i hinandens Arme; og blandede Deres Glædes-Taarer. Efter en lang Tausshed paa begge Sider udbrod Truevorth: O, min første og min sidste Kjerlighed, stadfæst min Lykke, sig at De er Min, og at vi ikke mere skal skilles ad. Ja! svarede hun: jeg hører Dem til for min ganske Levetid. Efter at de havde givet hinanden alle de Kjerlighedsbeviiser, som Belansthændighed og Madame Mündtens Undseelse tillod, erindrede hun sig Ladi

Ladi Trustys og Ridder Kalphs Nærværelse. Hun skyndte sig at fremstille Truevorth for dem: See! sagde hun: den, om hvilken vi saa ofte har talt: ogsaa for ham beder jeg om Deres Benskab og Højsagtelse. — Til begge Dele har han allerede den fuldkomneste Ret, (svarede Ladi Trusty, og gik ham i Møde) ved det Fortrin De giver ham. — Vil De tilgive Madame svarede Truevorth, at jeg berøver Dem en saa kjer Selskabs-Søster? Af mit ganske Hjerte, sagde hun; thi hendes Lykke er mig endnu kjerere: — Men blev Truevorth ved — Da vi ere enige i Hovedsagen, saa tillade De mig, at hente Notarius. Madame Munden vil tilgive mig den Skyndning. — Hun fandt sig alt for overrasket ved dette Forflag, og Ladi Trusty maatte hjælpe hende ud af hendes Forvirring, ved at bestemme den følgende Dag til Brylluppet. — Dagen kom, Ridder Kalph lod sende Bud efter en Notarius, og Vilkaarene i Egteskabs-Kontrakten vidnede baade om Truevorths Kjerlighed, og hans Edelmødighed.

Zmedens Ridder Kalph og Truevorth eftersaae den, fik Madame Munden en nye Anledning til Glæde, ved hendes yngste Broders Ankomst. — De kommer, sagde Ladi Trusty, saa belejlig som mueligt, for at bivaane
De=

Deres Søsters Bryllup. — Min Søsters Bryllup? sagde hun; hvad! uden at undere rette sine Brødre derom: Dog, jeg haaber Partiet er anstændigt, da De har samtykket det: Jeg forsikrer Dem, Kapitain, at jeg endnu i Gaar ikke havde seet den, som Deres Søster har valgt; men hvem kan modstaae Kjerlighed og Skjebnen? — Ladi Trustys alvorlige Udseende kom Kapitainen til at frygte, at hans Søster havde begaaet en nye Daarlighed; men han fik ikke Tid at sige hvad han tænkte: Ridder Ralph og Truevorth kom ind; hans Forundring var saa stor, at han ikke kunde fremføre et Ord: Truevorth merkede hans Forundring: kjere Tatless sagde han, og tog ham i sine Arme, endelig har jeg den Lykke at kalde dig Broder. — Gode Gud! raabte Tatless! er det nødvendigt? Er jeg vaagen? Er det ikke en Drøm? Min Søster sig mig det da, ægter Du Truevorth? — Som Du seer, svarede hun leende, og Du har hørt det af en Mand, som ikke kan lye. — Tatless kastede sig i sin Vens Arme; o! min kjere Truevorth! sagde han: Jeg haabede ikke denne Lykke; han vendte sig til Ladi Trusty: hvor behageligen har De overrasket mig! — Det var saa mit Forsæt, svarede hun: imidlertid har jeg dog intet sagt Dem uden Sandhed.

Da

Da den unge Tatless's Glæde var stillet, gav Truevorth Madame Münden Egteffabs-Kontrakten. — Hvad er det? sagde hun; — Tag det, tag det svarede Ridder Ralph: det er ikke mindre end en Rente af otte hundrede Pund Sterling om Aaret, ifald De bliver Enke. — Jeg modtager den, sagde hun, og vendte sig mod Truevorth, som en nye Prøve paa Deres Kjerlighed; men Himlen bevare mig fra at benytte mig deraf! Den følgende Dag kronede Deres Ønsker.

Om denne lykkelige Forening underrettede man med første Post alle Deres fravarende Venner. Tatless, uagtet han havde nok at bestille med sin egen Lykke, følte dog levende sin Søsters. Ridder Basil, som, efterat han bedre lærte at kjende Madame Münden, havde faaet den fuldkomneste Højagtelse for hende, blev meget fornøjet derover. Men hans Kone blev inderlig glad. — Og Alle, alle gode Menneſker af hendes Bekjendtskab, glædede sig ved Betsy's Lykſalighed.

Saaledes vor Heltinde, da hun rettede sig fra de Fejl, som fordunklede hendes Dyder, nød hun en Belønning, som ikkun for en Tid var udsat; hun blev lykkelig, da hun fortjente at være det.

Ende paa den fjerde og sidste Deel.

Den Blinde og hans Hund.

Califen Aron, havde en gammel Minister og en ung Favoritinde, som ejede i lige Grad hans Kjerlighed; ved et dydigt, men falsomt Hjerte, med en grundig, men svag Forstand, fulgte han snart sin Bizirs alvorlige Raad, snart sin Maitresses vellystige Tilskyndelser. Kjere Selim! sagde Califen til Biziren, naar han gik fra Divan: hvad Tak er jeg ikke dig skyldig? Den største Raade, Mahomet kan vise Kongerne, er at give Dem en forstandig Ven, som vil lede dem igjennem denne umaadelige Labyrinth af Forretninger, og bære Wiisdommens skinnende Fakkell for dem. Du skal
2 stedse

stedse være mig denne lysende Stjerne, som vejleder mine Skridt, og bringer mig fra den Afgrund som omringer mig. Deel med mig min Magt, som du gior elsket af mine Underfaatter og frygtet af mine Naboer, lad Arons Ben blive æret lige ved ham selv.

Elskværdige Mirza! sagde Califen til sin Favoritinde, ikkun de Øjeblikke da jeg seer dig, føler jeg at leve. Jeg indaander Belysten i alle Sandser; ved din indtagende Røst føler mit Hjerter Fornøjselsens behagelige Nyttelse. Et Øjekast af dig bringer Ild i min Sjel, og det er i dine Arme Kjerligheden igjennemtrænger mig med dens henrivende Belyst. Mit Hjertes Herskerinde! vær og mit Riges; jeg vil at dit mindste Vink skal være en hellig Lov, at alle dine Ønsker skal opfyldes, at enhver skal adlyde dine Befalinger, forekomme dine Ønsker, at alle bøje sig for den jeg tilbeder.

Mirza beskæftigede sig og virkelig ikke med andet end Midler til at behage Califen. Hendes opfinderske Aand arbejdede stedse paa at gjøre Arons Fornøjselser afverlende, hun opfandt hver Dag nye Forlystelser, hvori der herskede ligesaa megen Smag som Pragt. Efter trættende Læge fornøede et prægtigt Gæstebud

stebud de udtømmede Kræfter; en behagelig Concert fulgte paa Jagten, en landlig Fests efter en pragtfuld Højtid, og i en stille Eensomhed, samlede man igjen denne Sjælens Roelighed, som var henreven af Tummel, trættet af Stof og mættet af Pragt. — Ingen forstod bedre end den elskværdige Mirza at skabe Fornøjelser, at udvælge dem, forene dem, og formere dem i det uendelige; at opfylde denne grusomme Tomhed i de Stores Hjerter, og opvække deres søvnige Sjel, som er slappet ved Nidelsen. Med et Ord, det var den eneste Kone i Verden til at fornøje en Konge; og ved Hoffet er dette ikke den letteste Forretning.

Den viise Selim, paa sin Side ikke mindre arbejdsom, men paa en mere fornuftig Maade, beskæftigede sig kun med Folkets Lyksalighed og sin Konges Ære. Han vaagede stedse for Lovenes Overholdelse, for Retfærdighedens Bestyrelse, Paalæggenes Billighed, Folkeformerelsen og Handelens Sikkerhed. Han beskæftede Agerdyrkningen, bragte Kunsterne i Flor, opmuntrede Videnskaberne, og indførte Erbedighed for Religionen. Den gode Orden han havde oprettet i Staten, satte enhver Deel deraf i Bevægelse uden

at nogen af dem hiadrede hinanden i deres forskjellige Forretninger; tvertimod forskaffede de hinanden indbyrdes Hjelp, og ved fornede Kræfter gjorde deres Magt urokkelig. Enhver Kraft var bindende, enhver Afvejning fuldkommen rigtig; ethvert Hjul faldt det ene i det andet til rette Tid. Alt bevægedes med en lige og let Gang, alt arbejdede uden Ophør, uden voldsom Anstrængelse, uden Hinder, og uden heftige Stød. Kongen er ofte intet uden Naalen i Kompasset, der vel viser den rigtige Streeg; men Ministeren er Punktet, hvorpaa den hele Machine hviler.

Den unge Mirza overlod gjerne Aron undertiden til Ministerens alvorlige Forretninger, Aron kom ikkun derefter med desmere Heflighed tilbage til de Fornøjelser, som hun tillavede ham.

Med Bedrøvelse saae den viise Selim sin Konge at fordærves i Bellystens Arme. Foruden dette fordrede de idelige Forlystelser, Favoritinden daglig foraarfagede, umaadelige Udgifter, som opslugede den største Deel af Statens Indkomster. Ministerens gode Huusholdning kunde med Møje oprette Favoritindens Ødselhed.

Denne Omstændighed som Selim havde forudseet, men ikke kundet hindre, kom hans Hjerte til at bløde, og denne gode Minister tilbageholdt den Graad, som hans Følsomhed udpressede, for ikke at bedrøve sin Konge som han elskede, efterdi han kjendte hans Hjerte. Han allene var bedrøvet i et Hof, hvor alt gav Gjenlyd af Fornøjelse. Hvad fattes dig, Kære Selim: sagde undertiden Kongen til ham: du er bedrøvet, fortryder du paa din Vens Fornøjelser, deel dem med ham, om du vil at han skal nyde dem. Maae du ikke tilstaae at den Fest i Gaar var indtagende, behagelig? og jeg troer, at den i Morgen ikke skal være det mindre. Vel er jeg fornøjet over, stedse at see dig beskæftiget med mit Riges Forretninger; men, maa man ikke sætte Grændser for Arbejdet? den menneskelige Sjæl er ikke dannet til idelige og uafbrudte Forretninger, og jeg ønskede du vilde gjøre dig nogle Adspredelser. Jeg frygter din Sundhed skal lide under det vedholdende Arbejde, og du veed hvor kjær du er din Konge, og at Kronens Hjerte er erkjendeligt! Ønsker du noget ledigt Embede? Kan jeg skabe nogen nye Værdighed, som smigrer dig? Har din Godgjørenhed, udsat dig for den Nødvendighed at behøve en nye Gave?

ve? Tael Selim, benyt dig af din Vens
 Midler, hans Magt, af alt hvad han ejer.
 Biziren taug, Califen fordobblede sin
 Unmodning, og i dette Velvilligheds Djeblif
 troede Selim at kunde vove nogle Forestillin-
 ger imod Sultanens Opførsel: — Herre!
 sagde han; Du har alt for vel betalt de ringe
 Tjenester, som din Undersaat skyldede dig;
 du har benaadet ham med al for megen Bær-
 dighed og Lykke; intet er tilovers for ham at
 ønske, uden din Gode, og dine Undersaatters
 Lykksalighed. — De ere i dine Hænder kjære
 Selim, svarede Aron, kan du vel føle mindste
 Urolighed da du selv opfylder disse Ønsker? —
 Al Herre! faldt Selim ham med Hefstighed
 i Talem, jeg er rørt ved din Fortrolighed.
 Jeg fortjener den med min Nidkjerhed; men
 tillad mig at spørge: hvorledes en Slave kan
 gjøre sin Herre Gode, og hvorledes en Fader,
 kan fortroe en anden Omsorgen for sin Familie?
 Hans Børn, vant til ikkun at ønske den
 Haand, som udsprede de Velgjerninger iblant
 dem, skal snart modsætte sig at igjer kjende
 den Fader som havde forladt dem, og flye ved
 Lynden af en Røst som er bleven dem fremmed.
 Værdiges Herre! ikke længer ot unddrage dig
 fra Folkets inderlige Ønske, at de ikke vær-
 nes

nes til, uden Erbødighed at staae for Tronen fordi de see den ledig. Tvende vigtige Sager skal i Morgen afgjøres i Raadet; Herre! tag selv Sæde deri, og viis ved din viise Dom, at Himmelen har betroet dig den højeste Magt, fordi ingen er mere værdig der til end Du. Der ere Tilfælde, hvor al en Ministers Nidkjerhed er uvirksom; og hvor den højeste Myndigheds Bøgt behøves, for at opveje de modsatte Kræfter, og bestemme Udfaldet. Det er en Klippe, mod hvilken alle disse smaae Kabaler knuses, som egen Fordeel modsætter det offentlige Vel.

Aron lovede Selim at være Dagen derefter tilstæde i Raadet, og denne fejlede ikke at indrette Tingene saaledes, at hans Konge ene havde Vren af Sagernes Afgjørelse, uden at have Banskeligheder ved deres Overvejelse. Han havde endog forkyndet, at Califen for Eftertiden vilde tage Sæde ved alle Raadets Forsamlinger, paa det enhver skalde blive agtsom til at indfinde sig der.

Den gode Minister begav sig om Morgen derefter til Favoritindens Bærelse, hos hvilken Aron havde fordrevet Natten, han overlod sig til den Glæde at kunde bortføre ham fra Fornøjelsen, og som i Triumph sætte

sætte ham paa Thronen. Men af Califens forvirrede Udseende, af hans tvungne Tale, og slaviske Kæresser, saae Selim snart, at denne svage Prinds var falden tilbage til sin Uvirksemhed, og at Fornøjelsens tiltrækkende Kraft, var det eneste der kunde virke paa hans Sjæl. Endelig nærmede sig Timen til Raadsforsamlingen: — Herre! sagde Selim: befaler De at gaae i Raadet? — Nej, Selim! svarede Aron ved at rejse sig, ligesom for at søge noget i den anden Ende af Bærelset; men egentlig for at skjule sin Forvirring, det skeer ikke i Dag; jeg finder ikke mit Sind frit nok dertil; jeg har ellers lovet Mirza, at føre hende til en Spadsere-Tour paa Vandet; Befalingen er givet, Baadene ere færdige, og det er det behageligste Vejr; du indseer vel, at det ikke er mig mueligt at blive borte. Gaae kjere Ven, er du ikke min anden Jæg. Jeg venter at dine Befalinger vorde adlydede, og jeg skal samtykke alt hvad du gjør.

Den gode Selim bøjede sit Hoved og gik ud med Graaden i Øinene. Han saae forud alle de Ulykker der uden Tvivl vilde hændes: Hans bedrøvede Udseende gav Mod til dem, hvis flatte Hensigter Sultanens Nær-

værelse havde kundet holde i Tømme. En Naboe = Prindses Ambassadører, som kom for at gjøre en liden, men retmæssig Anmodning, bleve sendte tilbage uden Svar; bebyrdende Paalæg bleve samtykkede imod Bizjenss Villie, Nedsættelse til Hinder for Handelen blev tilladt; alle disse Anordninger bleve beslattede efter de fleste Stemmer. Calisen undertegnede uden Overvejelse, og fandt alt nyttigt, for ikke at have Umage med videre Undersøgelse. Men længe varede det ikke, inden man sølede Virkningen af denne Bestyrelse. Prindsen, hvis Ambassadører ikke havde erholde Fyldestgiørelse, erklærede Krig; Agerdyrkerne, plagede af Skatter, lode Markerne ligge udyrkede, Fabrikkerne gik under af Mangel paa Beskyttelse; alle Stænder tabte Modet, Ager indsneg sig; og Bedragerie kom i Stedet for Arbeide; alle Ulykker indfandt sig paa engang tillige med alle Rafter. Det er altid Frugten af en slet Regjering.

Imidlertid maatte man undsætte det, som fordrede hastigst Hielp. Fienden nærmede sig. Selim, ligesaa stor Krigsmand, som god Minister, blev sat over Tropperne, som udbad sig ham til General. Han svarede til den

den Fortrolighed, de satte til ham, og anførte dem paa saadan Maade, at han uden at trække Raarden indsluttede Fienden paa saadanne trange Stæder, hvor han ikke kunde komme ud igien, og hvor Mangel paa Ammunition og Levnetsmidler, snart maatte tvinge ham til at overgive sig paa saadanne Bilkaar, som Selim vilde tilstaae ham. Men fra Hovedstaden erholdt Selim de meest bedrøvelige Tidender. Alt var i Forvirring, Aron, som selv intet vovede at bestemme, lod alt komme an paa hans flette Raadgivere.

Selims Nærværelse kunde allene bringe Sagerne igjen i Orden; men han var fornøden ved Armeen; dersom han forlod sin Post maatte han frygte at tabe Frugten af sin hele Operation, om ikke Califen, der havde flere Egenskaber til Krigen end til Rigets Bestyrelse, og var elsket nok af Soldaten mod hvilken han ofte nok havde viist sin Gæmildhed, vilde lade sig overtale til i en saa overhængende Fare, selv at sætte sig i Spidsen af sine Tropper, imedens Ministeren gif hen at stille de indvortes Uroligheder i Riget. Selim vidste, at han intet vovede ved at aftræde Befalingen over Tropperne til Aron, da denne intet andet havde at gjøre
 end

end at holde Fienden indsluttet i den Stilling, hvorudi han fandt ham, og vente paa, at han snart skulde nødes til at overgive sig paa Naade og Unaade.

Den brave Minister glædede sig tillige ved, at kunde lade sin Konge selv høste Frugten af dette Feldtog. Efter at have givet de fornødne Befalinger i Armeen, rejste Selim til Hoved-Staden, hvor Mangel og Forvirring havde tiltaget siden Calisens Afrejse. Selims Nærværelse var som en frelsende Guds. Han blev modtaget af det ganske Folk med en Glæde, lig den Hæftighed, hvormed de havde ønsket sig ham. I alle Ulykker er Fortrolighed den bedste Læge, ligesom Haabet det sikreste Hielpemiddel. Man troede alt oprettet, saasnart man saae Selim; og virkelig, hans igiennemtrængende Forstand opdagede snart den Hindring som standsede Pengenes Omlob, de Handelsforetagender, som forarsagede dyr Tid. Endeel af hans Midler, brugte han til at afhjælpe den nærmeste Fornødenhed; hans Wiisdom afvendte den Fare der truede Riget, og alt kom i sin sædvanlige Orden. Den brave Ministers Hjerte begyndte at føle nogen Trøst, over at have befriet sin Konges Undersaatter
fra

fra Undertrykkelse; der fejlede intet i hans fuldkomne Glæde, uden at see ham igjen og finde ham sejrende. Han haabede, at dette første lykkelige Forsøg skulde bevæge Calisfen til at gjøre flere, og at han en Dag skulde bestemme sig til i Gierningen at være Konge! Han rejste da, og blev forundret over, intet Bud at møde paa sin Vej, som kom for at underrette ham om Fiendens Overgivelse; men hans Forundring blev større, da Pikets Bagterne ved Armeen sagde ham, at Calisfen var fangen. Han lod trende forskjellige Bagter, hvorigiennem han rejste, igientage det samme, og hans Forundring blev snart forvandelt til Forstrækkelse. Da han endelig kom til Lejren blev han underrettet om, at Favoritinden, som endelig vilde følge Calisfen da hun ikke havde seet en Lejr, havde besluttet, at give et Bal for Officererne ved Armeen. *) Dette Bal skulde først være bievæn

*) Denne Omgang med Officererne, er ikke efter det Østerlandske Folks Sæder, men den var uden Tvivl en Virkning af Calisfens Høflighed for sin Maitresse, og efter hans Smag i støjende Fornøjelser, eller og maaskee af Selims Godhed, som kunde have overtalt sin Konge til at eftergive noget af Sædvanens Strænghed mod Fruentimmer, som han ikke kunde see underkastet et saa haardt Slaverie.

bleven holdet i Generalens Qvarteer, som det beqvemmeste og sikkerste; men hun fandt det langt behageligere at holde det paa et lidet Bierg, hvoraf endeel var kronet med Palme-Træer og hvorfra man paa samme Tid kunde overskue begge Lejrene.

Fienden blev underrettet om denne Foranstaltning og manglede ikke at henstille en Trop let bevæbnede Araber som ved Hielp af Palme-Træerne sneg sig lige til Stedet hvor Ballet holdtes, og under Tummelen ved denne Fest bortførte Favoritinden, der havde været saa uforsigtig at gaae længer hen, for at betragte en Kund som forekom hende indtagende. Strax blev der gjort Allarm; Califen kom tilløbende for at befrie hende, og faldt selv i et Baghold, som hans Uerfarenhed ikke tillod ham at see forud.

Selim fandt alle Tappre i Armeen bestemte til at bestige Fiendens Forskandsninger, for at befrie deres Konge. Han maatte endnu dæmpe Hæftigheden hos denne Ungdom, der skulde have været omkommen derved, uden at kunde befrie Califen. Selim lod dem indsee, at dersom de eengang indvirkede sig i disse trange Steder, maatte de alle enten blive slagne eller fangne, uden at kunde forsvare sig;

sig; at den Ulykke som var hændet deres Konge, hvilken han ikke mindre end de var hengiven, forandrede intet i Fiendens Stilling, som dog skulle blive nødsaget at overgive sig; at man maatte lade det være nok, ved en Herold at foreslaae Dem Califens Løsning. Foruden at denne var anseelig, blev den saa meget deshellere antagen, som den fiendlige General frygtede, at Califen skulde selv opdage den bedrøvelige Tilstand, hvor til de vare bragte; han forbeholdt sig allene at beholde Favoritinden, som Gidsel, for derved at lette Vilkaarene i den Freds-Tractat han saae sig nødsaget til at slutte.

Arons Forvirring lignede Selims Glæde. Saasnart Califen saae sig i den gode Bizirs Arm, beviiste han ham de æmmeeste Venstabs tegn, og forskrede ham med de helligste Løfter: herefter stedse at lade sig lede ved hans Raad, og at vise al muelig Agtelse for alt hvad Fornuften for Eftertiden fordrede. Selim kunde fortroe sig til Califens Forsikringer; thi han vidste, at Ulykken gjør lærvillig. Men Aron bad strax derpaa indstændig, at den gode Selim vilde forskaffe Midler til, at udløse hans kjære Mirza fra Fienden. Biziren, som maatte have ventet dette

dette Forflag, syntes ikke at modsætte sig Califens Forlangende, og lovede alt, hvad hans Midkierhed kunde indgive ham. Fornemmelig ansøgte han Califen, ikke ved sin Utaalmodighed at tabe den Fordeel han havde over Fienden. Allerede faae Dage derefter lod den fiendtlige General foreslaae: at udverle den Løsnings-Penge han havde erhholdet for Califen, imod Bevnets-Midler og anden Forraad, og dertil vilde han desuden frigive Favoritinden. Biziren erhholdt ikke uden med megen Noje, at denne Begjering blev nægtet, og Califen fik ikke Tid til at fortryde dette Afslag; thi Fienden var strax nødsaget til at capitulere og endelig at overgive sig paa Naade og Unaade. Aron skulde nu høste Frugten af sin Ministers Wiisdom, og modtage Belønning for sin Hengivenhed i Mirza's Arme. Men hvor stor blev ikke hans Sorg, da han fik at vide, at denne Skjønne nægtede at vende tilbage til ham, og blev hos sin nye Overvinder. I Begyndelsen var dette mere smerteligt for Califen, end Tabet af hans egen Frihed før var ham. Men da lidt efter lidt hans egen Forbittrelse forenede sig med Selims omme Trøst overlod Aron sig oprigtig til sin uforlignelige Vens Raad.

Ulykken er den bedste Læremester for Kongerne. Califen vilde strax foretage sig de vanskeligste Sager i Regieringens Bestyrelse; men Mangel paa Erfarenhed kom ham ved ethvert Foretagende, til at begaae en Fejl. Saa snart Selim et Øjeblik forlod ham blev ethvert Trin han gjorde paa denne nye Bane, et haardt Fald. Han blev bedraget ved Hofmændenes Hyklarie, og et Offer for de Uer-gierrige. Hvert Øjeblik medte ham Hindringer han ikke havde tænkt paa, Vanskeligheder han ikke havde forestillet sig, og Misforvielfer han ikke havde forudseet.

Hvad skal jeg da gjøre? sagde han til Selim: udi alt hvad jeg foretager meder mig Hindringer, i mine Domme Modsigelser, og i mine Velgjerninger Utaknemmelighed. Med det oprigtigste Ønske at gjøre Godt dnyger jeg Fejl paa Fejl; de Midler jeg bruger for at gjøre mine Undersaatterses Lykke frembringer just de modsadte Virkninger. Jeg er meget ulykkelig! Jeg ønskede heller at være født i en Hytte, end at see mig paa Tronen, stedse udsat for Bekymringer. Kiære Selim! trost mig, lær mig hvorfor jeg tager Fejl endog ved at følge dine Grundsaetninger: for Guds Skyld forlad mig ikke! — Herre! svarede

rede Viziren jeg har kun et Ord at sige Eders Højhed — Tael! svarede den opmærksomme Calife — og Selim blev ved: Herre! jeg beder kun om din Opmærksomhed til at høre en Fortælling, hvoraf du kan drage megen Nytte.

Den mægtige Genius Foo, havde en Søn ved Navn Tiphlos, som var fød Blind; denne bebrejdede stedse sin Fader at han havde ladet ham fødes i denne ulykkelige Tilstand, da han dog selv var Lysets Uddeler; og han gav sine Ledere Skylden for alle de Fald han idelig gjorde. — Utafnemmelige! svarede Foo ham, jeg kunde gjøre dig til Intet isteden for at svare dig; men jeg vil dog gjøre dig Regnskab for min Opførsel. Da jeg ikke har kunnet gjøre dig til en Genius som jeg er, har jeg ikke villet lade dig see alle de Ulykker, som omringede dig. Ved den Sikkerhed, hvorudi din Blindhed sætter dig, kan du endnu føre et roligt og langt Liv, midt iblant de Færer der true dig; men finder du endnu din Tilstand utaalelig, vil jeg bringe dig iagen til det Intet, hvorfra jeg har udført dig. — Tanken om at tilintetgjøres, forfærdede Tiphlos. Han bad sin Fader, at tilgive ham hans Klage, og at lade ham leve saadan som

M

han

han var. — Jeg tilgiver dig, thi jeg er Fader, og jeg vil lade dig see hvor stor min Godhed er. Denne hemmelighedsfulde Hund giver jeg dig til Ledfager: han har den naturlige Drixt, at kjende alt hvad der kan gavne eller skade dig. Følg ham, og forlad ham aldrig. Han kaldes Fidel, og skal aldrig forlade dig. Tiphlos, henreven af Erkjendtlighed, kastede sig ned for sin Fader, som omfavnede ham med Omhed, og overlod ham til sin Ledfager. — I Begyndelsen caresserede Tiphlos Fidel meget, han raadførte sig alle Øjeblikke med ham, og gjorde ikke et Skridt uden at have ham til Ledfager. Da hans Fader havde sørget for, ved alle Nyffens Gaver, at erstatte ham den eneste Fordeel der var ham berøvet, manglede Tiphlos ikke Hylle- re. Man forsikrede ham endog, at han havde de smukkeste Øjne i Verden. — Det havde været at ønske: at han kun dette Øjeblik havde kundet see. — Den første, som fremstillede sig for ham efterat han havde faaet sin Ledfager Fidel, var et af disse foragtelige Menneſker, som vanære den Gave de have erholdt af Himmelen, ved at anvende deres Talenter til Roes og Løgn: Han bragte den Blinde et af sine Skrivoter, hvorudi han i sin

Dee

Dedication ligner ham ved Kjerlighedsguden, og forsikrer ham, at ingen havde en mere udstrakt Kundskab i Videnskaber og Kunster, end han. Hunden begyndte at gjøe saa snart han saae den nedrige Logner langt fra, og Tiphlos affkeedigede Skribenten, dog ikke uden med nogen Misfornøjelse; thi han fandt hans Bog meget vel skreven. En Præst fulgte paa denne lærde Mand. I Begyndelsen gav Fidel ikke Lyd fra sig, uden Tvivl, fordi denne guddommelige Mands ærværdige Udseende bedrog ham; men da han kom til at lugte paa hans Kiøle, udbød han i saadan græffelig Hylen, og Præsten fik sin Afkeed. Tiphlo's hykkelske Hoffinder havde sagt ham, at en gammel Officier, som boede i et Huus nær ved hans Palais, gif ham stedsse forbi uden at hilse ham, og at man endog kunde mistænke ham for, at have talt uærbødig om ham. Tiphlos, hvis Forsængelighed uden Ophør var næret af logrende Hoffinder og Snyltegjæster, fandt sig meget fornærmet over den gamle Officiers Opførsel; men da han endnu ikke havde Myndighed til selv at straffe ham, lod han kalde en berømt Advocat, for at søge hans Raad om at anlægge en Proces, som kunde ødelægge den, der havde forsømt at hilse ham.

Den Lovkyndige fandt tusinde for et; og lovede Tiphlos; at bringe hans Modstander til Bettelstaven, han begjerede allene at Tiphlos vilde forstrække ham med halvtredsfindstyve Unzer Guld, til at begynde Processen med. Med største Fornøjelse vilde Tiphlos give ham dem; Fidel, som uden Ophør knurrede under denne hele Samtale sprang nu den lofkyndige Mand i Venene; han frelst sig med Flugten, men truede at anlægge en Proces mod Tiphlos.

Endelig lod den smukke Azema sig see. Man havde sagt Tiphlos, at det var den smukkeste Pige i Asien. Han havde snart erfaret at hun var den vittigste, og hun var nu kommen for at indbilde ham, at hun var den kjerligste. Ikkun for hendes Skyld fortrød Tiphlos at være berøvet sit Syn; men Azema forsøgte paa at trøste ham, med den Forsikkring at hun ikke havde Dine uden for ham. Hendes Yndigheder vare saa forferiske, hendes Røst saa smigrende, hendes Udseende saa blyfærdigt, at Fidel begyndte at logre med Halen da han saae hende. Hun klappede ham med sin bløde Haand, og han gav hende Poten. Azema kyskede denne kjerne Hund, holdt den smukkeste Lovtale over ham, og han gjorde hende sine bedste Karesser. Tiphlos var

var inderlig fornøjet. Jo flere sømme kjerlige Ting Azema sagde ham, jo mere fordoblede Fidel sine Karesser. Endelig sagde Foo: Sø! jeg er elsket af en indtagende Kone, og hendes Omhed har erstattet mig de andres Utaf-nemmelighed.

Tilbedelsesværdige Kion! raabte han i sin Hæftighed: Himmelen har dannet Eder i sin Mildhed, men den skabte Mandkjønnet i sin Brede; den har sendt Eder til Jorden, for at trøste os over deres Utroeskab. O! min Fader! o! mægtige Genius! dig vilde jeg aldrig misunde din Ære, dersom det var mig tilladt et Øjeblik at betragte Azema. — Typhlos laae paa Hynder nær ved sin Kiereste, og overlod sig til Kierlighedens behagelige Henrykkelse, da Fidel som sov ved deres Fødder, reiste sig hastig og af alle Kræfter begyndte at gjøe — Forgieves befalede hans Herre ham at tie, og utaalmodig mod Dyret, som saaledes forstyrrede hans søde Drømme, udstrakte han Haanden for at kaste noget efter det, men fik fat paa en af sine Slaver, hvilken den troe Azema gav al sin Kierlighed. Hans Brede lignede den Utroeskab, for hvilken han var et Offer. Han udjog sin Slave og Kjereste, og vilde nu og udstøde sin Hund; men Fidel vilde

vilde aldrig forlade sin Herre, hvor grumt denne end behandlede ham.

Den ulykkelige Liphlos troede at finde nogen Trøst ved at høre en moralsk Bog, som nyelig var udkommen, og var i megen Anseelse. Han lod sig forelæse nogle Kapitler, og blev forundret over den kraftfulde og fortreffelige Maade, paa hvilken Forfatteren afhandlede Videnskaberne; men endnu vare hans egne Videnskaber alt for brændende, til med et at kunde udslukkes, de maatte fortæres af den samme Ild, som havde antændt dem. Liphlos dømte af den varme Stil, hvormed denne Bog var skreven, at Forfatteren maatte være skikket til at tjene ham i hans Hævn; og lod ham bede at komme til sig. Den Viise kom, og Foos's Søen tilbød ham tusinde Uncer Guld, for at skrive et bidende Skrift imod den utroe Azema, og imod alle de Utaknemmelige, som havde fornærmet ham; og til dette Tilbud lagde han mange Berømmelser over hans Verks Fortræffelighed, for derved at bestemme ham til at antage sig hans Hævn.

Herre! svarede roelig den viise Mand: jeg havde ikke troet at min Bog skulde have forskaffet mig en Fortroelighed af dette Slags. Imidlertid antager jeg dit Forslag, dog beder

jeg

jeg du vilde tillade mig at gjøre trende Bilskaar, først: at Du tilstaaer mig trende Maaneder til at forfatte det Skrivt Du forlanger; andet: at jeg hver Dag maae forelæse dig et Kapitel af den Bog, du har værdiget din Yndest, og tredie: at du forud giver mig de tusinde Uncer Guld, Tid efter anden som jeg behøver dem. — Tiphlos antog disse Bilskaar, han fandt allene Tiden af tre Maaneder noget for lang for hans Hævn; men den Begierlighed han havde at see den fyldestgiort, bestemte ham til ogsaa at samtykke dette Ophold.

Den Wiise brugte de første Dage allene til at læse med Tiphlos nogle Kapitler af sin Sæde-Lære og at gjøre nogle Betragtninger derover; lidt efter lidt bragte han ham til at føle Fordelen deraf, og at smage dens Behagelighed. Jo længer han kom frem i Bogen jo meer fornøjede Fods Søn sig i Samtalen med denne Wiise. Hunden Fidel som igien var i Naade, ophørte ikke at karesere og at slikke hans Hænder og Fødder, og Tiphlos kunde ikke blive fied af den Wiises og Hundens Selskab. Dagene syntes ham at gaae alt for hastige, og saasnart han fik at vide Solen var opstaaen, lod han sig lede
til

til den Wiises Kammer; thi han vilde ikke at han skulde for Eftertiden boe andensteds ind i hans Huus. Endelig, da denne troede at mærke, at Tiphlo's Sindslidelse begyndte at berøeliges, bad han ham give sig hundrede og halvtredstindstyve Unzer Guld til Afdrag paa den Summa, der var tilstaaet ham. Nogle Dage derefter bad han atter om hundrede. Om kort Tid atter om to hundrede, og saaledes Tid efter anden, indtil den fulde Betalning var gjort. Imidlertid vare de trende Maaneder nesten udlobne, og Tiphlos havde endnu ikke talt med den wiise Mand, om det Skrivt han skulde have for sit Guld. En Morgen kom denne indtil ham i hans Kammer. — Herre! sagde han: see her er det bedste jeg kunde gjøre for at hævne Menneskeligheden: En stor Mængde Folk, som havde fulgt den Wiise, kastede sig for Tiphlos' Fødder, trykkede ham i deres Arme og vædede ham med deres Graad. Hvad vil alle disse Folk? skreeg Tiphlos; Hvad betyder alle disse Kjertegn? Mig synes, de ere mange, og min Hund har ikke gjoet en eneste Gang — Hunden Fidel lugtede til enhver, ligesom de kom ind og vendte derefter tilbage for at slikke sin Herres Hænder. — Herre! svarede den Wiise: Den første

første af Dem, som har den Lykke at bevidne dig sin Erkiendtlighed er en Kiøbmand, som ved uventede Tab, var nær sin Undergang; den anden er en som modtager Kongens Indkomster, Omhed for en Ven havde bragt ham til, at laane ham af de offentlige Penge, og han var nær ved at blive et Offer for sin Fortroelighed; denne er en skikkelig Haandværksmand, hvis Arbejde ikke er tilstrækkelig til at føde en talrig Familie; denne er en ædel Kriger, hvis Nidkierhed for Staten og oprigtige Frietalenhed hos sine Overherrer, har bragt til Bettelstaven efter fyrgetnye Mars Tjeneste; denne som af Uerbødighed holder sig langt borte, er en fattig Tjener, som efter at han den ganske Dag havde baaret tunge Byrder, men endnu ikke været istand til at fortiene det Fornødne, gif for at bede om Almisse i langt fraliggende Qvarterer af Byen, for at understytte sin arme Herre, som Ulykken havde gjort yderst elendig; denne Dame, er en Enke med mange Børn, som Magt og Uretfærdighed har gjort fattig; denne Fremmede er et ungt Fruentimmer begavet med Yndighed og alle Dyder, men som fattig, uden Paarørende, uden Hielp, midt i en ubekendt Bye, var færdig at ende sine Dage, da hun
 saae

faae man ej tilbød hende anden Tilflugt end
 Pasterne; alle disse som omringe dig skulde
 dig Vren eller Livet, ved den Hjelp af tusin-
 de Unzer Guld, som du antvordede mig. Jeg
 har uddeelt dem efter enhvers Fornødenhed.
 Og I mine Venner, blev den Viise ved, og
 taledede til dem, han havde ført med sig, omfav-
 ner Eders Belgjører. Glædesraab forkyndte
 deres Erkjendtlighed — O, min Ven! raabte
 Tiphlos, Du lader mig smage en Lyksalighed
 jeg aldrig har følet; mit Hjerter kan neppe
 modtage den. O min Fader! O! mægtige
 Genius! som har givet mig Livet, lad mig
 et eneste Øjeblik see dem, som omringe mig
 og jeg vil døe fornøjet.

Neppe havde Tiphlos gjort dette Ønske,
 før hans Fader lod sig see midt i en stor Kred
 af Lys som udbredede sig i Værelset, og borttog
 det Mørke som fordunklede Tiphlos's Øjne.
 Hvilket Syn for hans første Øjeblik! En
 Mængde Ulykkelige, hvis første Bevægelser ud-
 trykkede paa engang Glæde, Forvirring, Øm-
 hed og Erkjendtlighed. Nogle trykkede ham i
 deres Arme, andre hæftede de bævende Læber
 paa hans Hænder: disse vædede hans Kinder
 med deres Taarer, og andre mere frygtsom-
 me, men ikke mindre følsomme, lod det være sig
 uof

nok at omfavne hans Kæde. O Behagelighed!
 O Bøllyst! O min Fader! raabde Foo's
 Søn, hvorfor har du saa længe skildt mig
 ved et saa indtagende Syn? — Min Søn!
 svarede Foo, du nyder det fra det Djeblik,
 du dertil har gjort dig værdig. Dine Sand-
 ser, svækkede og slevgiorde ved Fornøjelser
 skulde ikke have været i Stand til at smage
 den Glæde du føler i dette Djeblik; forgieves
 skulde den samme Gjenstand viist sig for dig
 paa en anden Tid, du skulde ikke kunde have
 mærket den; det er Lidenskaberne som for-
 blinder, Dyden allene oplyser os. Erindre
 dig imidlertid, aldrig at forlade din Leedsager
 Fidel, som jeg har givet dig. Sikkerhed be-
 drager; og det er ofte paa den meest oplyste
 Vej man gjør det hurtigste Fald.

O min Ven! udbrod Califen, og tryk-
 kede den forstandige Bizir i sine Arme.
 Jeg har alt for vel forstaaet Moralen af din
 Fabel; jeg er den uheldige Blinde, og du
 Leedsageren. . . . Nej, Herre! svarede Se-
 lim, alle Menneſker ere fødte i denne Til-
 stand; men Fornuften er Hunden Fidel,
 som Himlen har skænket dem til Leedsager;
 man modstaaer den, man lukker Ørene for
 dens Stemme, dens Bestræbelser ere unyttige,
 til

til at leede os paa Sandhedens Vej: Bøllysten river os med sig ved dens mere sandsynlige Behagelighed, som umærkelig neddytter os i Blødheds Arme; men Hunden Fidel forlader os ikke, dens Raab opvækker os hvert Øjeblik, og forskrækker os endog midt i Bøllystens Skjød.

Belan! svarede Aron, du skal være mig den dydige Viise, som skal lære mig at gjøre alle Dem lykkelige der leve under mine Love. Selim vilde nedkaste sig til Tegnet paa Endighed; men Aron tog ham i sine Arme, hvor han lang Tid holdt ham indstuttet, og de forlode ikke denne Stilling, uden for at arbejde paa Folkets Lyksalighed, og det lykkelige Folk overøste dem med Bøllignelser.

P r ø v e r n e.

Nourzivan, i en Alder af to og tyve Aar, var i Persien et ungt Menneske, af de fortrinligste Egenskaber. Han nød Schemzeddins Yndest, med hvilken han var opfød. Da denne Prinds besteeg Tronen, beskæftede han sig med sin Vens Forfremmelse; og bestemte ham Storzizirs = Værdigheden. Men den Kierlighed han havde til ham forblindede ham dog ikke mod hans Fejl. Nogle Kjendte han hos ham, som gjorde ham frugt som for at betroe ham et saa vigtigt Embede. Førend han bestemte sig, sammenkaldede han de Gamle, som udgjorde hans Raad; og be-

befalede dem at sige deres Meening. Disse angav mange Hindringer mod dette Valg. Nogle anførte Mourzivan's Ungdom, andre hans al for store Hengivenhed til Fornøjelser, endeel af dem hans Gjerrighed, og mange hans liden Erbødighed for Religionen. Sultanen retfærdiggjorde ham mod disse Anklagelser; Venkabet allene kom ham til at paatage sig hans Forsvar; men det han skyldte sit Folk, paalagde ham den Nødvendighed at være forsigtig. Han beslittede at sætte Mourzivan paa Prøve; maaskee hans Hofmænd kunde kjende ham bedre end han. En Undersaat sætter sig altid i Lave, naar han skal frem for sin Konge, han viiser sig aldrig som han er, men saadan, som han har Fordeel af at være.

Schemzeddin lod anrette et prægtigt Gæstebud; han indbød Mourzivan dertil; han skjulede sig som Konge, for ikkun at viise sig ham som Liigemand, som Ven! han opflammede dette unge Menneskes Indbildningskraft; hans Kjærlighed satte Mourzivan i et behageligt Lune, og hans Fortrolighed forøgede samme. Da han saae ham i denne Tilstand, hvorudi Hjertet let udvides, og ikke kjender nogen Tilbageholdenhed, spurgte han ham,

ham, hvad han vilde ønske sig, dersom han var vis paa at faae det opfyldt? Mourziban svarede: han ønskede at eje uudtømmelige Rigdomme, og at være udødelig, for desbedre at kunde benytte sig af dem. Schemzedditt ventede et ganske andet Ønske: og da han indsaae Sandheden i denne Tilstaaelse, forlod han strax sin Ben, og kunde ikke bare sig for, at viise ham sin Misfornøjelse.

Længe varede det ikke inden Mourziban kom til Eftertanke. Han mærkede, at han havde forraadet sig, og bebrejdede sig, at have givet sin Konge denne Oplysning. Han fordrov det øvrige af Natten og den følgende Dag i stor Urolighed, mindre misfornøjet over Tabet af sin Konges Venkab, end af de Velgjerninger han havde haabet deraf. Tanken om hans Vanheld havde fordrevet Sønnen fra ham: Endelig nød han dens Sødhed. Han blev opvognet ved et skinnende Lys, som opfyldte hans Værelse. En Skabning, omgivet af Straaler, viiste sig for hans Øjne og tiltalede ham saaledes: Jeg er din gode Genius, Mahomet selv har sendt mig til dig; han har befaleet mig at tilbyde dig, enten at erholde iglen Sultanens Kjærlighed, eller uudtømmelige Rigdomme og Udødelighed.

Vælg!

Vælg! dine Ønsker skal vorde opfyldte. Den sidste Gave bestemte Mourzivan's Ønske og Balg. Manden forsikrede ham om Opfyldelsen, med Tillæg, at saa ofte han gjorde sig straffskyldig, skulde hans Liv blive afbrudt ved en dyb Søvn, et Billede paa Døden, og hvis Bedvarelse skulde staae i Forhold til hans Laster.

Dagen efter, om Morgenens, fandt den unge Perser sit Bærelse opfyldt med Rigdomme. Med en henrivende Glæde betragtede han denne skrækkelige Mængde Guld, Sølv, Mynter, Guld i Stænger, Diamanter, kostbare Stene, Klenodier af Værdie, og raabte i sin Glæde: Mit Ønske er opfyldt! — Hans første Omfarg var at samle sin Skat, og bringe den til et sikkert Sted. Derefter for-drev han tre Dage med Betragtning over sin Tilstand, og i at vælge Fornøjelser, hvortil han strax overgav sig. Han havde endnu ikke bestemt sig, da han fik et Bud fra Schemzeddin, som fortrydelig over, ikke at have seet ham ved sit Hof siden Gæstebudet, for-bød ham at indfinde sig der. Det unge Men-neske beskæftiget, med sin nærværende Lykke, blev ikkun lidet misfornøjet over dette Forbud. Han havde en troc Slave ved Navn Hazam, denne

Denne betroede han Bestyrelsen af sit Huus, sin Rigdom og sine Fornøjelser: Han begyndte at vise en overordentlig Overdaadighed, som forundrede alle, og fejlede ikke at opvække Misundelse: Man taledede ikke om andet end hans Praagt, som endog overgik Sultanens. Schemzeddin, som blev underrettet herom, vilde vide hvorfra han fik denne anseelige Rigdom. Nourzivan tog sin Tilflugt til Eogn, og sagde: at han havde arvet en meget riig Vaarørende. Kongen, misfornøjet med hans Svar, paalagde ham Arrest i hans Huus. Denne Befaling smertede Nourzivan; han følede mindre den Fornøjelse at være udødelig, saa snart han saae sig sin Frihed betagen. For at trøste sig over denne Sorg, foresatte han sig at nyde alle de Fornøjelser han kunde have i sit Huus. Han forskaffede sig en Mængde Slaver, et vel udvalgt Harem, de berømteste Tonkunstnere, og holdt idelig Omgang med de lærdeste Mænd i Ormus, for at tale med dem, naar han var oplagt til alvorlige Samtaler.

Iblandt de Fruentimre han havde samlet sig, havde hans Hjerte erklæret sig for Mandane. Hun var smuk, og havde ligesaa stor Forstand som Skjønhed; hun fortjente det

Fortrin han gav hende for de andre. Han vilde, at den Dag paa hvilken han havde bestemt sit Valg skulde ved en Fest holdes højtidelig; han befalede et prægtigt Maaltid, en rørende Musik som lod sig høre den ganske Dag og saa længe han sad ved Taffelet. De mest udsøgte Retter bleve frembaarne og de kosteligste Drikke bleve ikke sparede. For første Gang drak han Viin: Det er den største Misgjerning en Muselman kan begaae. Han foragtede Loven, som forbydte det, og vedblev at forhaane den. Han drak Viin fra Chiras, indtil han gik bort at fordrive Natten med Mandane.

Da Mourzivan vaagnede, fandt han ikke sin Kjereste ved sin Side. Han kalder: ingen kommer; han staaer af Sengen, igiennemløber sit hele Huus; endelig møder han nogle Slaver, som, forundrede over at see ham, stimlede omkring ham, kastede sig paa Jorden, og takkede Himlen, som havde gjort deres Herre levende igjen. Deres Skrig, deres Glæde, hidførte Hazam, som viiste en lige Forundring og Glæde. Mourzivan, selv forundret, spurgte: hvad disse Frynderaab vilde sige? Hazam svarede ham: at han havde sovet fire Aar og tyve Dage, og at Mandane var død, efter at have født

født en Søn, som han nu overgav ham. Mourzivan taug: han erindrede sig det Vilkaar paa hvilket han erholdt Udsødelighed, han omfavnede sit Barn, begræd Moderen som han tilbad, og som han ikke ejede uden et Djæblif. Alt hvad han saae, forestillede ham hendes Billede og fornede hans Sorg. Han lod bede Sultanen om sin Frihed, eller i det mindste om Tilladelse at begiue sig til et Huus paa Landet, som Hazam nyelig havde kjøbt ham. Han erholdt ikke uden denne sidste Naade; Schemzeddin forbed ham udtrykkelig, at gaae uden for sin Ejendoms Grændser.

Mourzivan underkastede sig denne grumme Befaling; han skyndte sig at komme til sin nye Boelig. Den var stor; Haugerne Dyrehaugen, Lundene, Vandet, indtogte en anseelig Strækning. Han saae sig der mindre indkneben; han kunde gaae paa Jagt, fiske og spadserere. Saasnart han havde sadt sig i Besiddelse deraf, tænkte han paa intet uden sine Fornøjelser, som han atter drev til en strafværdig Yderlighed. Da intet lignede hans Hauges Pragt og Yndighed, indbildte han sig at den var liig den, som Mahomet lover de troende Muselmænd efter Døden; og for at gjøre denne Liighed mere fuldkommen, vilde han besætte den

med Houris; *) hvortil han udvalgte de smukkeste Fruentimre af sit Harem. Med inderlig Glæde igiennemløb han sine behagelige Hauger, ved at betragte disse guddommelige Niger, bestemte til de gode Muselmænds Fornøjelse. Selv vilde han, i denne Efterligning af Paradiset, forestille Mahomet, og den af hans Kjerester han elskede meest, skulde paatage sig Cadiges Role, som var den store Prophets meest elskede Hustru.

Mange Dage bleve brugte at gjøre Tilberedelser til denne Komoedie. Endelig kom Dagen der var bestemt til Udførelsen; den blev bortdrevet i Sviir. Nourzivan, træt af Dagens Hede, kastede sig paa en Sopha for at hvile sig, og døssig af Søvn, befalede han sine Fruentimre at vække ham ved en bestemt Time, for at fortsætte denne rasende Fest. Man kunde ikke adlyde denne Befaling. Han befandt sig allene da han vaagnede. Han kaldte: en Slave kom frem, og fik Befaling at tilføre ham hans Slavinder. I Steden for henrivende Skjønheder, saae han endeel Gamle,

*) Houris ere, de Fruentimmer som Mahomet i sit Paradis har bestemt til de troende Muselmænds Opvartning efter Døden.

le, som med Besværighed stæbte sig hen til ham, og som han ikke kjendte igien. Hans Forundring var overmaade stor. Han kaldte Cadige. En gammel salmet Skjønhed nærmede sig strax, og lavede sig til at omfavne ham. Nourzivan stødte hende med Afstøne fra sig, og vendte Hovedet fra hende. Du kiender ikke Cadige igien, sagde hun: Gjenstanden for din forrige Ømhed? Du seer ikke mere til hende uden med Afstøne. Du frygter at hæfte dine Øjne paa hende. Nourzivan svarede hende ikke, men fordrede Hazam og hans Slavinder. Vi ere her alle, svarede Cadige: Du har sovet fyrgetyve Aar og elleve Maaneder. I denne Tid har din Søn gjort alt hvad han har kundet for at ville begrave dig og nyde dine Skatte. Vi have sadt os derimod; men han har bemægtiget sig endeel af dit Guld, har taget Flugten for atten Aar siden, og vi have ikke hørt mere tale om ham.

Nourzivan hørte det med Taushed. Han var nedsenket i Betragtninger. — Hvad! sagde han, hvad ere da de Fordeele som denne Udødelighed har forskaffet mig? jeg nyder Livet een Dag, og maae derfor bortsove saa mange Aar! jeg forelsker mig eengang i et smukt Fruentimmer, og finder hende

hende gammel naar jeg igjen vaagner! Hans Huus paa Landet mishagede ham. Han blev underrettet om, at der ved Hoffet ingen Forandring var skeet. Schemzeddin levede endnu, men havde ikke igjenkaldet sin Dom; han tillod ham kun at komme tilbage til sit Huus i Ormus.

Nourzivan begav sig strax derhen. Samtalen med Cadige behagede ham, det fortrød ham, at han ikke længer kunde finde hende elskværdig. Hun havde Forstand, forstod Huusholdningen meget godt, og han overdrog hende Omsorgen for sit Huus. Intet hastede han meer med, end at fornye sit Harem; men han fandt ikke meer Fornøjelse der ved. Mandane havde været hans første Kjerlighed, og han begræd hende. Han foreskillede sig hende, saaledes som hun havde været ved hans første Søn. Cadige gjorde ikke det samme Indtryk paa ham, uagtet han og havde elsket hende, eftersom han fandt hende nu gammel og hæslig. Hans Fornøjelser bleve mindre levende; Livet var ham kiedsommeligt; den nærværende Tid gjorde ham fortvovlet over den Tilkommende; Affmag forgiftede Nydelser; han havde udtømmet Vellysten; han blev misfornøjet, knurvurren, vranten; hans Karakter

raakter forandrebes; alt omkring ham følede Birkningen af hans flette Luune; han blev sine Hustruers og Slavers Tyrann, og fandt ingen større Fornøjelse, end i at plage dem. Den viise Cadige gjorde ham forgiæves Forestillinger imod denne hans uventede Opførsel. Men han besvarede hendes Raad med en Dolk, som han stødte hende i Siden. Fornøjet over at have seet hende falde, forlod han hende for at overgive sig til Udsvævelser; han drak sig drukken, og sov ind for tredje Gang.

Da han vaagnede, fandt Mourzivan en Mand som var ham aldeles fremmed, og som sad ved hans Seng og græd. Hvem er du, spurgte han ham? — Jeg er Cadiges Broder, som dit Kaserie har dræbt. Døende tilgav hun dig, lod mig komme til sig, underrettede mig om Hemmeligheden af din Udsædelighed, og lod mig sværge, at tjene dig med Trofskab i hendes Sted. Derefter fortalte han ham Schemzeddins Død, og at hans Søn nyelig havde bestegen Tronen. Hans Søn! sagde Mourzivan; han havde ingen. Denne Prinds, svarede Cozro, (det er Cadiges Broders Navn). Denne Prinds er fød i Begyndelsen af din Søvn, som varede i tyve Aar; i den Tid har din Huustroe og alle dine Sla-

ver,

ver, kjede af deres Trældom, taget Flugten af dit Huus.

Nourzivan estertænkte sin Skjebne. O! hvor dyrt betaler jeg den mig tillagte Udødelighed! Hvor indskrænkede ere ikke de Glæder jeg har nydt, og hvor grusomt det Billaar Himlen forbandt med denne Gave! Jeg har levet mange Aar, og kun nydt nogle Maanedder! — Nej! det nærværende Liv er ikke skilket til evigvarende Ulykkelighed! — Jo! svarede Cozro, dersom du vidste at bruge Livet. Jeg veed, at Sønnen skal være en Straf for dine Misgjerninger; Bestut dig til en anden Levemaade! vær dydig, trøst de Elendige, beskæftig dig med at gjøre Andre lykkelige, og du skal tillige befæste din egen Ulykkelighed! Nourzivan hørte ham: hans Hjerte begyndte at aabne sig for disse viise Lærdomme; han sukede over det forbigangne, og tænkte paa at oprette det. Cozro! sagde han, leed mig paa denne nye Bane; gjenløb Dhen Ormuz, opsig ulykkelige Familier, og udgød mine Besgjerninger over alle; gaae til den ulykkelige Ukyldighed, hjælp den, understøt den, frie den fra Easternes Fare, fra Fattigdom. — Denne menneskekjerlige Befaling, svarede Cozro, modtager jeg med Glæde; men jeg kan ikke
fuld-

fuldbørde den, førend om tyve Dage. Den nye Sultan har befaleet: at ingen inden den Tid maa lade sig see paa Gaderne, undtagen Løgerne, som besøge de Enge, og Slaver, som kjøbe Levnetsmidler. Denne Tid, vil han, skal anvendes til at begræde og bede for hans Fader, Nourzivan foreskillede sig, at mange Ulykkelige kunde i disse tyve Dage omkomme af Mangel, han vilde at Cozro skulde gaae ud i sine Slaveklæder, og hemmelig understøtte dem. Hans Befaling blev efterkommet. Han smagte for første Gang en sand Glæde, da hans Udsendte kom tilbage, for at gjøre ham Regnskab for sit Verinde. Hans Hovmod forsvandt ved hans Velgjørenhed; han erkjendte sine Udsøvelser, ydmygede sig for det højeste Væsen, og takkede det, at det havde sadt ham i Stand til at hjælpe Ulykkelige. Han græmmede sig over, ikke før at have indseet: at Rigdom og Udødelighed var kun givet ham for at bruge dem vel. I denne Tilstand levede han atten Dage, kun tvende Dage vare endnu tilbage i de af Sultanen bestemte Sørgedage. Nourzivan smigrede sig med ogsaa at anvende disse tvende Dage til Godgjørenhed; men i det han med Utaalmodighed ventede Cozro's Tilbagekomst, meldte sig en Rettens-Betjent fra Cadi, som forkyndte ham: man havde funden hans
Slave

Slave at handle imod Sultanens Befaling, at man havde derfor sat ham i Fængsel, hvorhen nu ogsaa Nourzivan selv strax maatte være følgagtig. Han adlød, og fandt sin højest elskede Cozro i et mørkt Fængsel.

Nourzivan fik at vide af Fangevogteren, at han let kunde forskaffe sig og sin Slave Frihed ved at gjøre en Foræring til Cadi. Han skulde have givet alt, for at befrie Cozro; men denne brave Slave vilde ikke: Lader os ikke forsone en Forglemmelse af vore Pligter med Penge, Loven er der, jeg underkaster mig dens Strengthed, og venter Sultanens Dom. Dagen derefter blev han dømt til at døe: Han kom at tage Afsked med sin Herre. Forundret over den Sindsroe, hvormed han beredede sig til Døden, raabte Nourzivan: hvilken Sjelsstorhed viser du mig, og hvor dybt ndmnger din Standhaftighed mig! svagere end du, har jeg betragtet Døden, som det største Onde; jeg har ønsket Udødelighed, men den gjør mig ikke lykkelig. I Morgen fører man dig til Retterstedet. Nej! du skal ikke døe, eller du skal ikke døe allene. Ved disse Ord omfavnede han ham, gik tilbage til sit Fangehul, og bad Mahomet at tage tilbage igjen den Velgjerning han havde faaet. Hans tillidsfulde Bøn blev hørt; hans Genius lod sig see for ham midt om Natten, og forsikret om

om hans Beslutnings Oprigtighed, befalede Den ham, at anvende den øvrige Tid af Natten til Bønnen.

Saa snart det blev Dag, udbad Nourzivan sig den Raade at maatte kaste sig for Sultansens Fødder. — Herre! raabte han, i det han nærmede sig Sultanen: tilgiv den uskyldige Cozro, og straf den skyldige Nourzivan. Slaven har adlydt sin Herre, det er mig, som har tvungen ham til at handle imod din Lov, det er mig allene, du bør opofre din Hævn. — Sultanen, bevæget ved denne Tale, tilstod Nourzivan den Raade, han bad om. Han viiste ingen Frygt, men befikkede sig til at døe. Sultanen gav et Tegn, og strax aabnede sig en Dør. Nourzivan ventede Slaven, som skulde dræbe ham; men han saae sin Genius komme ind, blev ubevægelig, og stum af Forundring. Ved at høre den hele Forsamlings Latter, kom han til sig selv, løftede Øjnene op, og saae i sin Genius sin elskede Mandane, Hazam i den fornemste Vizir og i Sultanen sin troe Cozro.

Alt hvad der var hændet ham, var en Opfindelse af Schemzeddin, som vilde opløse ham og bringe ham igjen til Dyden. Alt lykkes efter Ønske, thi Sultanen blev vel understøttet af sine Medspillende. Den foregionne

Uds

Udødelige, troede virkelig at hans Søvn havde været saa længe, som man indbildte ham. Nu havde han aflagt sine Laster og bevaret Dyden.

Det Brug du nu gjør af din Rigdom, sagde Sultanen til ham, beviiser hvor vel du fortjener den: det Mod, med hvilket du gif Døden imøde vidner, hvor værdig du er til at leve. I en Tid af sex Maaneder, (thi din ulykkelige Tilstand har ikke været længere.) har du forskaffet dig mange Aars Erfarenhed; thi saaledes skulde dit Livs Omskiftelser have været dersom du virkelig havde besiddet det du indbildte dig at eje. Men denne Drøm om Udødelighed, skal tjene dig til Underviisning for Estertiden. Du skal nu ikke længer troe: at Rigdom forskaffer Lyksalighed, at Fornøjelser fyldestgjør det menneskelige Hjerter, og at Udødelighed lader os her paa Jorden nyde en ublandet Lyksalighed. Modtog igjen Mandane, og bevar Schemzeddins Fortroelighed og Vennskab.

Nourzivan fastede sig for sin Herres Fødder, takkede ham for sin Godhed, svor, at fortjene den, og holdt sin Sed. Han blev op-
højet til de største Vres-Poster: Hans Wiisdom, hans Dyd og Indsigter, gjorde Persiens Lykke og Ære, og hans Navn er endnu berømt i Østerlandene.

Man

Man kan aflægge Lasten; men aldrig
tilfulde oprette dens Følger.

Greven af Malsenne var af en streng Fader
meget haardt opdraget, og dog maatte han al-
lerede i en Alder af tyve Aar, bebrejde sig alle
Udsvævelser og en slet Opførsel. Hans huus-
lige Sager vare i Uorden, hans Legem svæ-
ket, hans Forstand udhyret, hans Sjel uden
Ejner. Deraf denne Eigejndighed for Alt,
som har sin Grund i en ydmygende Uduelig-
hed. Han blev fristet til at begrave sig i et
Kloster; men enten nu Mangel paa Mod —
thi hvad man end siger, behøver man det for
at gjøre sig selv til Intet, — eller en Gnist
af Fornuft, hindrede det, forsøjede han sig til
en

en Bondegaard, som han kjøbte for sex tusinde Livres, han havde udbragt, ved at sælge Klæder, nogle Kostbarheder, og andre Ting, som nu vare blevne ham unyttige i hans nye Levemaade.

Uvidende i den Kunst at forskaffe sig Føde af Jorden, tilbød han en Bonde Halvdelen af sin Boelig, og under hans Opsigt begyndte han at arbejde. Bælg-Frugter og Melk var hans eeneste Føde i et Aar, og denne Levemaade, gav ham igjen endeel af hans udtømte Kræfter tilbage. Nødvendighed og Trang gjorde ham til en flittig Agerdyrker, og han fandt i en liden Ejendom det, hvorved han kunde undvære den ganske Verden. Hans Eensomhed blev ikke længe ubekendt. Rige Paarsørende, rørte over den strenge Bod han havde paalagt sig, lod ham tilbyde Hielp; men han afflog den, og vilde ikke skylde nogen Anden end sig selv sin Tilværelse.

Hans Mester i Agerdyrkningen var bleven hans Ven. I en Alder af tredive Aar, og ved medfødt sund Fornuft, som skikker sig til alle Stillinger i Livet, besad han den lykkelige Hemmelighed, at drage Fordeel af Alt. Uden lang Studering, forstod han at anvende alt hvad der omgav ham, til Fornøjelse

esse eller Nytte; paa samme Tid, han opfødde Kyllinger, Kalve, Silke-Orme, dyrkede han Blomster, Rødder, Frugter og Træers pløjede Markene, vandede Engene, vedligeholdte sine Skove, solgte Varene, forhvervede sig nye Ejendomme, forbedrede dem, og fandt nesten altid i hans Spekulationer Belønninger for hans virkende Flid. I Øvrige var han sødelig, glad, og ligesaa skikket til at forrette Huusholdningen inden Huset, som Arbejdet uden for; han kaldte sig Gerland.

Til Tidsfordriv havde Greven af Malsenne et Bekjendtskab i Byen, som vi vil kalde Rosette. Det var en Pige, atten Aar gammel, overmaade fornuftig, mere munter end smuk, hvis lidt vel sterke Legemsbygning ikke var uden Yndighed. Hendes Moder, en Enke og sygelig, havde endnu tre andre Børn. Rosette forrettede ej allene Arbejdet i Huset; men hun gik til Torvs og desuden med en vis Indsigt dyrkede en Hauge, hvoraf de levede. Berømt for sin Fornuft og Kjerlighed til sine Pligter, havde adskillige unge Karle i Byen i Sinde at ægte hende. Hendes Moder skyndte paa hende, at gjøre et Valg imellem dem, i Haab om at faae en Svigersøn, som skulde dele Arbejdet med hende, og dyrke nogle Jorder de ejede.

Det

Det kostede hende intet at adlyde; men den hun havde i Sigte, var af alle Mandspersoner den, som gjorde sig mindst Umage for hende. Han roste hende, som man plejer at rose den, man har nogen Agtelse for, men ikke som den, af hvilken man ønsker at være elsket. Hun mærkede saa meget mere hans Koldstidighed, som ingen af de andre unge Piger erholdt Fortrinet. Og denne lykkelige Gjenstand for hendes hemmelige Ønsker var Gerland.

Greven af Massenne kom ofte til hende. Afstanden imellem deres Stand havde ikke tiladt Rosette et Øjeblik at tænke paa ham. Men da hun var meget munter, og Manen at see hinanden, kom hende til, ikke at erindre dette Mellemrum, var hun anstændig fortrolig med ham. Forgjeves havde han gjort sig Umage for at udgrunde hendes Tænkemaade, og saae i hendes Hjerte Sæden til en Følelse, som synes at være hende ubekjendt. Han overraskede aldrig, hverken denne Forvirring, som viser et bevæget Hjerte, eller disse behagelige Uagtsomheder, som indsnige sig, endog for den oprigtigste Dyd. Blandt de uskyldige Landboere finder man hverken Forstillelse eller Haardhed; men tause Sjele, naar de ere usølsomme. Den største Deel af Mandspersonerne, ville
sjel

hveden begribe hvorfor de ikke behage. Men Malsenne tilregnede sin mislige Lykke hos Rosette, den Levning han endnu besad af sin forrige Opførsel som han imod sin Willie havde beholdt, og som virkelig Rosettes Uskyldighed fandt affrækkende.

I Stedet for alle unyttige Dmsvøb, affendte han Gerland til Moderen, for at begjere hende til ægte for ham. Gerland udførte sin Forretning, og man kan lettelig forestille sig, hvilken Forundring, og fernemmelig hvilken Glæde han foraarsagede den hele Familie. Rosette allene var ikke nærværende ved denne Samtale. Hendes Moder, som det aldrig var falden i Tankerne, at Rosette skulde blive en stor Herres Kone, begreb det ikke anderledes, end at Gerland talede for sig selv, og sagde til sin Datter, at hun havde lovet hende til ham. Uagtet Rosette var i Hjertet inderlig glad, troede hun imidlertid: at Gerland burde have begyndt med at forsikre sig hendes Tilbøjelighed.

Det varede ikke længe inden Greven kom for at takke, eller mere, for at tage sin nye Erobring i Besiddelse. Den Glæde som viiste sig hos alle gjorde ham dristig, og med en heftig Elskers Barme bad han, man vilde

D

bestems

bestemme Bryllups-Dagen. Endelig begreb Rosette sin Moders Fejltagelse. Hendes Ansigt blev mørkt, Hendes Munterhed forsvandt, hun slog Øjnene ned, og afflog denne Ære. Greven, som troede, at hendes Forvirring og Misfornøjelse blot havde sin Grund i den saa elskværdige qvindelige Blyesfærdighed, blev bestandig ved at bede hende bestemme Tiden til hans Lykke. Men Rosette begjærede at maatte forklare sig, og gjorde det med disse Ord: „Min Herre! Jeg er ganske undseelig over at De tænker paa mig. „Jeg kan ikke ægte Dem; thi en stor Herre, „og en Bonde-Pige passer sig ikke tilfammen. „Min Moder er sygelig; mine Sødsfænde ere „alle unge. Den som tager mig, maae tage „dem med; og desforuden, min gode Herre! „omendskiøndt De er en meget retskaffen „Mand, har jeg dog ikke saadan Kjerlighed „for Dem, som naar man elsker; og endelig, „Jeg skulle undsee mig for Deres Paarørens- „de og De skulde have Skam af mine.“

Malsenne faldt hende i Talen, for at adspredde hendes Frygt. Han lovede at have Omsorg for hendes Familie, med det Tillæg, at hans eensomme Levemaade, var uigjensaldelig bestemt, og dersom han forlod den for

en kort Tid, skulde det være for at erhverve sig Midler, som han vilde dele med dem.

Enten nu Gerlands Billede nedbred Birkningen af denne smukke Tale, eller Rosette troede, at der ingen sand Lyksalighed gives uden med sine Ege, modstod hun bestandig Grevens Tilbud, uagtet al hans Beltaalenhed og alle hans Forsikringer. Hendes Standhaftighed opirrede hans Egenkjerlighed; han fattede Mistanke om at have en Medbejler; Gerland ansaae han nu for et falsk Menneske; han gik hjem og tænkte paa Midler til at forsøre Rosette. Hans oprørte Sindslidelse frembragte sin sædvanlige Birkning. Hans Censomhed syntes ham at være en Landslygtighed, hans nærværende Stand, foragtelig, hans Huus, en Hytte, og Agerdyrkningen en fornødrende Forretning. Han aflagde sin Landsbue-Dragt, forskaffede sig en mere passende til hans første Stand, og nu i en liden Bondegaard, vilde han spille en stor Guds-Ejers Rolle. Han taledede til Gerland i haarde Udtryk, og i en misfornøjet Herres Tone gjorde han ham Bebrejdelser, som om han havde været en slet Forvalter.

Gerland taalede det, som Vennekab kunde undskyldes. Men da Malsenne's flette Om-

gang forenede sig med ondt Bune, taledede han til
 Greven saaledes: „Min Herre! saasnart Ven-
 „skab og Kjerlighed ikke mere byder mig at
 „være hos Dem, kan jeg paa ingen anden Naade
 „tilhøre Dem. Saa længe Deres Smag eller
 „andre Marsager gjorde Dem til min Ege,
 „har jeg altid erindret mig, at De kunde
 „være min Herre. Men fra det Djæblik af,
 „De forglemmer min Tjeneste, og vil igjen
 „gaae ind i Deres Stand, er min Beslut-
 „ning tagen. Vil De, min Herre! at en
 „Tilbøjelighed som snart forandres skal kuld-
 „kaste den Plan De har gjort til Deres nær-
 „værende Levemaade? I den Stilling hvor-
 „udi De er, kjender jeg intet Giøttermaal som
 „skikker sig for Dem, og mindst af alle, det
 „som De har i Sinde. Jeg har ikke vildet
 „fraraade Dem det, af Frygt for, at De
 „skulle troe mine Raad sigtede til egen For-
 „deel. De kjender ikke denne Ege: Tilbyd
 „hende Slotte, og De skal ikke overtale hende,
 „dersom hendes Hjerter ingen Deel har derudi.
 „Folk af Stand have den Indbildning, at vi
 „Landsbye-Folk, intet seer, intet overlægger.
 „Tænk anderledes min Herre! Vi troer ikke
 „at være skabte til altid at tjene Andre, og
 „naar vi underkaste os Nødvendigheden, er
 „det

„det ikke uden for at finde, at der paa Jorden
 „er Uretfærdighed til, ligemeget hvorfra den
 „kommer. — For Resten, da jeg nu paa
 „mere end een Maade er Dem til Hinder, skal
 „jeg selv befrie Dem baade for en Dadler og
 „en Rival. For en lang Tid rejser jeg bort.
 „Jeg bringer kun faae Penge med mig, men
 „en god Sundhed, Eyst til Arbejde, og
 „en uigjenkaldelig Beslutning, aldrig at elske
 „uden min Eige.“

Greven af Malsenne, baade forundret og pirret, modsadte sig denne overilende Beslutning, gjorde og nogle Skridt for at forandre den; men den urokkelige Gerland svarede ham: Har De i tre Aar ikke vildet lære at kjende mig, hvad kan jeg haabe for Eftertiden? Der- som De derimod har kjendt mig, og en daarlig Kjerlighed forandrer Dem i et Djeblik, be- klager og forlader jeg Dem. Dette satte han i Verk samme Dag, efterat han havde taget Affked med Rosette, som neppe havde Kræf- ter til at skiule sin Bedrøvelse over at for- lades af en Mand, hvis Hjerte hun eengang troede at besidde, og hun affkyede desmere den, som berøvede hende dette Haab.

Greven brugte alle Midler, for at erholde hendes Hjerte, ej allene ved en utrettelig
 Høflig-

Høflighed, men med en saa fuldkommen Underdanighed, en saa synlig Omhyggelighed, at Rosette maatte have tabt sin Mistroe til ham, og overgive sig til en Erkjendtlighed som ellers saa faare let gaaer over til Kjerlighed. Men alt hvad alle disse Omhyggeligheder frembragte var en hemmelig Længsel. Hun tabte sin friske Farve, sin Munterhed og Rolighed. Men Malsenne, trættet ved hendes Dyd og forledet af sine gamle Grundsetninger, (saa sandt er det, at Lasten sjelden ganske udroddes.) gjorde nu Overlæg til en Bortførelse.

De Anstalter han gjorde dertil, kunde ikke være saa hemmelige, at man jo merkede det i Landsbyen. Til Udførelsen havde han bestemt en Markeds-Dag, som blev holdt i en Bye fire Mil derfra. Alle rejste derhen, Husene vare nesten øde. Rosette skjede disse tummelfulde Steder, hvor Dyden vinder intet, og hvor Fordelen overalt er meget ubetydelig. Imidlertid besluttede hun dog dennegang at rejse derhen, enten fordi hun hemmelig fattede Haab, at finde Gerland der, eller fordi Grevens idelige Besøgesser foraarsagede hende Mistanke. Man gaaer gjerne Flokkeviis til saadanne Stæder. Til sit Følgeskab udvalgte hun den, hvorudi de fleste af hendes Paarende

rende

rende vare; og saaledes blev Grevens Anslag til Intet.

Saa snart han fik Underretning om at Rosette var rejst til Markedet, steg han til Hest, og Jalousie ledsagede ham. I den Orkesløshed og Kjedsommelighed, som, efter et Par Timers Tid, indfinder sig i saadanne støjende Fester, saae han een af sine gamle Svirebrødre, en Lieutenant ved Dragonerne, der havde indfunden sig her, for at benytte sig af Lejligheden, den sædvanlige Markeds-Svir, til at hverve Soldater. Saaledes bevare endnu de sødelige Nationer, endog uden at mærke det, en Rest af Barbarie; og disse FrihedsNøvere nedstyrte med Eiegenlydighed, Familier i Sorg, og unge Mennecker i Lidelighed. Chevalier de Malva, (dette var Dragon-Officerens Navn), skaanede ikke Greven for Spotterie over hans Eensomhed, tilraadede ham at forlige sig med sin Familie, og om han end havde opofret sig til Landvæsenet, var det dog bedre at opfylde dette sit Ønske paa et smukt Landgods. Greven modtog denne Plan. Derefter kom de til at tale om andre Sager, og denne Samtale førte dem til at spise sammen til Middag. Vinen gjør fortrolig; og Chevalieren er allerede underrettet om hans
Kjer-

Kjerlighed til Rosette. „Hvad plager Du dig derover? sa de han: det er saadanne Tilfælde, hvorudi man behøver ligesaa meget Mod som Kjerlighed; og naar ikke Bønner, Kjerlighed; Godhed, naar intet andet vil lykkes, vel! saa bortsnapper man Pigen. Gaae Fruentimmer modstaaer denne Prøve paa Kjerlighed; og er den første Yndest — et Offer, er den anden — Taksigelse. Jeg har bortført mange i mit Liv, og har altid befunden mig vel derved. Benyt dig af min Arm og Erfarenhed. Penge og Følgagtighed er alt hvad jeg fordrer af dig. Den eneste Ulejlighed der følger disse Slags Fornøjelser, er, at naar man har rovet, veed man ikke hvad man siden skal gjøre med sin Erobring. Men naar vi kommer saa vidt, skal vi tænke paa Raad. Andre Tider, Andre Sorger.

Greven havde nu vel paa nogen Tid forkastet endeel af sine forrige fordervelige Grundsetninger, og ommede sig derfor noget ved at benytte sig af denne hastige Hjælp. Dog, han paalagde sig den Forpligtelse, at erstatte Rosette det Onde som denne Bold maatte foraarsage hende, og nu var Sagen aftalt. Nu begyndte De at søge imellem Land-Folket, og i Hobene hvor man dansede; men forgieves;

ves; De kunde hverken høre eller spørge hvor Rosette var kommen hen; de gik til Landsbyen, og fandt Hendes Familie i Uro og Frygt for hende. Den anden Dag gik hen, og Ingen kunde give mindste Underretning om hende. Ridderen Malva, som ikke kunde opholde sig længer, begyndte desuden at blive fjedsommelig; han kunde have høvt Tid til at bortsnappe fire, imedens Greven mistroste de sig.

Efter at Malsenne havde forgjeves ventet i otte Dage, mistænkte han Gerland for at have befordret Rosettes Flugt. Nu forbandede han Kjerlighed, Land-Leonet, Eensomhed, og rejste til Dijon, i Haab om at blive forligt med sin Familie.

Hans Fader modtog ham med megen Strengthed. Der behøves mange Nar, sagde han, for at bringe mig til at troe dine Løfter. Det som meest maae ligge dig paa Hjertet, er ikke, om jeg kan give dig mit Venfskab igjen, men om jeg kan have Agtelse for dig. Jeg veed ikke hvad Slags Udsøvelser du har begaaet; men da du modvillig har kundet forlade din Faders Huus, saa er du istand til Alt. Der! der er Penge! sæt dig i Stand til at lade dig see, og fornemmelig betal din Gjeld, om du har

har nogen; thi det skulle være haardt for mig, at være Dommer imellem dig og dine Kreditorer.

Denne Modtagelse vil Nogle maaskee kalde grusom. Og dog er denne Faders Streng-
hed, bedre, end den strafværdige Overbærelse, som er alt for almindelig i disse Tider. Men hvor meget mere, end hiin affhælige Letsindig-
hed, naar Fædre, i Trang til Selskab, optage deres Børn, og under Paaskud, at være deres Venner, tage selv Deel i den flygtige Ungdoms uforstigtige Udsvævelser.

For igjen at sætte sig i Gunst hos en for-
tørnet Fader, besluttede Massenne, om ikkun for et Syns Skyld, at gjøre saadanne Bekjendts-
skaber der kunde være Borgen for hans forbedrede Opførsel. I Dijon stod paa den Tid Hr. Bemoran i megen Berømmelse, for hans Indsigter, hans gode Sæder, Fornuft, Behag-
lighed, og Munterhed. Han havde hørt tale om Grevens udsvævende Ungdom, og den Streng-
hed hvormed han nu havde straffet sig derfor. Greven besøgte ham, bad om hans Ven-
skab; og denne forekommende Høflighed gjorde Bemoran belavet paa at svare dertil. Efter nogle Samtaler sagde Hr. Bemoran til ham: „Jeg er mindre forundret over det For-
sæt

„sæt De har taget, end over den liden Banſke-
 „lighed jeg finder hos Dem, til at forlade
 „Deres Plan. Jeg tilſtaaer, at dersom jeg
 „kunde undvære elſkverdige og fornuſtige Fru-
 „entimmers Selſkab, ſkulde jeg for lang Tid
 „ſiden have foretrukken det behagelige ſtille
 „Land-Liv for Stædernes ſtøjende Fornøjel-
 „ſer. Sjelden er Mandſpersoners Selſkab
 „imellem dem ſelv behageligt: deres Underſø-
 „gelfer udarte til Ordkrige; deres Frihed
 „til Selvraadighed; deres muntre Maaltider
 „til bachanalſke Uordener. Da derimod ar-
 „tige Fruentimmers Nærværelſe forbyde og
 „ſtandſe diſſe Uordener. Den Tid er nu for-
 „bi, da det ſyntes, ſom om de aldeles ikke
 „hørte til den fornuſtige Umgang; da Moderne
 „allene var alt hvad de kunde tale om, eller og
 „Fornuſten gjorde Dem til Hængehoveder.
 „Opdragelſen har hos endeel forandret Alt.
 „Beſidde De end ikke grundige Videnska-
 „ber, ſaa eje de derimod behagelige Kund-
 „ſkaber; de overgive ſig ikke til enhver Gjen-
 „ſtand; og om de end ere lidt mindre under-
 „rettede, forſtaaer de desbedre den Kunſt at høre
 „til. Naar man vil gjøre ſig Umage for at ſø-
 „ge dem, finder man dog iblandt, Selſkaber, af
 „dette Slags Fruentimmer. Jeg tilſtaaer: intet
 „er

„er behageligere end en saadan Omgang; og det
 „er disse behagelige Kjæder, der binde mig
 „til Selskabet.“

I disse Billeder fandt Greven en Bedøm-
 melse over sine egne Tilbøjeligheder, og han troe-
 de Remoran underretet om hans Hændelse;
 Remoran blev ved: „Jeg har aldrig kundet
 „begribe, hvorledes man kan føle Kjærlighed
 „for et Fruentimmer som blot besidder Skjen-
 „hed, og endnu mindre, for den som blot har
 „det man kalder Levemaade.“ — Greven af
 Malsenne taug, og førte Samtalen hen paa
 noget andet.

Vant til Land-Arbejde, bad han sin Fa-
 der at betro sig Bestyrelsen over et af hans
 Godser. Og den Forstand og Lykke, hvormed
 han forrettede dette, gjorde, at alle Fordomme
 mod ham forsvandt. Dette Landgods havde
 et behageligt Naboeskab.

Smagen for Agerdyrkningen var den Tid
 i Mode; Lyst til at overgaae hinanden derudi,
 gjorde Underverker. Fornemmelig gjorde en
 Dame der i Eggen stor Paastand derpaa; det
 var Marquise Berneuil, en Enke i sit tre
 og tyvende Aar. Med tvende Døttre og en
 maadelig Formue, stræbte hun ved en vind-
 ffibelig Huusholdning at oprette det Mang-
 lende

lende. I Spidsen for sine Arbejdere befalede hun Iværksættelsen af sine Forsøg, og med Bøger bestreede hun alle gamle Sædvaner og Fordomme. Agerdyrknings-Akademierne, som har frembragt saa mange Bøger og saa saa Arbejdere, havde, efter hendes Meening, Overflødigheds-Hornet i sit Skød. Hun henrykkes ved Grevens Forbedringer i Agerdyrknningen. Næst Turbilly var han den største Mand i hendes Dine. Han var saa meget mere erkjendelig derfor, som den ældste Frøken Berneuil var overmaade smuk, og begavet med alle Naturens Yndigheder, for hvilke man gjerne overseer Skønheden. Dette unge Fruentimmer, uden Erfarenhed, aabnede sit Hjerte for visse sømme Følelser, der ere Forløbere for Kjerlighed. Af Romaner havde hun lært blot at betragte Kjerligheden som et velgiørende himmelskt Væsen, der nedstiger, for at forsøde Livets Eensomhed.

Man maae troe, at Marquisen intet ville see, thi hun gav sin Datter al Lejlighed til at misbruge sin Frihed. Rngtet om denne fortrolige Dmgang med den unge Malsenne kom hans Fader for Døren; men hans Forestillinger

ger derimod kom alt for silde. Vren foreene-
 de hans Søn med Frøken Verneuil. Den-
 ne Hændelse gjorde den gamle Greve saa over-
 maade vred, at hans Søn ikke dristede sig til at
 modsætte sig. Han reiste bort, og et Brev
 underrettede Marquisen om hans Afreise.
 Han forsikrede hende: at saasnart hans Fader
 var beroliget, skulde han komme igjen for at
 opfylde sin Forbindelse og sit Hjertes Ønske.
 Dette Brev, alt for koldt i Betragtning af
 Omstændighederne, var ikke nok for denne stolte
 og fornærmede Moder. Hun kom til den
 gamle Greve af Malsenne, og sagde ham:
 Min Datter er vanæret; Deres Søn er bort-
 flygtet; han frygter for Deres Brede; men
 det er min han maae frygte for, dersom han
 ikke inden otte Dage er min Sviger-Søn.
 Jeg undskylder Fejltrin; men jeg tilgiver ikke
 Misgjerninger, og naar en Nedrigsindet har
 bedraget mig, er ikke en heel Familie for meget
 for min Hævn. Farvel min Hr. Greve! Er-
 indre Dem, at Fakkelen skal brænde, enten
 paa Dødens eller Egtteskabets Alter. — For
 sidste Gang sukkede den gamle Greve over sin
 ulukkelige Søns Skjebne, og beklagede, at
 han skulde overgives til disse Furier. — „Ma-
 dame, svarede han, min billige Brede har
 „ikke

„ikke gjort mig rasende. Min Søn er fri, han
 „skal leve for Dem; men fra samme Djeblik
 „er han død for mig. Jeg er uvidende om
 „hvor han er.“

Den unge Malsenne havde begivet sig til en af sine Farbrødre, som var en verdslig Abbe i Abbediet Clerancai tyve Mile fra Dijon. Han rejste med egne Heste; en skrækkelig Storm overfaldt ham tre Mile fra Clerancai, og han blev nødsaget til at opholde sig i et flet Berts-huus, hvor Berten, efter at Malsenne havde sagt ham at han rejste til Clerancai forsikrede, at han ikke fandt Abbeens hiemme, men at han var paa det Slot, som laae der paa Højen, hvor han kom hver Uge. Greven lod sig underrette om hvem der ejede det, og Berten svarede, at det tilhørte Madame Maisonfort. Han besluttede at begive sig derhen saasnart Stormen havde lagt sig. Han kom, og lod spørge efter Abbeens af Clerancai, som strax derefter fremstillede sin Brodersøn for Selskabet. Madame Maisonfort modtog ham meget koldt og vedblev sit Spil; endelig spiste man til Aften, og efter mange Samtaler, som ingen fornøjede, skildtes man ad.

Greven fandt sig fornærmet over den Kulde, hvormed han var modtaget af sin Farbroders
 Ven-

Venner, han befalede at holde sine Heste færdige til følgende Dag, i Hensigt at vente sin Farbroder i Klosteret. — Enten en beklumret Luft, eller Banskkeligheden at forene Sønnen med sin Græmmelse, bevægede ham til at staae op i Dagbrækningen, for at see om hans Heste vare striglede. Han blev et Fruentimmer vaer, som var færdig at begive sig paa Rejsen. En liden Bogn ventede hende ved Døren. Hendes Ansigts-Træk vare ham ikke ubekjendte; men da det ikke endnu var lyst nok, skjulede han sig for at kunde see hende naar hun steeg i Bognen. Himmel! hvor stor var hans Forundring! han kjendte igjen Rosette. Imedens Tjeneren sadlede Hestene og tilførte ham dem, gav han Agt paa hvad Vej hun tog. Strax derefter rejste han, fulgte Hjulsporene, og inden kort Tid saae han Bognen. Han befalede sin Tjener, at lade Bonden stige ned, sætte sig i hans Sted, og uden Ophold, følge hans Hest, som skulde viise ham Vejen: Under idelige Angestskriig af Rosette, kom de i muelig Hast til en Landsby, hvor Greven gav sig tilkjende, tilsvor hende, at hun inden tvende Timer skulde blive ført tilbage til Madame Maisenfort, og at han allene ønskede at blive underrettet om hendes Skjebne, efterat

hun

hun var undgaaet hans usorfskyldte Forfølgelse. — Graad, Skriig, Modstræbelse og Usmagt hindrede hende fra at tale. Men da hun kom til sig selv, sagde hun til ham: Hvad haaber De min Herre, af denne Voldsomhed? Jeg har intet Regnskab at gjøre Dem. Hverken Kjerlighed eller min Svaghed giver dem nogen Ret over mig. Dersom De er et ærefjært Menneſke, da følg mig tilbage til det Huus hvorfra jeg er rejst, og De skal blive underrettet om alt hvad der angaaer mig, om De endnu vil tage Deel i en uhykkelig Piges Skjebne. Vil De derimod antaste min Frihed, skal mit Skriig anraabe den offentlige Medynk, og den skal rive mig ud af en Røvers Arme.

Greven vilde endelig tvinge hende til at stige ned af Vognen. Hun afflog det, og trueede at raabe om Hjelp. Endelig tog han den Beslutning at lade det blive, og søgte kun at udforske hendes Hendelse, som hun fortalte ham saaledes:

De har villet ægte mig min Herre, men jeg ansaae det som en Daarlighed af Dem og en Ulykke for mig; De har ikke havt Agtelse for mig, og jeg ikke Kjerlighed til Dem. Jeg vidste Deres Hensigt til at ville bortføre mig. Under Paaskud at rejse til Markedet, begav

P

jeg

jeg mig til Madame Maissonfort, som er min
 Gudmoder. Jeg fortalte hende den Ulykke
 jeg havde at behage Dem, og som den eeneste
 Naade bad jeg hende tillade mig at komme i
 hendes Tjeneste. Hun modtog mig, satte
 mig paa Prøve, og lod mig lære alt hvad hun
 troede der var fornøden for mig at lære. Lidt
 efter lidt forandrede hendes Belgjørenhed min
 Tilstand, og hun satte mig til at bestyre sit
 Huus. To Gange har hun vildet bortgiøte
 mig. Jeg har betroet hende, at der var kun
 en eeneste Mandsperson for mig i Verden, og
 at det uviste Haab, engang at faae ham, var
 langt over de største Partier hun kunde fo-
 reslaae mig. Hun har kronet sine Belgjer-
 ninger ved at lade mig beholde min Frihed. I
 Gaar mod Aftenen saae jeg Dem. Jeg troe-
 de i vor Stilling, var det ikke passeligt at finde
 os sammen i eet Huus. Hun samtykkede min
 Hensigt, og lod mig derfor denne Morgen brin-
 ge til en af sine Forpagtere. Jeg har sagt
 Dem Sandheden, Hr. Greve, og nu bør
 De holde Deres Løfte. Jeg har ikke fortjent
 at blive fornærmet af Dem, og De ønsker dog
 vel ikke, paa nye at aabne Kilden til min Graad.
 — Men De har ikke sagt mig hvor Gerland
 er . . . Ach min Herre! det er den første
 Gang

Gang jeg hører ham nævne, siden jeg kom i denne Egn.

Efter disse Ord, gav han sin Tjener Tegnetil at kjøre. Men han viiste ham en langt anden Vej end til Slottet. Rosette vilde kaste sig ud af Vognen; han holdt hende tilbage, hendes skrækelige Skrig sammenkaldede Bønderne, man standsede Hestene. Greven trak sin Kaarde, og vilde hugge paa dem, som forhindrede ham Vegen, i det nogle Ryttere af Mareschalens Compagnie nærmede sig, kjendte ham, og foreviiste ham Kongens Befaling. — Madame Berneuil havde sadt dem efter ham. De kom fra Madame Maisonsforts Slot, hvor de havde faaet at vide hans Afreise. Rosette, troede de, var en Maitresse som han bortførte, og for hvilken han opofrede Frøken Berneuil: Uden at agte paa hendes Graad, Sukke og Forklaring, tog de dem begge og førte dem til Dijon.

Rosette taug, nedtrykt af Sorg; en Strøm af Taarer var den første Trøst hun søgte; Forgjeves søgte Malsenne at give hende Mod for Estertiden, hun svarede ham ikke; endelig, ved idelig at plage hende, sagde hun til ham: Hvad! er det dette, som De kalde Kjærlighed? hvad er det for en Følelse, som bringer

ger Dem til at gjøre, hvad neppe det meest indgroede Had skulde tillade. Fød paa Landet, bevarede Himlen, mig for at hjælpe min Moder, som var nær ved at omkomme. De har tvungen mig til at forlade hende, eller at bringe hende i Graven af Skam og Bedrøvelse. Naturen lovede mig Lykke med et Menneſke, der ligesom jeg intet andet havde, end sit Arbejde og Kjerlighed. De har ydmyget ham, gjort ham fortvivlet, og tvungen ham at søge et Opholdssted der, hvor De ikke var: Forsynet kom mig til Hjelp og satte mig langt over mine Duffer, hos en kjerlig Belgjørerſke, De vil føre mig fra Dydens Tilflugtssted, ſkille mig ved Verden, sætte en Skamplæt paa min Uſkyldighed og fordomme mig til Graad. Man vil anſee mig ſom Deres Medſkyldige, og trække mig for Retten; Laſtens Sandsynlighed er imod mig, og Himlen min eneste Beſkytter: Hvad har jeg gjort Dem? Hvad har jeg lovet Dem? Hvad Ret har De? og hvad Fejl er der paa min Side? Hvad har man at anklage mig for? Er det nok til at være ulykkelig, at man er fattig?

Greven hørte hende med Omhed, og ſølte ſin forrige Kjerlighed at optændes. Koſette havde bevaret ſin forrige Skjønhed, og Pnynten forhøjede den; hendes Forſtand var dannet,
hun

hun havde intet beholdt af sin forrige Stand, uden hendes Jevnhed og Uskyldighed, tvende Døder der pryde saavel Kongernes som Hyrdernes Døtre. Han bebrejdede sig hendes Graad, som han var Marsag til, han vovede ikke at tænke paa, enten sin Faders Myndighed, Marquisens Kaserie, hendes Datters Bedrøvelse, eller en heel Byes Snal, som ved disse Optrin, vilde sættes i Bevægelse.

Han kom til Dijon. Rosette blev sat i et Kloster, og han overgivet til sin Fader. I Steden for Brede, som han frygtede, sagde hans Fader til ham med en ydmygende Koldsindighed: „Min kjere Massenne! At forføre en Frøken, bortføre en Kammerpige, dræbe Bønder, alt dette hører ikke under den faderlige Domstol; men under Misgjerningsretten. Imedens du venter Menneffenes Dom, lad mig døe af Skam og Bedrøvelse, og kom aldrig for mine Øjne. Han gif bort, som slagen af Torden.“

Rosette skrev til Faderen, for at annøde ham om at tale med sig; han lod sig føre til Klosteret, hun kom ind med Abbediffen, som sagde ham, at hun havde talt med denne Pige, og var efter hendes Fortælling overbevist om, at hun fortjente den Hjelp, som Billighed skulder

der Uskyldigheden. Han satte sig bekymret ned, og sagde til hende: Tael Jomfrue! Jeg hører Dem, og skal ikke falde Dem i Tælen. Efterat hun først havde underrettet ham om sin Fødsel, sine Ulykker, hendes Lykkes Omstændigheder og hendes Bortførelse, udtrykkede hun sig saaledes: Min Uskyldighed er ikke i Menneskens Magt, snart skal jeg erholde min Frihed; men hvem skal give mig Vren igjen? hvormed skal jeg udlette de Indtrykke, som denne grumme Hændelse, naar den fortælles, skal efterlade sig hos Dem, som ikke ere fuldkomne underrettede derom? Hvem skal troe, at en Mandsperson bortfører et Fruentimmer, som ikke skulde have givet ham Haab? denne Omstændighed kommer mig til at rødme for min øvrige Livstid; og dersom det til Ulykke kommer for den eneste Mands Dren, af hvilken jeg venter min Lykke, kan intet erstatte mig hans tabte Agtelse.

Hr. Malsenne svarede: at hun efter fjorten Dage skulde faae hans Tanker at vide, at han var forsikkert saavel om hendes Uskyldighed, som Ret; vel havde han sin Plan færdig; men førend han kunde erklære sig, ønskede han at erholde et Brev fra sin Broder, Abbeem af Charenzai, og at see hvad Marquisen af Verneuil foretog sig.

Denne

Denne Historie var Gjenstanden for alle Samtaler. Dijon, den Bye i Frankrige, hvor man meest gjerne bagtaler, og hvor der er den største Mængde af det Slags Folk, som ingen anden Forretning har, end at opholde dem over Andres. — Ridderen af Malva var der den Tid. Han kunde ingen Anledning finde til at faae Udgang til den strænge Hr. Massenne, for at tale med hans Søn; men han fandt Middel til at oversende ham dette Brev:

„Hvilken Satans Hændelse! min kiere Greve! Jeg taler ikke om Bortførelsen, det er intet, ej heller om Barnet, som er født, Smaaesting; men at du har ladet dig fange. Man maatte bedre kjende til sine egne Kræfter, for at udføre saadanne Foretagender. I Hensigt til din Faders Vedanterie og Furiens Bernuils Kaserie, seer jeg intet andet Raad, end at du maa giøte dig. Imidlertid er endnu et mere fornuftigt Middel tilbage; det er, at lade dig gjøre Arveløs; thi da vil jeg neppe troe, at Furiens forfølger dig. En anden Ting til din Frelse, er, at din formeente Brud ikke elsker dig. Dersom du er lykkelig nok til at forskyndes, vil du undgaae Egteskabet. Hvad Rosette angaaer, da skil dig af med hendes Dyd. Ved en Hændelse har jeg faaet at vide, hvor hendes
Ger-

Gerland er: Man maae benytte sig af Omstændigheden, du maae gjøre dig en Ære af dette Ægteskab, og Dagen efter, naar du af Berneuill har ladet dig give Kurven, kan du for alles Dine ægte Rosette. Denne Omgang skal vel igjen formilde din Fader, som snakker over sig af formegen Ære og som skal nok tilgive dig dine Daarligheder, naar du kun ikke begaaer den allerstørste af alle, at ægte den lille Berneuill. See det er hvad jeg best har udfunden. Fornemmelig stræb, at du bliver gjort arveløs, hvis ikke, bliver du sikkerlig Tysiphones Sviger-Søn; og naar denne Ulykke engang er skeet, kan du ikke slippe derfor, uden ved en af disse Gjæringer, som gjør, stor Opsigt, og borttager den halve Deel af Livet. Jeg er koldfindig, følg derfor mit Raad. Naar man er i Ulykke er man ganske nær Fortrydelse, og Fortrydelse gjør idel Tøffestreger. Farvel min Ven! Fædre og Mødre forderve Alt paa Jorden; Stræb du at bringe din Gamle paa den rette Vej; sig ham: at Erfarenhed er Digt; thi vore Grundsetninger maae forandres hvert Øjeblik, ligesom Omstændighederne."

Da den unge Massenne vel havde eftertænkt dette Brev, gjorde han sin Plan, og bad at

at maatte tale med sin tilkommende Svigermoder; Hun kom hos hans Fader, og han sagde til hende, at han var færdig, at oprette igjen hendes Datters Ære; og om han viiste mindre Iver, end hendes Datters Skjønhed fortiente, var det fordi Tanken om den tilkommende Tid, imod hans Villie, gjorde ham bedrøvet: at hans Fader intet efterlod ham til Tro, uden sine Raad, og sin Brede. — Der- som jeg troede det, faldt Marquisen ham i Ta- len, Skulle jeg sætte Ild paa Huset. Han skulde da blive medskyldig i Eders nedrige Stræger, og begge fortiente intet uden offentlige Foragt. — Hvorledes? svarede Malsenne. Kan De give mig Deres Datter? og frygter De ikke, at hendes Lykke skal være i slette Hænder? — Hvad bryder jeg mig om min Datters Lykke? en Ulykkelig uden Dyd! Det er for min Fa- milies Ære, jeg arbejder; ah! ja i Sand- hed, Lykke! Gjøre vi os vel Umage for det Barns Lykke, som forvolder os Bedrøvel- ses-Taarer? Nej, min Herre! nej, der er kun eet Partie at tage; og i Sandhed! Jeg foragter Dem af mit ganske Hjerte; men ikke desmindre skal De øgte min Datter. Riig eller fattig, skal hun tilhøre Dem. Det til- kommer nu mig, at lære Eders Fader hvad han bør gjøre.

Hr.

Hr. Malsenne, om, skændt streng i sine Grundfætninger, saae med Forfærdelse den Afgrund, i hvilken hans ulykkelige Søn vilde falde. Det forekom ham, som Bemorans indtagende Fornuft før havde havt nogen Magt over ham, og han bad derfor Bemoran at tale med hans Søn, da han troede, at slige Samtaler, vilde lede ham til gode Betragtninger. Bemoran som elskede Dyden, modtog med Glæde Lejligheden at tale om dens Behagelighed. Han besøgte Greven af Malsenne. Efter at have talt om nogle Omstændigheder ved den fortredelige Sag, hvori han var indviklet, sagde han til ham: „Naar jeg betragter den „Samling af Modsigelser som nu i tre Aar har „plaget Deres Ungdom, de Misfornøjelser De „endnu har at udstaae, og som en voldsom „Svigermoder og en ufølsom Kone endnn tilbe- „reder Dem, forfærdes jeg over Deres tilkom- „mende Dage. Tilstaae min Ven, at Fornøjel- „serne nesten altid kjøbes for dyrt. Jeg blan- „der mig ikke gjerne i andres Sager; men med „Fornøjelse giver jeg en Ven mit Raad. Jeg „veed ikke hvorledes Madame Berneuil be- „tragter Sagen. Men jeg vilde hellere, at min „Datter skulde være vanæret efter Fordomme, „end virkelig ulykkelig: Men imedens vi faaer at

at vide til hvad Partië hun kan ledes, ønskede jeg De var overbevist om, at Deres hele Liv vil blive en Kjæde af Ulykker, dersom De ikke giver Deres Tilbøjeligheder og Begreber en ganske anden Bending: Jeg troer ikke paa nogen varig Lyksalighed; men vel paa en Befrielse fra store Ulykker, og nogle Djæblisks Lykke: og hvad behøver man for at erholde den? at være arbejdsom og velgjørende.

Disse jevne Sandheder trængte sig til Grevens Hjerter. Han sad der i dyb Estertanke, som en Mand, der udtænker en Plan og, som En der i en Hast vaagner op af Søvn, greb han Ordet, og lovede Hr. Bemoran at høre ham med Agtpaagivenhed, og med Erkjendtlighed at følge hans Raad.

I Haab at gjøre denne Erobring for Dyden, foretog Bemoran sig at besøge Madame Berneuil. Hun havde kun lidet Bekjendtskab til ham, men megen Agtelse for ham. Efter adskillige Samtaler, ledede han Talen paa sin Gjenstand, og overbeviste hende om, at Fruentimmer altid vove meget i de uovereenstemmende Egteskaber, at man maatte opofre alt, for at forekomme denne Ulykke. Hans Beltalenhed var gelejdet med megen Fynd. Imidlertid skulde den dog været unyttig, dersom hendes
Dat

Datter selv ikke var bleven mere end ligegyldig for Hr. Malsenne. I Dørigt kom Omstændighederne dem til Hjælp til at standse Mistanken om Datterens tabte Ære. Hemmeligheden var bleven vel bevaret, og om man end havde Mistanke om en vis Upasselighed, fik man dog aldrig nogen Visshed om dens Udfald.

Greven, befriet ved sin Vens Omhuelse fra en forhadet Pligt, vilde paa sin Side erhverve sig nogen Roes, ved at blive forliget med sin Fader. Hans første Prove paa oprigtig Fortrydelse var at opsøge Gerland, hvis Opholdssted han havde faaet at vide, og at give ham med Rosette, paa det han derved kunde bortrydde al Mistanke, om at han havde havt Hensigter med denne Pige; Han afbrød al Omgang med Ridder Malva og gav sig under Bemorans Formynderskab. Tre Maanedere forløb under disse gode Forsætter. Faderen Malsenne, i Haab om at hans Søn nu havde forladt sin Ungdoms Udsøvelser, og færdig at give ham igjen sin Fortrolighed, troede at det nu var Tid at forsikre sig hans Standhaftighed, ved et fordeeltigt Givtermaal. Hr. Bemoran havde en Søster: Hun var et Fruentimmer, som end og fra sin Barndom havde opvakt Ærbødighed, var begavet med Forstand, fornemmelig noget al-

vor=

vorlig, men meget from, kold, men erkjendtlig. Man tilbød Frøken Bemoran Partiet, og hun udbad sig allene sex Maaneder, for at forskres om Hr. Malsennes Bestandighed. Da Hr. Malsenne gjorde sin Søn Forslaget, undskyldte han sig med den Frygt, at hans Ungdoms-Udsvævelser nægtede ham Ret til en Kones Benskab og Agtelse; at hun af hans forrige Levenet skulde finde mange Bebrejdelser at gjøre ham, o. d. Hr. Malsenne som havde troet, at hans Søns Forbedring var alvorlig, lod sig ikke bedrage deraf, men foresatte sig nærmere at undersøge sin Søns Opførsel. En Guldbørs løste den fortrolige Tjeners Tunge. Han forklarede den sande Årsag til den unge Malsenn's Forhold at være en vis unaturlig Tilbøjelighed, hvorved han fra sin tidlige Ungdom havde svækket baade Legems og Sjels Kræfter; en ved hans forrige Udsvævelser indgroet Afstøje for et ordentligt Ægteskab, hvilket han da ansaae som et Tab af hans saa kaldede Frihed, og nu som en idelig Bebrejdelse for hans misbrugte Ungdom.

Den bedrøvede Fader, skuffet i sin glædeste Forventning: at leve i en dydig Søn og hans Afkom, overlod sig til den bybeste Græmmelse; den i sin Søster fornærmede Bemoran blev
Kold:

koldfindig og tilbageholden. Kort, Malsenne mistede baade Fader og Ven, og overladt til sig selv, var hans øvrige Levetid en Kjæde af Forbrydelse og Anger.

Saaledes var hans Ungdom opofret til La-
sterne, hans modne Alder til Fortrydelsen og
hans Alderdom til Foragt. For silde lærte han
at indsee: at om man end kan aflægge Lasten,
kan man dog aldrig tilfulde oprette dens Følger.

M a r i a n e

eller

Kloster = Martyrinden.

Forberetning.

Marianes Historie er bogstavelig sand. Forfatteren, en Ven af denne Ulykkelige, sætter sin Vre til Borgen for, at den er usforkastet. Flere endnu levende Vidner, og adskillige usforkastelige Breve, kunne, om det behøvedes, understøtte hans Forsikring. Som Digt skulde den have liden Værd, men som virkelig Tildragelse kan og maae den interessere enhver følsom Sjæl. For at kunne sige Alst, ere Personernes og Stædernes Navne fordulgte, og ikke engang beteg-

tegnede med de sande Begyndelsesbogstaver. Forfatteren havde dertil Aarsager, der ere ham personlige, og som tillige have Hensyn paa Marianes nærværende Stilling. Han vilde end ikke have tilladt sig, at gjøre denne beklagelsesværdige Lidendes Hændelser bekendt, om han turde frygte, at eet Exemplar af hans Fortælling skulde komme til hendes nærværende Opholdssted. Skulde Forsynet behage at ende hendes Lidelser, medens Forfatteren endnu lever, vil han maaskee ved et Tillæg gjøre hendes Historie fuldstændig.

Første Brev.

Endelig, dyrebareste Veninde, seer jeg mig istand til at opfylde mit Løfte, i at optegne min ulykkelige Marianes Historie, hvis mundlige Fortælling har affpresset Deres ædle Hjerte saa mange Taarer. Ved denne Forhaling har De intet tabt; adskillige af dette gyselige Drama's Hovedpersoners Død, giver mig Frihed til at fremstille dem i deres sande Skikkelse, uden at udsætte den arme Martyrinde for nye Forsølgelser.

Om hendes Fødsel og om hendes Forældre vil jeg ikke sige Dem, hvad jeg ikke tilforladelig veed.

veed. Jeg har ved adskillige Leiligheder opfanget mange Bidrag, som enten ere alt for modsigende, eller for lidet troværdige til at jeg dermed vilde vanskabe den rene Sandhed i min Fortælling. Vist er det, at Mariane var Frugten af en Forbindelse, ved hvilken Kjærlighed havde udrettet alt, men Fornuften intet. Vist er det, at Marianes Moder var Datter af en tydsk Greve, som nedstammede fra en fyrstelig udenlandsk Familie, hvis Ahner forenede sig med et regjerende Husets Forsædre i een Stamfader. Vist er det, at Marianes Fader var en fransk Adelsmand, der stod i Tjeneste ved et tydsk Hof, hvor den unge Grevindes Fader beklædede en af de anseeligste Poster. Ellers veed jeg kun lidet at sige Dem om denne sidste. I Begyndelsen sagde man mig, at han kort før eller efter Marianes Fødsel var bleven et Offer for Grevens Hevn. Senere Efterretninger forsikre mig, at han adskillige Aar derefter i en udmerket Post er død. Jeg har hverken kendt ham eller Moderen, eller min Marianes Bedste-Forældre, eller haft nogen Brevverling med dem. Thi naaget jeg en Tidlang stod i nogen Konnexion med den gamle Grevinde, saa har hun dog aldrig umiddelbar, men stedse ved en tredie Person besvaret

mine Breve, og til denne Person maatte jeg ogsaa sende, hvad jeg havde at berette hende. I øvrigt var denne Bedstemoder den Eneste i Familien, som i Gjerningen antog sig den arme Dige. Saa længe Mariane stod under min Pleje, maatte hun skrive adskillige Breve til hende, men blot under Titel af en Beskhytter-
 ske, der beviiste hende, som en forladt Fader- og Moderløs, Belgjerninger. Marianes Moder havde endnu en eneste Broder, som i sin Ungdom var meget uregjerlig, og forvoldte Faderen mange fortredelige Timer. Han stod i Begyndelsen i fremmed Krigstjeneste, og fik om-
 sider et Regiment under sin Landsherres Tropper. Om jeg ikke tager Fejl, er han død for omtrent to Aar siden.

Den gamle Greves Forbittrelse over hans Datter, var i Begyndelsen uden Grændser. Han forviiiste hende til et langt bortliggende Landgods, og hendes Datter blev strax efter Fødselen overleveret en Amme, som boede af-
 sides i Residensen. Hvad enten nu fordi Marianes Moder betragtede det uskyldige Bidne om hendes Svaghed som Aarsagen til hendes Forviisning, eller fordi hendes letfindige, vpr-
 pige Temperament gjorde hende uskikket til moderlig Følelse, fort, hun bekymrede sig lidet om
 sit

sit Barn. Den gamle Grevinde betalte for dets Pleje, og forsynede Barnet med alle Fornødenheder.

Mariane selv vidste ikke at fortælle mig noget, enten om hendes Moder eller Bedstemoder. Hun havde aldrig med sit Vidende seet og endnu mindre kjendt Dem. Aldrig havde hun udtalt det søde Moder-Navn; og aldrig kunde hun det, da hun fra Fødselen af var tegnet med Forstyldelsens Brændemærke, og dømt til en evig ubekjendt Tilstand.

Dog denne ubekjendte Tilstand havde maaſkee været hendes Lykke, naar man ikke atter havde draget hende ud af den, eller om hun havde havt en fattig Bondedone til Moder. Denne skulde som Moder have elsket Mariane, da derimod en Grevindes naturlige Datter berøves tillige med Fødselens, ogsaa Naturens Rettigheder.

Andet Brev.

Da Mariane havde fyldt sit fjerde Aar, blev hun bragt til et Nonnekloster paa den franske Grændse. Man udsatte en vis Livrente, for

hendes Kost, Klæder og Underviisning. Efter hvert Fjerdingaars Forløb, kom en Kjøbmand i Talestuen, Barnet blev igjennem Gitterverket foreviist ham, Manden betalte Klosteret den forløbne Termin, og gif bort, uden videre at bekymre sig om den lille Skabning, hvis Herkomst blev ham aldeles ubekjendt. Tolv Aar tilbragte Mariane i dette Kloster, uden at hun erindrede sig, at hun oftere end tvende Gange, og kun for nogle Timer, havde været uden for Klosteret. Den første Gang var endnu i hendes spæde Barndom, og hun erindrede ikke, i hvilken Anledning. Den anden Gang fik hun Tilladelse til at følge med en af sine smaae Legeesøstre, som besøgte sine Forældre i Staden. Hun var da otte til ni Aar gammel. I den seener Tid havde det været imod Nonnernes Plan, end og kun een Dag at aftage hende Pænken. Priorinden ventede at vinde dette Plejebarn for sit Kloster, og Alt blev anvendt derefter, til at opdrage hende i en utrolig Uvidenhed, og at asmale hende sit Fangenskab som den qvindelige Tilværelses højeste Ulyksalighed. Kun til Nødterst lærte hun at læse og skrive, men desto grundigere lærte hun Pantomimerne til den udvortes Gudstjeneste, og de latinske Bønner, hvoraf Chorhvalvingen gjenlydede
baade

baade Dag og Nat. Hun blev indlemmet i alle muelige Broderfæber, og tilholdt den strengeste Jagttagelse af deres Regler. Paa Bodsøvelser og Zugteller fattedes det heller ikke. Endnu i hendes femtende Aar blev hun straffet med Riiset, for enhver Forseelse, som forekom Nonnerne vigtig. Engang ved en ung Novisses Indklædning, hvorved der blev givet et Tractement, og hvortil adskillige fremmede Personer vare indbudne, blev Marianes sorte Silke-Mantille forbyttet. Derfor maatte nu Mariane fulde otte Dage, i den haardeste Vinter, knalende paa det kolde Steengulv, høre Messen.

De sædvanligste Straffe vare Navens Spøgelsler, og disse maae vel have bidraget det meeste til aldeles at forstyrre den arme Skabnings Sundhed. Dog Nonnerne forstode sig ikke allene paa at straffe, men ogsaa at brandskatte. Mariane fortalte mig i hendes fromme Eensfoldighed, hun havde bragt med sig til Klosteret, et Skjort af Sølvmohr, og efter Priorindens Raad foræret det til Gude Moders Billede, som ogsaa undertiden virkelig blev pynset dermed. Forundre Dem ikke, mine Veninder, over dette Sølvmohrs-Skjort i et forladt Barns Garderobe: Medens Mariane opholdt sig

sig her, fik hun engang under min Adresse, tillige med andre huuslige Redskaber ogsaa en af hendes Bedstemoders aflagte Hofklodninger som var gjennemvirket med Guld- og Sølvblomster. Dette beviser nu intet videre, end at Datteren undertiden, og egentlig af Spar-sommelighed blev tilstaaet lige Kettighed med Kammerpigen. Men intet overgik Nonner-nes Oekonomie i denne Punkt. Da Mariane var syv til otte Aar gammel, lode de til Vin-terbrug gjøre hende en hvid ulden Underkloffe; men nu efterhaanden som hun blev større, blev der flittet en Haandbred til efter en anden, af det første det bedste Løj man kunde faae fat paa. Da Mariane forlod Klosteret, havde denne Kloffe fire deslige Tilfætninger, hvoraf enhver betegnede en halv eller heel Olympiade af hendes Liv.

I øvrigt havde dog ogsaa hendes Kloster-sængsel sine Behageligheder. Adskillige af hendes Leegesøstre, især en ung Grevinde L. fra M. beviste hende megen Kjerlighed, og deelte ofte med hende de Lækkerier, som hendes rigelige Lommepenge privilegerede hende til. Om denne Veninde, og om en Nonne, som hun kaldte Søster Rosalie, og som havde frelst hende fra mange Tugtesser, talede hun med
 Laarer

Laarer i Sjine. Grevinden var ældre end Mariane, og forlod Klosteret førend hun. Nu hængte hendes Hjerte ved Rosalie allene. Af de Breve, som hun siden verledede med hende, har jeg seet, at hun var en god omhjertet Skabning, men hvis hele Sjel hængte ved Klosterets ubetydelige Pligter. Hun kjendte ikkun Rosenkrandsens Religion, og sendte engang hendes unge Veninde adskillige Reliquier, som hun udtrykkelig anbefalede hende at hænge paa sin Seng; formodentlig, fordi denne Seng da stod i et Huus, der var beboet af Kjættene.

Tredie Brev.

Hidtil, min dyrebare Veninde, har jeg fortalt Dem idel Ting, der ere foresaldne, før mit Bekjendtskab med Mariane. Nu kommer jeg til den Epoche, som førte os tilsammen, og til Begivenheder, hvortil jeg umiddelbar selv var Vidne.

I Aaret 1765, blev jeg af en mig nær beslægtet, som da stod i en offentlig Karakter ved det ske Hof, anmodet: at forskaffe Logie og Kost i et anstændigt Huus af katolsk Religion, her i Staden, for et ungt Fruentim-

timmer, som hidindtil var opdraget i et Klo-
 ster. Jeg henvendte mig til adskillige fornuftige
 Huusmødre, men saasnart de hørte, at det
 unge Fruentimmer jeg anbefalede, skulde kom-
 me fra et Kloster, fik jeg Afslag. Vi vide af
 Erfaring, sagde de, hvor vanskeligt det er, at
 bevogte flige Vigeboern, desuden ere de nesten
 alle udstuderede i Kønker, og da vi selv have
 Døttre, saa ville vi ikke udsætte dem for Fare
 af et ondt Exempel. De bestemte Kostpenge,
 to hundrede Gylden, var heller ikke betydelige
 nok, til at kunde friste Egennyttens. Dog
 lykkedes det mig omsider, at saa min Candidats-
 inde anbragt hos meget vakke Folk. Man-
 den førte en Tobakshandel, og hans brave Ko-
 ne, Moder til en talriig Familie, forfærdigede
 de Fruentimmerpønt. Hun besad megen Le-
 vemaade, en blid elskværdig Karakter, og ula-
 stelige Sæder. Denne vakke Kone sagde:
 jeg vil forsøge det paa nogle Maaneder. Det
 unge Fruentimmer har vel ingen Moder, mine
 Børn kunne ogsaa vorde Moderløse, og min
 gode Mand vilde da være glad ved at finde en
 god Plejemoder for dem. Jeg gav min Be-
 slægtede Efterretning om Udfaldet af min Un-
 derhandling, og da han strax efter selv foretog
 sig en Rejse i vor Egn, blev Mariane, som
 han

han af Venſkab for hendes Bedstemoder havde ſelv hentet fra Kloſteret, overleveret mig af ham. Om hendes Omſtændigheder ſagde han mig hvad han vidſte, maaffee ogſaa mindre end han vidſte, og anbefalede mig den arme Pige med al hans gode Hjertes Varme.

Mariane bar endnu den violette Uniform for Koſtgængere af hendes Kloſter. Hun var af maadelig Væxt, ikke ſnuuk, men havde i øvrigt en behagelig og ædel Skabning. Hendes Anſigt var bleegt, men ikke indſalden, hendes Aaſyn var blye, ſmægtende og noget ſværmerſkt, kort, det ſamme ſom Nicolai *) længe efter med ſaa megen Sandhed bemærkede, ſom et karakteriſtiſk Træk i de katholſke Fruentimmers Phyſiognomi, og ſom jeg ogſaa fornemmelig har fundet, dog meeſt i den nedre Folkeklaffe. Hun talede meget lidet, og var ſtedſe i kjendelig Forlegenhed. Hun kom hos mig, pludſelig ind i et temmelig ſtort Selskab, og havde vel aldrig i ſine Dage ſeet en ſaa buntet og talrig Forſamling, hvor der blev talt et Sprog, der var hende næſten aldeles fremmed. Hun
 havde

*) Beſchreibung einer Reiſe durch Deutſchland und die Schweiz.

havde nesten ganske glemt sit Modersmaal, og endskjønt hun i sit Kloster havde havt Lejlighed til at øve sig deri, saa tillod dog Klosters-Institutets Criminal-Love ikke at tale andet Sprog end det Franske. Da vi erfoer dette, fortsatte vi Samtalen paa Fransk: Men Mariane var saa fortunlet, og saa træt af den lille Rejse af syv Mile, at hun ikke kunde tage nogen Deel deri. Efter Aftensmaaltidet ledsagede vi hende til hendes nye Baaning. Neppe kom hun ud paa Gaden, før hun stod der, som om hun havde været ganske forsteenet, og saae i en Art af Henrykkelse rundt omkring sig. Endelig brød hun ud: Oh! hvilken dejlig Illumination! — Det var Skinet af det Par Lys som blinkede overalt igjennem Binduerne. Bag Klostermuren havde det arme Barn aldrig seet Sligt. Nu gik Toget for sig; men det var nesten ikke mueligt at bringe hende af Stedet. Hun snublede ved hvert Skridt, da hun ikke var vant til at gaae paa Steenbroe, og da vi kom til en Kendesteen, havde hun ikke Hjerte til at træde over, vi maatte løfte hende derover. Endelig overleverede vi hende til den gode Madame A—, hendes Bertinde, som tog meget kjerlig imod hende. Da vi vare allene, erfarede jeg af hendes Ledfager, at Priorinden havde præ-
 let

let meget for den gamle Grevinde, om Mariana-
 nes Kald til Klosterlevnet, og at Bedstemo-
 deren virkelig havde indladt sig i Tractater med
 hende. Fire tusind Gylden vare allerede bes-
 stemte til at kjøbe et evigt Fængsel for det arme
 Barn, dog havde Grevindens Samvittighed
 først villet prøve Marianes Kald, og derfor
 havde hun fattet den Bestlutning, at sætte hende
 for en Tid af sex til otte Maaneder fra Klo-
 steret ind i Verden. Dersom Mariane i dens
 nye Løbebane skulde vedligeholde sin Tilboje-
 lighed for Klosteret, saa skulde hun for be-
 standig vende tilbage til Klosteret. Men fandt
 hun derimod Smag for Verden, saa var Grev-
 inden sindet, at give de hende bestemte fire tu-
 sind Gylden til et Udstyr ved hendes Givter-
 maal med en brav Mand af Borgerstanden.
 Det følgende af min Fortælling skal vise dem,
 dyrebare Veninde, hvor vidt denne Plan, der
 vist nok ikke ganske beroede paa Bedstemoderen,
 er vorden udført.

Følgende Morgen var Mariane tidlig hos
 os. Hun havde maattet lade sig bære i en
 Port d'chaise, da det paa ingen Maade var
 hende mueligt at gaae paa Broestenene. Hun
 havde nu udhvilt, og var meget muntrere, end
 forrige Aften. Hendes Trang til at meddele
 sig,

sig, begyndte at vinde Sejer over hendes Blø-
 hed, og med hver Time at indgyde hende mere
 Fortroelighed til mig og mine. Vi kappedes
 om at vinde hendes Tillid, og da min Fatter
 efter Maaltidet foreslog hende, at gaae hen i
 en Klædebod for at udsøge hende Tøj til en Klæd-
 ning, bad hun mig og min Kone at følge der-
 hen med hende. Man lagde alle Slags kolor-
 re Tøjer frem for hende, men ingen af dem fandt
 Nønde for hendes Øie. Hun blev uroffkelig ved
 den sorte Farve. Man forstikkede hende, at
 denne Farve her blot var brugelig til Sorg, og
 at hun nødvendig maatte vælge en anden. Naar
 saa er, sagde hun, saa ønskede jeg, at have
 en Klædning af dette; det var et Stykke rosen-
 farved Tæst hun derved pegede paa. Medens
 Kjøbmanden var i Begreb med at maale det af,
 sprang hun pludselig ganske forfærdet ind paa
 mig og vilde skjule sig bag ved mig. — Hvad
 fattes Dem? spurgte jeg. — Jh min Gud!
 svarede hun med sagte bævende Stemme: En
 Kapuziner i Mandsklæder. (De vil vel neppe
 gjette, at det var en langskjægget Jøde, som i dette
 Øjeblik traadde ind i Bodden). Det er sand-
 synligt, at ikke Skjægget, men Skjægget uden
 sin sædvanlige Attribut, Munkeskappen, op-
 vakte Marianes Bestyrtelse. Hos et protes-
 tans

stantist Naturbarn, vilde det første Syn af en Kapuziner frembringe den samme Skræk. Elzers glædede Mariane sig ved enhver nye Opdagelse; men ved denne ikke. Jeg er overbevist om, at hun ved den Oplysning jeg gav hende har sagt ved sig selv: Det er altsaa een af de onde Mennecker, som har korsfæstet vor Forløser. Og dog, en Maaned derefter, saae jeg hende i den uskyldigste Fortrolighed at omgaaes med en Jødefamilie, og nesten daglig at besøge dem. Overalt var denne Piges Naturel saa godt, at det endog i Bigotteriets og Religionshaddets Skjød, i Klosteret selv ikke var bleven forgiftet. Dog, maaskee Nonnerne have forsamt denne Deel af hendes aandelige Opdragelse, fordi de haabede, at beholde hende stedsse inden Klosterets Muure.

Fjerde Brev.

Det har ofte fortrydt mig, at jeg ikke optegnedede ethvert Træk af min Marianes nye Liv, efterhaanden som jeg anmerkede samme; jeg forlod mig paa min Hukommelse, men den har Ruffet min Tillid. Dog, de vigtigste Scener

ere

ere og blive mig uforglemmelige, fordi de ikke blot ere bevarede i mit Hoved, men i mit Hjerte.

Tredie eller fierde Dag efter Marianes Ankomst, sad vi alle med hinanden i munter Fortrolighed. Hun var meget oprømt, man kunde see paa hende, at hun fandt sig vel hos os. Min lille Broderdatter og hendes elskværdige Moder var med i Bærelset hos os. Paa engang blev Mariane stille. Man kunde tydelig merke, at hendes Dialektik var i Arbejde. Det er dog saa skjønt, sagde hun omfædder, at alle Mennesker her ere beslegtede med hinanden. Jeg ønskede vel ogsaa, at jeg ligesom denne Pille, maatte sige Onkle og Tante til Dem! — Maae jeg! — Disse sidste Ord sagde hun i en Tone og med en Grazie, som jeg ikke kan beskrive Dem. — Hjertelig gjerne! svarede vi, og fra dette Øjeblik vare vi hendes Onkle og Tante. Det arme Barn var saa glad, saa stolt af at have Nogen i Verden som hun tilhørte; og i det hun med en saa barnlig Hensivenhed omfavnede os, kunde vi ikke tilbageholde vore Taarer.

Min Fætter vendte tilbage til sin Post. For at kunne følge ham en halv Snees Mile paa Vejen, havde jeg just til denne Tid opsat den Rejse, som jeg aarlig gjør med min Familie,

lie,

lie, til mine Svigerforældre. Mariane for-
 færdedes ved Efterretningen om var Afrejse.
 Hun blev bedrøvet og estertanksom. Hun sæl-
 dede stille Laarer, og vi kunde ikke overtale
 hende til, at blive om Aftenen hos os. Føl-
 gende Dag lod Madame A— os sige, at Ma-
 riane var syg. Vi ilede hen til hende. Lægen,
 som man havde kaldet, sagde os: hun havde
 en let Feber, men som kunde tage Overhaand,
 om ikke den heftige Sindsbevægelse, hvoraf
 den syntes at have sin Oprindelse, blev formil-
 det. Madame A— berettede os, at Mariane
 i Gaar med den største Bedrøvelse havde fortalt
 hende, at vi vilde alle rejse bort, og lade hende
 blive allene tilbage. Bort Besøg var hende til
 kjendelig Glæde. De maa ikke blive syg, sag-
 de jeg til hende, naar de vil rejse paa Landet
 med os. Vi kommer just nu, for at forestaae
 dem denne lille Luftforandring. Disse Ord
 virkede mere end alle Recepter, hendes Aashn
 opklarede sig, hun rejste sig op i Sengen, og
 greb efter vore Hænder, for at ville kysse dem.
 I et Par Dage var hun frisk. Lægen fandt
 nødvendigt, at foreskrive hende Seltservan-
 dets Brug, for at fortynde Blodet, og det
 blev afgjort, at hun hos os paa Landet skulde
 bruge denne Kuur. Nogle Dage efter, gif
 Rejsen

Rejsen for sig. Da Lusten var meget varm, valgte vi Natten dertil; en Omstændighed jeg ikke maae forglemme, da Mariane derved blev betaget Lejlighed til, at betragte Egnen. Ved hendes Rejse til os, var hun desuden formeget fortunlet til at kunde give Agt derpaa. Bestids den følgende Dag kom vi til F — en meget behagelig Bye ved Rhinens højre Aarbrede, hvis nordlige Side er begrændset af en Skov, der er den paa en Fjerdingvej nær. Vor unge Selskabsøster blev af min Kones Forældre og hendes Søster saa vel modtagen, at denne gode kjerlige Skabning var inden faa Timer, som om hun havde været hjemme der. Endnu samme Aften havde jeg et Besøg af en gammel raff Officeer. Da han hørte, at hun nyelig var kommet fra et Kloster, sagde han til hende: Jeg vil dog ikke haabe, at De vender tilbage til Deres Nonner? Oh nej! nej! svarede hun, og som om hun havde frygtet for at den gamle Kriger vilde føre hende tilbage til Klosteret, greb hun mig fast om Armen. — Under Aftensmaaltidet, lode nogle omløbende Musikanter sig høre uden for Vinduerne af Spisestuen, som just vendte ud mod Landevejen. Mariane sad nest ved mig, og hørte med megen Heerlighed paa disse Bierfdlere, og da de vare

først

færdige, raabte hun ganske uden for sig selv: Ah! det er dog herligt i den store Verden! — Jeg, min Kone, og hendes Søster, fulgte hende til hendes Sovestue. Hun saa sig nogle Øjeblikke begjærlig om, paa Beggene, som om hun søgte efter noget. Endelig hvidskede hun til mig: Hvor kommer det sig, kjære Onkle, at jeg ingensteds her finder nogen Vie-Kjedel? Spørgsmaalet overraskede mig. Mit Barn, svarede jeg, jeg maae sige Dem, at vi ere ikke af Deres Religion. Men vor Religion befaler os, at elske Dem, og De skal see, at vi gjerne opfylde denne Befaling. O det siger intet, det siger intet, svarede hun, og desuden kan De jo altid blive katholske. — Naar De nærmere lærer at kjende os, sagde jeg, saa skal De kunde domme, om vi behøver det. — Imidlertid havde min lille Svigerinde laant en Vie-Kjedel af en katholsk Kone i Byen, og kom springende dermed. Dette hellige Huusgeraad, foraarsagede Mariane en ubeskrivelig Glæde. Hun hængte det paa Bæggen, nest ved Sengen, og vi ønskede hende Godnat. Et Quarteerstid derefter, lod hun mig bede ved Pigen, at jeg vilde komme til hende. Ah kjære Onkle, raabte hun med vaalt Stemme, jeg brænder under disse Fjerdynner.

I Klosteret var hun vant til at sove under et uldent Teppe, og hos Madame A — ligesaa. Her fandt hun en ordentlig Overdyne, hvis hele Lyngde laae hende paa Livet. Det Onde er let afhjulpen, sagde jeg, i det jeg med Haanden skjød Fjerene ned til Fodderne. Ah! sagde hun med Latter, hvad det var behageligt, hun rejste sig op i Sengen, og med et Barm Glæde, gjorde mig mit Kunstykke efter. Jeg forlod hende, efter at jeg havde lovet hende et uldent Teppe til følgende Nat. — Erindre Dem herved Boileau's Ord: „Dste har Sandheden selv ikke Skin af Sandhed.“

I mit følgende Brev vil jeg anføre Dem mere end et Exempel, som kan bekræfte denne Mening.

F e m t e B r e v.

Mariane havde sovet fortreffelig. Følgende Morgen efter Frokosten, foreslog vi hende en Spadseretour. Efterat vi havde gaaet et Stykke, sadte vi os ned, i en behagelig Eng. Mariane vilde ikke bequemme sig at sidde, før vi alle havde givet hende Exempel dertil. Græsset
var

var noget højt, og da hun følte at det bøjede sig under hendes Fødder, var hun bange for at hun skulde forderve det, eller maaskee hun anede nogen Fare derved. Jeg vilde ikke spørge hende om Aarsagen til hendes Betænkelighed, for ikke at give nogen i Selskabet Anledning til at lee af hende. Min lille Svigerinde, en meget munter Pige, omtrent tolv Aar gammel, havde allerede i Aftes paa en tilgivelig Maade gjort sig lystig over Historien med Overdnyen, hvilket dog, om min stakkels Nonne havde hørt det, vilde have gjort hende meget undseelig. Mariane sad der i stum Forundring, og saae sig om i den herlige Egn. Endelig sagde hun til mig: Kjere Onkle! hvad er det for blaae Maskiner der hist borte: hun viiste hen til Bjergene af Schwarzwald, som begrændsede Horizonten. Det er Bjerger, svarede jeg. — Ah, ja saa, Bjerger! sagde hun; jeg er dog glad ved, engang at have seet Bjerger; jeg har allerede hørt tale saa meget derom.

Mariane lagde Merke til Alt, og vilde gjøre Altting efter. Ved Bordet vilde hun give Talerkenen om, og lægge for. Er De Elskerinde (Amatrice) af dette? spurgte hun mig. Hun var kun vant til at leve iblandt Fruentimmer og det varede længe, før hun begreb den gram-

matikalske Forskjel imellem begge Kjøen, hvor godt hun ellers udtrykte sig i det franske Sprog. Saa gav hun ogsaa enhver Ting samme Navn, som det havde i Klosteret. Spisekammeret kaldte hun Refectorium, og naar hun vilde besøge mig paa mit Kammer, stak hun Hovedet ind af den halv aabnede Dør, og spurgte: Er det tilladt at komme i Deres Celle? Hun kom saaledes ofte til mig. Ved en besønderlig Anledning arbejdede jeg da paa en Oversættelse af en katholsk Kirkehistorie. Naar jeg nu med min Haandskriver konfererede mit Arbejde med Originalen, bad hun mig indstændig om Tilladelse, at maatte høre de skønne Historier om Martyre og Helgene; hun lagde da sit Strikketøj eller Filet paa Skjødets, og med sammensfoldede Hænder horte hun saa andægtig til, som om hun havde været i Messen.

Strax, den første Aften efter forommeldte Spadseregang, stod hun i Gadedøren, og kom pludselig meget altereret løbende ind i Stuen. Hvad fattes Dem? spurgte min Kone, nesten ligesaa forskrækket, som hun. Ah Gud! raabte hun, et Dyr, et Dyr, med, med . . . her opleftede hun begge Arme over Hovedet. Man saae ud af Vinduet; det var en Koe. Men for Himlens Skyld! sagde min Kone, har De
da

Da aldrig seet en Koe? Jo! svarede hun med Undseelse; men kun i en Billedbog — men denne her var levende, og saa fort!

En Dag, da vi havde spist, spurgte hun mig: Siig mig dog kjere Onkle, hvad hed De førend De blev gift? — Hvilket Spørgsmaal! jeg hed ligesom jeg nu hedder — Det kan ikke være mueligt, thi jeg veed ganske vist, at min Tante førend hun blev gift hed Mademoiselle D. . . . Jeg vil skaaene mine Veninder for den Forklaring som fulgte derpaa. Mere end een Gang erfarede jeg ved flige Lejligheder, at intet i Verden er vanskeligere, end at forklare de almindeligste Ting.

Jeg fulgte Mariane hver Søndag til en katholsk Kirke, som laae en Miil fra vor Bye, og stedse gjorde en eller anden af min Familie Selskab. Præstens Velvillighed og fornuftige Tænkemaade bidrog ikke lidet til, at vinde Piggens Hjerte, og at udlette alle Spor af en religiøs Modbydelighed for os. Allerede i de første fiorten Dage gik hendes Toleranse saa vidt, at hun i vor Følge besøgte den evangeliske Præst i Byen, og kort efter, da der i vort Naboelag var en Liigbegængelse, listede hun sig bort fra Deren, og med Rosenkrandsen i Haanden kom hun nu fremtrinende bag efter Liiget og ved Siden

af

af Præsten. Tilskuerne kunde ikkun i det første Øjeblik see over dette Døtrin; thi Marianes uskyldige Mine og hendes højtidelige Andagt virkede paa Gemytterne med uimodstaaelig Magt. Hun fulgte Toget til Kirkegaarden, og var i dette Øjeblik, Rosenkrandsen uagtet, saa lidet Katholik, at hun ved Liig-Sermonien end ikke savnede Bievandet.

Hun brugte sin Brøndkur med god Held, men den desuden svagelige Skabning blev derved meget udmattet. En Aften, da min Kone og hendes Søster vare beskæftede med et af mine Børn, som var betagen af en temmelig alvorlig Upasselighed, foreslog Mariane mig en Spadseertur. Klokken var allerede ni; og jeg lod mig finde desto villigere dertil, da Dagens store Heede ikke endau have tilladt mig at gaae ud. Vi vandrede bag om Byen paa en jevn Fodstie hen ad Skoven til, der, som jeg før har berettet, laae kun en Fjerdingvej fra Byen. Mariane klagede over Mæthed; vi satte os paa Kælværket af en Broe. Efter nogle Minuter sagde jeg, det var Tid at brække op. Neppe vare vi gangne et par hundrede Skridt længer bort, før hun med et dybt Sul forsikrede mig, det var hende umueligt at gaae længere; jeg lod hende atter hvile et Stund; derpaa fortsatte vi
atter

atter vor Vandring; men det varede ikke længe, saa brød hun ud i Taarer: Sandelig kjere Onkel, jeg kan ikke mere. Det var allerede i Skumringen, og jeg havde ikke Lyst til at henbringe Natten under aaben Himmel. Her var ingen Vogn forhaanden, ja ikke en menneskelig Sjel i hele Egnen om os. Kort, der var intet andet Raad for mig, end at læsse den arme Pige paa min Ryg, og som den fromme Menes med sin Fader, stønnende, og badet i Sved, at vandre hjem med hende. Mariane takkede mig nesten paa Knæ for min Føjelighed; men jeg gjorde det Løfte ved mig selv, aldrig oftere at foretage mig nogen eensom Spadseregang med hende.

S j e t t e B r e v.

Vent ikke, kjere Veninde, nogen chronologisk Orden i mine Fortællinger. Det var mig umueligt at samle Begivenhederne efter deres Tidsfølge. Nof, at alt, hvad jeg hidindtil har fortalt Dem, og indtil vor Tilbagerejse til Staden vil fortælle Dem, er foregaaet i en Tid af sex til syv Uger. Havde jeg kundet forudsee, at

at Mariane skulde blive mig en saa vigtig Person; med hvilken streng Omhyggelighed skulde jeg da have eftertegneth ethvert, end og det letteste Træk af hendes Character.

I de første Uger af vort Ophold i F — fik mine Svigerforældre et Besøg af en Brodersøn, som førte sin unge Kone med sig. Begge vare allerede længe, baade ved Slægtsskabs- og Vensskabsbaand forbundne med mig. Vi sadde den følgende Morgen efter Frokosten, ganske fornøjede tilsammen, i et af de øverste Værelser i Huset, i det Mariane bleeg som et Liig og aandesløs kom indstyrtende, og sagde til den unge Kone: „For Guds Skyld Madam, kom, kom snart, man vil skjære Halsen af deres Mand!“ Vi styrtede alle ned af Trappen, og fandt vor Fætter under Barberens Hænder. Ved et blot Tilfælde havde Mariane endnu aldrig seet denne Operation, fordi den i de Dage vi havde været samlede, skeede jevnlig i de Tæmmer, da hun var sysselsadt med sin Brøndsør.

En Aften blev hun borte for os. Vi søgte efter hende overalt, men forgæves. Man havde seet hende sidde paa Bænken uden for Døren, det var alt hvad man kunde svare os. Vor Uroe tog med hvert Øjeblik til. Efter en halv Times Forløb, bragte min Sekretær hende til-

tilbage fra et Bertshuus, hvor han havde truffet hende i — en Dands med en østerrigsk Cadet som nylig tilligemed en Underofficeer var kommen hertil paa Hverving. Den arme Fanguer blev ført frem for mig, og jeg tilstaaer Dem at hun nu for første men ogsaa for sidste Gang opvakte min Fortrydelse. Her er Criminel-Forhøret:

Jeg. Har De allerede været længe ude af Huset?

Hun. O ja, en halv Times Tid.

Jeg. Hvorfor gik De bort, uden at sige noget? De har gjort os alle meget bange.

Hun. Oh det gjør mig meget ondt. Her kun, jeg vil sige Dem, hvorledes det kom sig: jeg sad uden for Døren, og arbejdede, og saa fik jeg Lust til at spadsere lidt op og ned af Gaden. Da jeg kom der nede ved Bertshuset, hørte jeg saadan en dejlig Musik, saa blev jeg staaende der uden for Vinduerne for at høre paa den. Saa saa jeg, at nogle Herrer og Jomfruer dansede med hinanden, saa kom der en ung Herre i en hvid Kjole med noget rødt her (hun foer mig med Haanden om Krave og Opflager.) og spurgte mig: om jeg var Elskerinde af Musikken? O ja! sagde jeg. Saa spurgte han mig, om jeg ogsaa yndede Dandsen?

sen? O ja! sagde jeg. Saa førte han mig ind i Stuen, og jeg dandsede to eller tre Dandse med ham; saa kom Deres Hr. N — og kaldte mig derfra. — Sig mig nu, kjere Onkle, om der var noget Ondt i det.

Jeg. Just ikke noget Dadt, mit Barn, men meget ubesindigt; et ungt Fruentimmer maae aldrig give sig i et Selskab, som hun ikke kjender.

Hun. Jh! det vidste jeg ikke.

Jeg. De har dandsset der med Hververe og Rekruter. Det kan nu vel være brave Folk; men havde De gjort det i en af vore store Stæder, saa skulde det stedse været Deres gode Navn og Rygte til Skade; det er, man vilde da sige: Frøken B — opfører sig slet.

Hun. Jh du gode Gud! men hvem kunde nu ogsaa vide det? Det er dog en Lykke, at vi ikke ere i Staden. O, tilgiv mig det, kjere Onkle, tilgiv mig det. Ikke sandt, De vil ikke sige det til Nogen.

Jeg. Nej, naar De vil give mig Deres Haand paa, at De aldrig oftere, uden min, eller Deres Tantes Tilladelse vil gaae nogensteds hen.

Det lovede hun, og Freden blev sluttet. Til Lykke var Bertshuuskonen en god Bekjendt af

af mine Svigerforældre, og Pigen havde ikke kundet vederfares noget Ondt hos hende. — Overalt maae jeg her anmerke, at jeg aldrig behøvede mere end een Gang at nægte det gode Barn, og sielden mere end een Gang at forklare hende noget. Hun optog alle Lærdomme med den elskværdigste Lydagtighed, og man saae hende det ofte ganske tydelig af, hvorledes hendes dunkle frembrydende Fornuft arbejdede, for at udfinde en Sandhed, eller af de Samtaler hun hørte, at uddrage et hende nyt Resultat.

S y v e n d e B r e v.

Imod Slutningen af vort Ophold i F — fik vi et Besøg af den brave Præst, hos hvilken Mariane plejede at høre Messe. Han fortalte os, at han var kaldet her til Byen, af en rejsende Katholik, som laae syg af en hidsig Feber, for at betjene ham med Sacramentet. Vi beholdt ham tilbords hos os, og jeg tog Anledning at udspørge ham om en Historie man havde fortalt mig om ham, og som jeg forbeholder til et af mine følgende Breve. — Da Mariane

riane altid stillede sig meget ynkelig, naar enten Bejret eller hendes Kur gjorde hende det umueligt at komme til Kirken, saa bad jeg den Geistlige, at han vilde berolige hende, og opklare hendes Begreber over denne Punkt. Den vakre Mand gjorde det med megen Klogskab, og med temmelig god Virkning. Mariane meente kun, det vilde dog være meget bedre, om hun, saa ofte hun ikke selv kunde komme i Kirken, lod læse en Messe for sig. Imod dette Forslag havde Præsten ikke meget at indvende, og vi sadte ham for Marianes Dine istand til, at bringe Himlen det forlangte Forsoningsoffer. Før han endnu vendte tilbage til sin Bye, besøgte han den Enge endnu engang, og kom efter en Times Forløb tilbage med den Efterretning, at han var død.

Jeg sad paa mit Kammer i Arbejde med at skrive et Brev, i det Mariane traadde ind, og i en smigrende bedende Tone, som er alle Kloster-Plejedøttre naturlig, bad om Tillsættelse, at maatte see den døde Katholik, og gjøre Bøn ved hans Liig.

Det skikker sig ikke! sagde jeg. De kan jo ogsaa her bede for ham. De har intet ved den Døde at bestille!

Uh,

Ah, Kjære Onkle, svarede hun, jeg har nok seet dode Monner, men endnu aldrig nogen død Mand; o jeg beder, jeg beder, lad mig see ham!

Jeg igjentog mit Afslag, men Mariane vilde ikke lade sig afvise. Hun betlede saa indstændig, saa inderlig, at jeg endelig tillod hende, at hun med vor Pige maatte gaae derhen, i det højeste et Quarterstid. — De skal see, lagde jeg til, at jeg havde Ret i at fraraade Dem det. Deres Nysgjerrighed vil fortryde Dem.

Om jeg gjorde vel i at give efter, det overlader jeg til Dem, min Veninde, at bedømme. Jeg tilstaaer Dem forud, at det fornemmelig skeede for at blive hende qvit, da jeg endnu før Aftensmaaltidet skulde have mit Brev færdigt.

Bed Bordet var Mariane langt fra ikke saa snaksom, som hun ellers paa nogen Tid havde været, og efter Maaltidet veeg hun ikke et Skridt fra vor Side. Der blev ikke talet et Ord om hendes Besøg hos den Døde. Efter Klokken ti skildtes vi ad, for at gaae til Sengs. Bore Bærelser laae i eet Stofverk, de vare ikkun adskildte ved en Forstue, hvor vi plejede at sige hinanden Godnat. Dette skeede nu ogsaa her. Mariane omfavnede først min Kone,

der

derneft mig, og i det hun greb min Haand, sagde han til mig: jeg har endnu et Ord at tale med Dem. — Jeg fulgte hende i fit Kammer.

Mariane. Kjere Onkle! Jeg vilde gjerne bede Dem om en betydelig Tjeneste. Men De maae ikke nægte mig den.

Jeg. Jeg maae først vide, om det staaer i min Magt.

Mariane. (Glad.) O! ved Gud! ja! Ikke sandt. De vil ikke nægte mig det?

Jeg. Først maae jeg vide, hvad det er.

Mariane. De havde alt for meget ret, kjere Onkle, da De sagde mig, at min Nysgjerrighed, at ville see den døde Mand, vilde fortryde mig. Nu svæver han mig bestandig for Øjnene, og jeg er saa bange for at gaar i Seng.

Jeg. Der har vi det — Deres Frygt er ligesaa barnagtig, som Deres Nysgjerrighed. Gaae De kun i Seng.

Mariane. Ach Gud! De har jo lovet at vilde gjøre hvad jeg bad Dem om.

Jeg. Na, hvad vil De da mit Barn?

Mariane. O jeg beder Dem, kjere Onkler, vil De sove hos mig!

Jeg. Er De ikke klog? det lader sig aldeles ikke gjøre.

Ma-

Mariatte. (Overmaade bedrøvet.) Ih!
 hvorfor ikke?

Jeg. I Morgen, min Veninde, skal
 jeg sige Dem det. Sov vel! Jeg svær Dem
 til, at De have intet at befrygte.

Jeg gik paa mit Kammer. Men hun
 kom løbende efter mig, og beklagede sig med
 mange Taarer for min Kone, at jeg ikke vilde
 sove hos hende. — Min Kone blev saa over-
 rasket, at hun i Begyndelsen ikke vidste noget
 Svar. At vi imidlertid havde ondt ved at til-
 bageholde vor Latter, behøver jeg ikke at sige
 Dem. — Endelig tog hun det arme Pigebarn
 ved Haanden: Kom, sagde hun til hende, min
 ældste Søster skal dele Seng med Dem. —
 Hun gik meget nødig bort, og jeg maatte igjen-
 tage mit Løfte: at jeg den følgende Morgen
 skulde sige hende Aarsagen til mit Afslag. De
 kan let tænke, min Veninde, at de Betragt-
 ninger min Kone og jeg gjorde os over denne
 Scene, vare langt fra ikke alle fornøjelige, og
 at jeg derved ikke skaanede Nonnerne, end-
 skjønt der lod sig meget sige til deres Retfær-
 diggjørelse. Min Kone turde lettere oversee
 denne Punkt hos en Klostersøster, thi det var
 Mariane i hendes Dine, og denne Tilbage-
 holdenbed kunde end og kaldes en Art af Barm-
 hjer-

hjerlighed, som hun udøvede imod det arme Slagtoffer.

Min alvorligste Omsorg var, formedelst en forsigtig Forklaring at sætte den arme Piges Uskyldighed i Sikkerhed, og saaledes at indrette den forestaaende Samtale, at hun hverken nu eller siden skulde rødmes ved Erindringen derom. Dog ikke allene for Marianes, men ogsaa for min egen Skyld, var det mig uendelig magtpaaliggende, ikke at skræmme hende tilbage, eller svække en Fortrolighed, der maatte være mig saa meget mere hellig, som den ingen Grændser kjendte.

(Slutningen følger i neste Hefte.)

N o s e r n e.

(Et Fragment.)

Det var engang en skøn Eftermiddag i Maj Maaned, da Moder Ulvilde, med den unge tolv aarige Prindsesse, Sixta, sad paa en Høj, ikke langt fra Ulvildes Borg, og saae med inderlig Velbehag, hvorledes den lille Konges datter saa hurtig snoede Elfenbeensteenene, og med sine nydelige Hænder spandt saa fin en Traad, at man neppe med blotte Øjne kunde blive den vaer. — O! — tænkte hun ved sig selv, hvor lykkelig skulde du være, gode Sixta, om Skiebnen lod dig blive i denne rolige Afkrog, hvor du nøjes med Uskyldigheds og Arbejdsomheds Glæder, og at den aldrig

S

faste

Kastede dig ud paa Lidenskabernes store Tumfelds-
plads, hvor Verdens bedrageriske Glæder skulde
snart smigrende inddyffe, snart vildt bestorme
dit Hjerte; hvor tusinde af Lasten lejede
Tunger skulde bortspotte mine velmeente Lær-
domme fra din Sjel, og din Dyd og din Lykke
maaskee for evig gaae til Grunde! O Sixta!
Sixta! gid din troe Uvilde maatte bæres til
Graven for sligt skulde hænde sig!

Tunge Taarer trillede ved denne Tanke
ned over den bange Uvilde's Kinder. Som
sørgende Modre pleje, saa støttede hun sit Hov-
ved med begge Hænder, og hendes Øje stand-
fede tilfældig paa en blomstrende Rosenstok,
der stod ved hendes Fødder.

Prindsessen havde i Begyndelsen ikke givet
Agt paa hendes Plejemoders Lungesindighed,
fordi hun ved sit Arbejde havde ligesaa forviklet
sig i en lang Kjæde af Tanker; hun tænkte
nemlig paa, hvorledes det skønne Spind, som
med hvert Minut hævede sig paa Teenen, skulde
i den tilkommende Vinter under hendes Hæn-
der forvandles til et fint Væv, i næste Foraar
bleges under hendes Hænder, paa det unge
Græs, og endelig som en læt Snees svæve paa
hendes Barm. Disse uskyldige Phantasier
havde saa behagelig beskæftiget hende, at hun
havde

havde forglemmt alting rundt om sig, ja end og Uvilde selv. Nu først, da hun saae i Bejret, for at lade sin Glæde blive lydelig, nu først blev hun vaer, hvorledes den godmodige Plejemoder sad der, stille og veemodig, heftende sine Øjne stivt paa Rosenstokken. Hun lod strax Teenen hvile, sthygede sine Arme saa ømt om den Dybsindiges Hals, og spurgte med smigrende Tone: hvad fattes dig gode Uvilde? Du sidder der saa i dybe Tanker?

Jeg undrer mig nu saa over disse to Roser, svarede den Gamle; see kun, Prindsesse, hvor meget forskjellige de ere fra hinanden! hvor forgnævret og sammenkrummet denne her allerede begynder at visne, uden endnu at have opnaaet sin fulde Floer!

O ja visselig. — svarede Sirta. — den er meget hæsliq! Men en skjønnere end den, der staaer hist henne i Skyggen, synes mig, jeg endnu aldrig har seet.

Jeg ikke heller. — sagde den viise Gamle. Men hvoraf mon det dog kan komme, at begge Roser, paa een og den samme Stok, have saaulige Skjebne?

Prindsessen besindede sig et Øjeblik, og svarede saa: jeg troer at hiin Forborgne bevares af det beskyttende Løv, fra Fluor, Skarnbas-

ser og alt det leede Utsj, som saa uophørlig sværme rundt om denne, der staaer saa frit men ubeskyttet, og som sandsynlig just derved bringes til visne.

Du dømmes meget rigtig, Prindsesse, — svarede Ulvilde; og begge disse Roser frembære Dig i dette Billede en gylden Lære, som Du dybt, dybt maae indprende i din Hukommelse. See, Prindsesse, Læslig og elændig, som denne, bliver hver fræk Tærne, der ikke villig lader sig beskytte, der anseer det stille forborgne Liv som en Ulykke, Dyd og Sædelighed som tunge Lænker paa hendes Tilbøjeligheder, som Fjender af hendes Fornøjelse; der trænger sig frem iblandt den gabende Mængde, og giver sine Yndigheder til Priis for hvert ukjendt Djekast. Hun omflanes af en vild tøjleløs Mandsslægt, som ved Smiggrerie forgifter hendes Hjerte, bedøver hendes Sandser, og under denne Bedøvelse berøver hendes Væsen al Uskyldighed, Skønhed, Være, Rolighed og Lykke. Forvansket og fordervet synker hun da til Graven, just i den Alder, der var bestemt til Livets skønneste Nydelse.

Men elskværdig og skøn, som denne, hvilken jeg som det kosteligste Smykke nu sætter i dit Haar, og som virkelig pryder Dig mere
end

end den kostbareste Diamant — elskværdig og
 skøn, som denne, bliver hver sædelig Jomfrue,
 som beskeden, og under erfarne og redelige
 Venners Beskyttelse holder sig tilbage fra Ver-
 dens slibrige Skueplads; som finder Smag i et
 roligt, ubesmattet Hjertes Glæder, i Dydens
 søde Belønninger; som stedse i Stilhed arbej-
 der paa sin Forbedring, paa det hendes Udsigt
 maae worde Spejlet af hendes skønne Sjæl;
 som ikke iler Mandskønnet i møde, ikke ved sine
 Yndigheder søger at fængsle Alle, men tugtig
 venter paa en Eeneste, fordi kun en Eeneste
 kan ganske leve for hende, og af Himlen være
 bestemt for hende. Og denne Eeneste finder
 sig vist! og om hun end aldrig gik ud af hen-
 des eensomme Kammer, om hun end aldrig ki-
 gede ud igjennem sit Sløer. — Sixta! o at
 Du engang maatte worde en saadan Jomfrue!
 O hvilken Glæde skulde jeg da have! Jeg, som
 saa uudsigelig elsker Dig! O hvilken Salig-
 hed for din forklarede Moder, som i himmelske
 ubegribelige Gestalter omsvæver dig paa alle
 dine Veje! Hvor lykkelig skulde din Fader
 Kong Sivald prise sig, ved at have avlet en
 saadan Datter! Og hvilket kosteligt Smykke
 skulde Du blive for din tilkommende Gemal —
 Sixta! o at du vilde!

Wilde?

Vilde? — sagde Prindsessen, i det hun grædende og med bønlike Gebærder trykkede sig til den Gamles Bryst; — ach Uvilde! naar vil Du dog engang have fast Haab til din Sixta?

Det har jeg saa ofte havt, og nu atter fornyet, — svarede den Gamle, og med moderlig Omhed trykkede hun Prindsessen til sin Barm.

En from Bøn, om Kraft og Betsignelse til denne opspirende Dnds Guldkommenhed, opsteeg under denne Omfavnelse, fra dem begge, til Himlen: og saaledes overraskedes de af Astenen som kaldte dem tilbage til den fredelige Borg.

E r i l l e b ø r e n .

Da vi havde lagt den tykke Egeeskov tilbage, og nu kjørte ned af Højen, viiste sig det skjønneste Aftenlandskab, som jeg nogensinde har seet. — Til Højre, i Forgrunden, en liden siv-begroet Søe, bag hvilken en dunkel Grane-høj hævede sig. Ved siden af denne Høj, og omgiven af smaae Urtehaver, støttede sig en gammel isoleret Hytte, som Tidens mægtige Haand allerede havde trykket ud af al sin første Skikkelse. For ved denne Hytte en høj, tæt Lind, en fordum godmodig Beboers Minde, som under sine tætbeløvede Grene dannede en lille Nat. Lige over for denne Hytte, til Venstre, en sig dristig rejsende Klippe, som paa sin graae Rng bar Levningerne af en nedfalden Borg, Oldtidens gyselige Minde; hen over og imellem

lem disse Gjenstande, Udfigt til bugnende Kornmarker og smilende Enge, i hvis Midte et højt, spids Taarn og et Par Landhuse ligede frem over Kratskoven, og blev i Baggrunden omsluttet af et skovrigt Amphitheater; over dette Alt udbredede, sig den blaae Himmel, og hver Gjenstand var som forgyldet af den i Vesten da- lende Sols Straaler — Saaledes laae det for os, dette skjønne Naturmalerie, som kun Poulsøn skulde været istand til lykkelig at kopiere.

Og Figurerne i dette herlige Billede? —
 O aldrig, aldrig skal jeg forglemme dem! —
 En Kone med en Trillebør! — Men en Kone, som fortjente, at enhver dydig og retskaffen af hendes Kjon trykkede hende til sit Bryst. — Hun kom, høj frugtsommelig fra Grevskabet Glax, og drog nu — to umyndige Børn i Hjulberen — til Kagenellenbogen, for der at samles med sin deserterede Mand. Med omtrent en Daler til Tørepeng, havde hun i Tillid til Gud foretaget en under hendes Omstændigheder saa besværlig Rejse; allerede fem lange Uger havde hun udstaaet de uudsigeligste Rejsommeligheder, og endnu hørtes ingen Klage af hendes Mund. Tanken, nu snart at være ved Maalet, maaskee allerede inden faae Dage igjen at omfavne en elsket Mand, og at see

see de fallende Smaae siddende paa hans Skjed;
o! denne glade Tanke indgjød stedse nye Kræf-
ter i hendes Lemmer, saa ofte hun bag den tunge
Hjulber var færdig at nedsynke i Afmagt!

Vi vare kjorte hende rass forbi, uden
noejere at bemerke hende; men et Quardeerstid
derefter, indhentede hun os i den nærved lig-
gende Gjaestgivergaard, hvor vi vare stegne af.
Med lydelig bankende Hjerter traadde hun ind i
Stuen, og uden at lægge Merke til Selskabet,
spurgte hun Berten: om der ikke for nogle
Maaneder siden havde været en Soldat her, saa
og saaledes skabt og klæd; og om han ikke hav-
de efterladt sig nogen Efterretning for hende?

Der kunde have været en Konge med sin
hele Hoffstat i Bærelset, hun skulde ikke have
agtet derpaa, men kun med lydelig Stemme
have spurgt ham: om han havde seet hendes
Mand.

Berten, beundrende hendes sieldne Kjer-
lighedstroeskab, betragtede hende med store
Øjne; vi traadde alle rundt om hende, og hen-
des Øjekast hængte ved Mandens Mund, som
skulde svare hende.

„Jo, jeg erindrer, — svarede Berten
— der har været saadan en Mand her, og
har

har talt om hans Kone, som skulde komme efter ham."

Er det sandt? — raabte hun, i det de klare Glædestaarer styrtede hende ned af Kinderne — er det sandt? o gode Gud! saa er jeg dog endelig igjen paa den rette Vej! Børn! Just! Konrad! i dette Huus har Jer kjære Fæder været. Nu skal vi snart komme til ham!

Hendes Glæde var saa reen, saa inderlig, den taledes saa lydelig af hendes gode Hjerte, at vi alle bleve dybt rørte deraf! — Hun fortalte nu ganske kortelig Omstændighederne og Hensigterne af hendes Rejse, og jeg kunde ikke bare mig for, lydelig at tilkjendegive hende min Forundring. „Det er meget, det er meget roesværdigt, min kjære Kone!“ — sagde jeg.

Hun betragtede mig med Taushed; men hendes Øjekast syntes at sige mig: Ej, ej, Madam! vilde De, i mit Sted have gjort mindre? — Jeg følede mit Ansigt glødende af Undseelse, og slog Øjnene ned.

Vi lod hende og hendes Børn give noget at spise, forærede hende nogle Penge, og ønskede hende til følgende Dag en lykkelig Rejse. — Nej, ikke saa! — raabte Postillionen, som hidindtil havde siddet ganske taus ved sit Kruus; har Damerne og mine Herrer Passagerer

gerer intet derimod, saa kryber den gode Kone med samt hendes Trillebør i Vognkurven, og fører med til næste Skifte. Jo længer her jo seenerer der! Ikke sandt Moerlille?

Den arme Kone var nesten uden for sig selv af Glæde: og en af vore Rejsende klappede Postillionen paa Skulderen, og raabte: Bravo Kammerat! det Indfald er en Flaske Biin værd.

Hid med den! — svatede denne, og skubbede Vidsken under Armen. — Han fik Flasken, og vip! var den i den brave Kones Kurv. — Du, der Mutter! — sagde han. — I Morgen vilffer Du maaskee ikke saa spændable Folk!

Konen og Børnene, samt Kurv og Trillebør bleve læssede paa Vognen, og nu gik det blæsende i Posthornet ud af Porten.

Gjætter De nu, min kjære Veninde, hvad den tegnede Trillebør under mit Spejl betyder, og hvorfor jeg saa godt kan lide Postillionerne?

J d a.

Fruen

Fruentimmer = Forbundet.

I vore revolutionslystige Tider er det vel ikke sjældent, hist og her at finde hemmelige Mandsklubber, som ræsonnere over Statslegemets baade aabenbare og lønlige Bræk, og arbejde paa at udbrede tusinde Projecter til den bedste Verdens Reformation; men at høre sligt om det samme Qvindeskøn, Kolighedens og Fredens meest erklærede Veninder, de taaligste Livende af alle slemme Ting der ikke ere at ændre, det har hidindtil end ikke den viiseste Seer kundet drømme om. Og see! dette Tilfælde er dog et Factum. — Nesten hele Verden har udpebet Rozebues qvindelige Jacobinerklub, som et Foster af hans syge Phantaste, og paaftaaet: at slige Qvindesforbund ikke vare tænkelige i vore Dage. Men denne dristige

Paa-

Paastand er falsk, og modsagt ved talende Virkelighed.

Den højvise Magistrat i N . . har, Desværre! til sin største Forbauselse maattet overbevise sig om den virkelige Existens af et slikt hemmelighedsfuldt Qvindesforbund, i den dens Omsorg anbetroede Stad. Vel har samme — maaskee af meget vigtige Grunde — ikke gjort Publikum bekjendt med noget af Sagens Sammenhæng; men da vi have været saa Ulykkelige at komme over Acterne, og ikke ere bundne ved noget Løfte, til at fortie Hemmeligheder af dette Slags: saa ville vi, andre Kjære Koner til Exempel, troe og redelig fortælle hele Sagen.

I den lille Fri-Rigsstad N . . levede sex unge giorte Damer, i den inderligste Fortrolighed med hinanden. De vare som eet Hjerte og een Sjæl; Ingen af dem saae man længe uden den Andens Selskab; Ingen af dem at foretage sig noget, som de Øvrige ikke havde samtykket; Ingen af dem at udmerke sig fra de Andre ved enten noget Fremstikkende i deres Pynt, eller i Nydelsen af offentlige Fornøjelser. — Vel toge de alle Deel i Stadens almindelige Forlystelser; besøgte Concerter, Assambleer, Skuespil, Baller, og alle Fruentimmer-

Sirk.

Sirkler, hvortil de bleve indbudne; men de havde dog overalt deres egen Wiis. De dandsede og spillede kun lidet; vidste sielden at fortælle Nyheder; taug, naar der blev fældet ubeskedne Domme over fraværende Fruentimmer; roeste ofte, dadlede sielden; forfærdigede selv deres Klæder og Hovedpynt; lode sig ikke beherske af nogen Mode, men bare stedse kun det som yndede og klædede dem bedst; skrydede al kostbar Pynt, der intet varigt Bærd havde, og levede med deres Mænd og Huussfinde i bestandig Fred. Men det besynderligste var, at de to Gange om Ugen, holdte en hemmelig Sammenkomst som begyndte med Eftermiddagstimen, og endtes først silde om Aftenen. Da nu aldrig nogen af de øvrige Damer i Staden bleve tilstødet Udgang til disse mysteriøse Afsembler, saa var naturligviis disse gode Dammers Beskæftelser en Gaade for alle; men en Gaade, som Enhver usigelig gjerne vilde opløse.

Ondt, troede man — i Begyndelsen — turde man nu vel ikke formode af dem, thi de syntes alle at være ret gode, sædelige og vel artede Fruentimmer; det kunde man ikke nægte; men — det syntes! — Hvem kunde nu ogsaa vist vide, om ikke det udvortes Skin kunde be-
dra-

drage? Hvem kunde sværge paa, at det var Guld alt det som glimrede? Man maatte søge grundig at undersøge Sagen; der var ikke andet for. Paa alle Promenader, ved Kaffeborde, ja endog i Kirkernes Kapeller, mødte man stedse hinanden kun med det Spørgsmaal: Endnu intet opdaget?

At svare evig Nej til slige Spørgsmaal, var ikke mueligt; man maatte i det mindste have funden noget at formode. Og snart rejste der sig saa mange Formodninger, som der vare Fruentimmerhoveder i den hele Rigsstad. Hundrede Slemme imod en eeneste God! — En havde erfaret: at der undertiden blev hentet visse Børn af fattige Folk, og bragt ind i den hemmelige Forsamling, og man meente da som saa: man kunde ikke vide, Kjød og Blod er skøbeligt! Og den og den, af disse hemmelighedsfulde Koner, havde, som Pige, været overmaade letstndig og vild! og saa kunde det vel være, at de kjere Børn . . .

Ja, ja! det lader sig sandelig høre, — sagde en Anden. Men det som endnu er værre: de skal virkelig endnu fremture i deres forargelige Levnet, og lade unge Mandspersoner komme til dem!

Ja!

Ja! og flette Fruentimmer, som bære deres Ansigt om til Skue, kalde de ind til dem fra Gaden, og beholde dem halve Dage hos sig — raabte en Tredie — Hvad kan de da vel bestille med den og med den?

Hvad de gjorde? Kunde nu vist nok ingen sige; men at Børn, Mandspersoner, og halvfordervede smukke Piger bleve indtagne i deres Forsamling, det var grundet.

Man stak sig nu bag de unge Dammers Egtemænd, gjorde dem venstfabelig opmærksomme; raadede dem: at de dog ville tage deres eget Bedste og deres Ære i Agt. Men — man saae dem kun smile, og fik til Svar: det har intet at betyde! — Undertiden gik vel saadan en Opmærksomgjort selv i Klubben, blev der nogle Timer, og kom da meget fornøjet ud derfra igjen. Men meget ofte skeede ogsaa ikke det engang.

Det fortrød den u-underrittede Dameffare forfærdelig! og den besluttede, ikke at give sig Rast eller Røe, før den hele Klub var forstyrret. Denne Forstyrrelse kunde nu ingen lettere udvirke, end de kjære Egteskæller af Raadsherrerne, hvilke nu ogsaa lade sig finde saare villige dertil, og sadte deres Tunger saa mægtig i Bevægelse, at de kjære Mænd rundtud maatte
love

love dem, at ville paa Raadets Begne nøje er-
kynndige sig om Sagens sande Beskaffenhed; og
fradenne Tid var den hele qvindelige Republik i
fuld Forventning af de Ting som skulde komme.

Vel havde man skuldet troe, at dette,
Raadets vise Bisidderes Lovte, kun havde været
et Nødmiddel til den huuslige Freds Bedlige-
holdelse, og man kunde vel have svoren paa, at
et saa vigtigt Collegium maatte have andet at
gjøre, end at undersøge Hemmeligheder hos
saadanne Damer, hvorover ingen, uden de ved
utilfredsstillet Nysgjerrighed fornærmede, Ko-
ner og Jomfruer, klagede; men det forholdt
sig dog ikke saa. Sagen blev virkelig, en Dag,
da man havde ladet de fladdervurneste Subal-
terner gaae bort, bragt til Forestilling, og gjort
til en særdeles betydelig Gjenstand for Raadets
Deliberation.

„Man seer — sagde Syndicus, som
formedelst sin modbydelige Figur, sine elendige
Jndfald, utidige Vittigheder og Tvetydigheder
var forhadet af alle Fruentimmer. Man seer
deraf, hvormeget Hemmelighedsnsygen i vore
Dage tager Overhaand, og hvormeget man
stræber paa, at handle i Skjul, og at under-
grave den almindelige Ro og Sikkerhed! At
Mænd holde deslige Klubs: det er allerede
E
stemt

stemt nok; men Qvinder; det er endnu værre! fordi Mændene sædvanligviis snart trækkes ind i deres Interesse. Man skulde derfor statuere et Exempel! ophæve Klubben, og søge at komme efter dens Hemmeligheder, endnu før de ved rædsomme Følger vorde kundbare.“

De har Ret! — sagde Borgemeesteren; — der kan stille stemme Ting derunder! Det er bedst, man slukker Gnisten, før den bliver til en Flamme, der blusser op over vore Hoveder.

„Om end ikke det var at befrygte, — sagde en Raadmand, der var en bekjendt Slave af Jaloussien, hvilken end og plagede ham i andre Mænds Navn, — om end ikke det var at befrygte; saa er det dog aabenbart: at Conversation imellem unge Damer, og unge Herrer, inden lukte Dørre, kan ikke andet end være fordømmelig! Deres Mænd skal vel være underrettede derom, skal ikke ville finde noget Quidt deri, tie til Alt, og smile i det højeste, naar man taler til dem derom! Men, Gud bevare os for en saadan Toleranse, der gjør Ende paa al sædelig Orden, og aabner Djevelen baade Porte og Døre! Forbandet være en sllig Qvinde-Klub! og atter forbandet være den! —“

„Stille!

„Stille! Stille! Hr. Raadmand — sagde Byskriveren — Deres Iver er uden Tvivl ganske unødvendig. Jeg indseer ikke, hvorfor man just skal troe det Beste om en Sag, som man ikke kjender! De arme udskregne Skjønne beskæftige dem maaskee i deres Sammenkomster med de uskyldigste Ting af Verden; og vi ere uartige nok, til at drage til Feldts imod deres Ære med Ild og Sverd. Man skalde dog billigviis først undersøge Sagen, og tillige høre den anklagede Part, før man affiger Fordømmelses-Dom over den. —“

Høre? — raabte Raadmanden — hvorfor høre, hvor Alt er saa godt som beviist? Man maae være Frimurer, for at kunde troe og paastaae, at Ting, som man saa omhyggelig søger at skjule for Verdens Øjne, kunne være uskyldige, gode, roesværdige!“

„Frimurerne ville vi her lade være — svarede Byskriveren — de høre ikke til Sagen. Jeg er ikke Frimurer; men dog føler jeg mig meget tilbøjelig til at troe just saaledes, som De venter det af dem. Et Exempel: — Tilstaae mig selv, at der er intet i den hele vide Verden, der omhyggeligere skjules for Publikums Øjne, end en smuk Dames Bryst! Og nu fordi det skjules, skalde det, efter Deres

Theorie, ikke være uskyldigt, ikke godt, ikke roesværdigt? Himlen bevare os for en saa utilgivelig Inconseqvens! Nej, Hr. Raadmand! jeg er meget beredvillig til at paaftaae just det Modsatte, og for denne min stadige Troe at vove Liv og Blod!"

„De gjør det til Spøg? — raabte Raadmanden; — det skulde De lade være, Hr. Byskriver!"

Hvorfor det? — svarede denne; — jeg tænker altid, det var det Bedste vi kunde gjøre."

Ikke saa! — sagde Hr. Borgemeesteren; — Sagen maae undersøges og det jo før jo heller! Men da vi her have med Trædskheden selv at bestille, saa maae vi gaae vaersom til Verks, og handle ganske i Stilhed. Jeg ventter derfor den strengeste Taushed af Dem, mine Herrer."

Denne Taushed blev nu lovet af alle; men ikke holdt; thi fra samme Dag fornam man, at Damesorbundet var ophævet. Alt blev stille, og Sagen syntes at være forglemt. Men efter sex Maaneders Forløb, blev Hr. Borgemeesteren i Stilhed underrettet om, at de sammensvorne Damers Forsamlinger atter vare begyndte, og at de i et vist privat Huus inden lufte

lukte Dørre bleve fortsatte. Nu var der aldeles ingen Tvivl om, at disse hemmelige Conferentser jo maatte have Ting af Betændenhed til Gjenstand! Herrerne af Raadet delibereerede derfor atter, og der blev besluttet: ved en Deputation at lade disse hemmelighedsfulde Qvinder overfalde, midt i deres strafværdige Beskæftigelser. Sagen blev drevet i al Stillehed, Dag og Time til den første Sammenkomst udforsket, og en Oprarter af Huset, hvor den blev holdt, blev underkjøbt, til uden Larm at indføre de Deputerede i Mysteriernes Tempel.

Vist nok var dette ikke et alt for roesværdigt Forhold; men Hr. Borgemeesteren meente, at til Opfyldelsen af en god Hensigt, var ethvert Middel tilladeligt, og de øvrige Herrer — Byskriveren undtagen — havde intet derimod.

Da nu Dame-Klubben til neste Møde var forsamlet, og Aften-Kunringen kom Overrumplingen til Hjelp, skreed, med gravitetiff Mine, Hr. Syndikus, tvende Notarier og et Par Tabrødre til Berket, og kunde neppe skjule deres overordentlige Forventning om de Ting der skulde komme.

Nu stod Toget allerede ved den tilsluttede Dør; Nøglen, styret af den laurende Tjeners Haand, listede sig saa sagte ind i Laasen og vips!

flej

føj de dobbelte Dørre fra hinanden; de Deputerede styrtede ind, og — opdagede det skjønneste Qvindeselskab, der nogentid har eksisteret paa Jorden! de elskværdigste Mysterier, som nogensinde Maanen har beskinnet!

Damerne bleve nu vist nok lidt forskrækkede, da de saae disse Herrer af Raadet saauanmeldte, at træde ind; men dog gjorde de ikke den mindste frygtsomme Bevægelse; søgte ikke at skjule noget, ikke at forandre en eneste af deres Grupper, syntes end ikke at føre det mindste Hemmelighedsfulde i deres Skjold. Deputationen stod der fuld af Forundring, og vidste ikke hvad den skulde sige. Endelig fremtraadde den meest behjertede af Damerne, som tillige var Husets Vertinde, og rev de Forstummede ud af deres Forlegenhed, ved det Spørgsmaal: hvad har De at befale, mine Herrer? og hvad har bevæget Dem til en saa uhoslig Entree?

„Om Forladelse! mine Damer — stammede Hr. Syndiku's — vi kommer i den Højædle og Velvise Magistrats Navn, og paa dens Befaling, for at sønderrive Deres mistænkelige Forbund, og hermed en for alle gange at lade Deres hemmelige Sammenkomst forstyrre!“

„For-

„Forstyre“ — gjenlydede af Notariernes Mund, som strax ved Indtrædelsen havde sadt dem, for at kunde optegne Alt Død til andet.

„Det gjør os meget ondt! — sagde Madame L... Selskabets Talerinde; — vi have været saa lykkelige i vort Samsund, og det vil man misunde os? Vi have jo ikke gjort en Muus Fortred, hvorfor vil da det højvise Raad forfare saa haardt imod os? Vi have her — det forsikre vi paa vor Væ — aldrig foretaget os noget Usædeligt, Strafværdigt eller Mistænkeligt, som dog Bagtalelsen har villet paabyrde os, og vi vilde hvert Øjeblik været reede til, offentlig at give Stadens Fædre Regnskab for vort Samsunds Hensigt, eller og, at lade vore Mænd aflægge det for os, saasnart vi paa en retmæssig Maade vare blevne opfordrede dertil; det er ikke slegt, og vi have derfor heller ikke kundet afgive nogen Beretning; thi vi ansaae virkelig vor selskabelige søsterlige Forbund, hidindtil, for et ganske privat Anliggende, som ikkun kunde interessere os selv, og ingen anden, men allermindst det højædle og velvise Raad.“

„Raad.“ — gjentog Notarierne. Og Madame L... blev ved:

„Men

„Men paa det De kunne vide, mine Herrer, hvad De have at berette det højvise Raad om vore Sammenkomster og deres Hensigt, saa vil jeg med faae Ord gjøre Dem samme bekendt.“

„Bekjendt“ — igjentog Notarierne.

„Vi have forbunden os til, visse Dage om Aften at komme sammen, for at ombytte vore Færdigheder og Kundskaber med hinanden; for at underholde os over huuslige Anliggender, og naar vi just ikke havde nødvendige Arbejder for os selv, da paa fælleds Bekostning at forfærdige noget, til Uddeling blandt fattige Folk. Med forenede Kræfter lader Sligt sig let udrette. Og da vi holdt os overtydede om, at vi beviste fattige Børn den største Belsjærning, og at vi maaskee kunde redde unge, smukke, men ubemidlede Piger fra Eastens sædvanlige Fordervelse, naar vi tilstødede dem Udgang til vort Selskab, og lode dem tage Deel i vore Underviisninger; saa optog vi nogle i den Hensigt, og havde den Fornøjelse at see vor Meje belønnet i deres Flid og deres Orden og Lydagtighed. De begribe vel, mine Herrer, at vore Sammenkomster just derfor maatte vore os stedse dyrebare og helligere, og at vi umueligt kunde beslutte os til, for et elendigt

Bye

Berygttes Skyld at ophæve samme. Vi ansaae vort Foretagende som noget Godt, og for at undgaae al Pralerie derved, gjorde vi en Hemmelighed deraf. For nogen Tid siden lodde vi ogsaa en Tegnemester og en Skrivemester komme til os, for ved deres Underviisning at gavne disse unge Pigeborn; og stedse var da en af vore Mænd som Tilsynsmand nærværende derved; men da det paadrog os en meget ond Eftertale, saa forandrede vi det, og fra den Tid holdt vi alle Mandspersoner udelukkede af vort Selskab."

„Nu, mine Herrer, ville De øjensynlig underrette Dem om hvad vi her foretage os, og dermed sammenligne mit Udsagn, som De nylig have hørt. Og skulde det højvise Raad, naar De have aflagt Beretning herom, endnu beslutte, at sønderrive vort Forbund, og forstyrre vore Sammenkomster; vel! saa skee det, hvorledes og naar De vil, til Glæde for vore Fiender, og til et evigt roesværdigt Minde om det højvise Raad mageløse Narvaagenhed for Stadens Bedste!"

De Herrer Deputerede — fortæller man — skal have absenteret sig med forfærdelig Bul-

Bulken og Skraben, og med en dygtig lang
Næse. Den følgende Dag aflagde de deres
omstændelige Beretning i Raadet, som opvakte
almindelig Forundring. Men Hr. Borges-
mesteren befalede dem: strax at lægge Sagen
ad Acta.

Den visnede Krands.

Spind kun flittig min kjære Meta, og lad dig ikke forstyrre; Traaden maa blive lang, hvis den skal række til Brudesengen. Jeg vil og fortælle dig en liden Historie, for at Tiden ikke skal blive dig lang, en Historie om en Moder og to Døttre, som vare netop af din Alder; de vare Tvillingsøstre.

„Om Historien er sand? — Vist er den sand, Meta! og om den nu ogsaa ikke var det; saa kunde du dog altid høre den. Lilli tænkte vel forleden, at Historier som ikke vare sande, duede intet. Men er det vel ret, at Lilli aldrig søger andet i en Historie, end den blotte Historie. Dog herom en andengang.

Jet med Hav omgivet Land — jeg havde strax kundet kalde det en Ø — langt, meget langt

langt herfra, levede endnu i Hedendommets Tid en Moder, som havde to Døtre, der vare lige gamle, lige smukke, og nesten lige kloge. Hvo af dem, der var den Klogeste, vil du snart selv kunde gjætte. Jeg har glemte deres Navne — den ene maa nu hedde Nanny og den anden Betty.

Landet var kun faa Mile bredt og langt. Folkene levede der for det meste i god Endrægtighed og Fortrolighed. De havde ingen Stæder; deres Hytter laae enkelt adspredte imellem Hauger, Agre og Viingaarde. Midt i Landet knejsede et Bjerg, som kaldtes det hellige Bjerg. Dets Top var omgivet med en liden Lund af Pappel og Myrtetræer, og i denne Lund var en smuk grøn Plads; der stod Landets Gudinders Støtte. Hvorledes Støtten var kommen der, vidste ingen; men deri ere alle Fortællinger eenige, at denne Stytte var en Gave fra Gudinden selv, og at hele Dens Vel beroede paa dens Bedligeholdelse og Tilbedelse. Over Støtten hvælvede sig den smukkeste Løvhytte, af Jasmin og Roser, og trindt om den vare endnu mange dustende Løvhytter, for dem, som det blev tilstødet at bringe Gudinden Offer. Om den Lykkelighed, som disse Lykkelige nøde, taledes der meget iblandt de Ynglinge og Piger, som endnu ikke turde
bes

betræde Helligdommen. De fortalte hverandre meget, og sang Viser herom, og længtes alle efter at indvies til Gudindens hemmelighedsfulde og hellige Lovhytter; thi det var det sidste højeste Maal for deres menneskelige Lyksalighed. Fædre og Mødre formanede deres Børn, at være fromme og gode, thi da skulde deres Lyksalighed i Lovhytterne blive meget stor; men om Lyksaligheden selv sagde de intet meer: thi den var just Hemmeligheden.

Der blev aarlig holdt en Fest, paa den Tid Roserne staae i Blomster, denne Fest var hellig for alle Dens Indvaanere, som forsamlede sig nedentil det hellige Bjerg. Hovedhøjtideligheden bestod i, at indføre mange Ynglinge og Piger i de smukke Lovhytter, og i sammes Indvielse til Gudindens Hemmeligheder. Men der blev ikke indladt een Yngling allene eller een Pige allene, men det maatte altid være Par og Par, een Yngling og een Pige tilsammen. Hundrede Dage før Festen bleve de Ynglinge og Piger, som paa denne højtidelige Dag skulde indføres i Helligdommen, adseete af den ypperste Præst. Hvo som forsømte Dagen kom aldrig derind, thi Aaret derefter blev igjen valgt andre Ynglinge og Piger; og saaledes gik det Aar for Aar. Hver Yngling

ling modtog, saasnart han var valgt, en hvid Stav, denne maatte gjemmes indtil Festen. Hver Pige fik en Rosenstok uden Blade, denne maatte hun sætte i Jorden, vogte og pleje den, og paa Festdagen bar hun en Krands af selvdyrkede Roser paa sit Hoved. Unglingernes hvide Stave, og Pigernes Krandsse bleve paa Festdagens Aften offrede Gudinden. Unglingen maatte legge sin Piges Krands, og Pigen sin Unglings Stav paa Gudindens Alter — da først turde de gaae ind i de hellige Løvhytter, og tage Deel i de Glæder, som der vare dem tiltænkte. Unglingerne søgte at holde deres Stave smukt hvide og reene, og mange prydede dem med Baand og allehaande kunstige udskaarne Sirater. Pigerne kappedes om at have meget smukke Roser i Krandsen; thi ligesom de selv altid helst gif med den Ungling, som havde den smukkeste Stav; saa vidste de og, at Unglingerne altid helst valgte den Pige, som bar den skjønneste Krands paa sit Hoved.

Finder du ikke dette naturligt, Meta? Jeg og du skulde visselig have gjort det ligesaa, hvis vi havde levet i dette Land. — Dog jeg har ganske glemt, at jeg vilde fortælle dig om Nanny og Betty. Hør da videre.

Nanny's og Betty's Navne vare paa eengang optraadte af den ypperste Præst, blandt dem, som til næste Fest skulde indføres i Gudindens Helligdom. Med redmende Glæde plantede de deres Rosenstokke, og med længselsfuldt Haab saae de Festen imøde. Saaledes var næsten den ni og halvfemsindstyvende af de langsomt fortsskridende Dage udløbne. Solen gik ned bag den fjerne Buss, og med den sidste Straale ilede de to smukke Søstre til deres lille Hauge, og vandede deres Rosenstokke for sidste Gang. O, Meta! kunde jeg nu strax afmale dig, hvorledes jeg tænker mig disse to Piger ved deres Arbejde! Roserne blomstrede og lugtede saa got, som de kunne ønske det — den herligste Løn, for den Omhu, hvormed de havde dyrket dem — og i Dag vande de dem sidste Gang. Der stod Pigerne med Kummers = Taarer i Øjnene, fordi de smukke Roser skulde plukkes i Morgen; men før Taaren randt ned af Kinden, blev den, ved den anede Lykkes Smil indviet til Glædestaarer. „I Dag for sidste Gang“ sukede Nanny, „og i Morgen — i Morgen, svarede Betty, dufter skønnere Roser for os i Gudindens Lovhytter!“

En højere Rødme opsteeg i deres Kinder, og med glade bankende Hjerter sank de tause i hinandens Arme.

Saaledes overraskede deres Moder dem. Støttende sig paa en Stav havde hun sneget sig langsomt ud af Hytten. De fløj den svage Moder imøde, og satte sig med hende paa en Græs-bænk under Viinrankerne. Og nu talte den gode Moder ret trohjertig med sine Døttre, indtil Himlen over dem var besaaet med Stjerner, gav dem endnu mange gode Regler for den kommende Dag, og formanede dem med Taa- rer i Øjnene jo at handle forsigtig, at den høj- tidelige Dag ikke skulde gaae tabt for dem. I Særdeleshed talte hun meget om Unglingernes Valg, thi hun var for svag til at ledsage dem til det hellige Bjerg, og hjælpe dem at bestem- me deres Valg.

Vælger kun ikke for hurtig! men tø- ver og ikke forlænge med eders Beslutning! — denne gyldne Regel var Hovedpunktet i hendes Formaninger. Da bleve Pigerne saa beængstede, at de hang dem sukkende om Mo- derens Hals og græbde.

„Græder ikke, Børn! — sagde Mode- ren — den vise Hella er min Veninde. Hen- des Raad førte mig til Lykken, det vil og lede Eder

Eder paa rette Vej, naar I følge det. Gaaer
 dristig den smale Stie op ad Klippen, der skal
 I snart see Glimtet af hendes Lampe, og finde
 hendes lille Hytte. Der sidder hun allerede i
 Aarhundrede ved hendes Lampes Skin, læser
 i Tidens store Bog, og giver alle dem gode
 Raad, som adspørge hende." Nu omfavnede
 Moderen atter sine Døttre, og listede sig lang-
 somt hen til sit Leje. Men Nanny og Betty
 begave dem paa Vejen til den viise Hella's
 Hytte. Snart øjnedede de Glimtet af hendes
 Lampe, og snart stode de for Hella selv.
 De bleve venlig modtagne, og da de havde for-
 talt deres Anliggende, gav Hella dem hver et
 lidet Billede, og lagde med moderlig Alvorlig-
 hed til; „Nanny! saa omtrent maae ditt
 Yndling see ud, og saaledes din, Betty.
 Vælg efter disse Billeder; saa bliver eders
 Valg got, og I lykkelige." Pigerne takkede
 og gik hjem.

Moderen laa allerede i den rolige Søvn,
 da de kom til Hytten, derfor skyndte de dem
 strax til deres Kammer, og der besaae de hver
 med glad Henrykkelse, Billedet af den Ung-
 ling, med hvilken de i Morgen skulde tiltræde
 Vejen til Gudindens Helligdom. Billederne
 havde den særdeles Egenskab at de kun kunde

sees af den de tilhørte; derfor raabte Pigerne stedse til hverandre: „o Nanny! — o Betty! — kunde du see min Ynglings Billede! — o hvor lykkelig bliver jeg!

De sadde til over Midnat, i Glædens Nydelse over deres Billeder, før de lagde sig. Neppe vare deres Øjne lukte, saa faldt de begge i en sød Drøm. Drømmens Indhold kan du let gætte dig til Meta. Hvad var naturligere, end at de drømte om den kommende Dag, og om Billederne? Ligesom de vaagende vare syffelsatte med sammes Beskuelse, saa vare de det ogsaa nu sovende. Men midt i deres bedste Glæde bleve de paa engang forstyrrede af en yndig Dreng, som kiækt traadde ind til dem, og saae spottende hen til deres Billeder. Endelig begyndte han endog at laste det gemeene i deres Træk, og sagde til hver især, at en Yngling som den, de der saae for dem, var dem langt fra ikke værdig. Derpaa tog han et andet Billede ud af sin Barm, holdt det for hver af dem især, og sagde: „den gamle Hella har slet sørget for dig; saaledes maa din Yngling see ud, om du vil være lykkelig.“

Nanny troede ikke Drengen, og vilde ikke bekymre sig om hans Billede. Hun vendte sig fra ham og saae uophørlig paa det Billede,
den

den viise Hella gav hende, indtil Drengen blev
 Fjed af at forfølge hende, og tilsidst forlod hende.
 Men Betty holdt det for klogere, i det mindste
 at see hen til Drengens Billede. Hun gjorde
 det — og o hvor glædede hun sig over at have
 gjort det! Hvilket guddommeligt Billede!
 hvilke himmelske Træk blev hun ikke vaer! Som
 den blege Maane mod den opgaaende Soel,
 saa beskæmmet stod i sin Uffelshed, det
 Billede, den Gamle havde skænket hende,
 mod det Billede, som Drengen viiste hende
 Efter dette vilde hun neppe see, og fra hiint
 kunde hun knap vende Sjælene. Slig Blid-
 hed i hvert Træk, slig Højhed i Ansigtet, lige
 ubeskriveligt Tryllerie udgydet over det Hele;
 hvorledes kunde hun see alt dette, uden at hendes
 Hjerte maatte tilraabe hende med tusinde
 Stemmer, hvad Drengen stedse raabte til hende:
 „Denne er den Yngling som du bør vælge,
 Betty, om du vil vorde aldeles lykkelig.“

Hun bad Drengen om at skænke hende
 Billedet. Drengen gav hende det; nu holdt
 hun det i sine Hænder, kyskede det, trykkede det til
 sit Bryst — da vaagrede hun, og forsvunden
 var den skønne Dreng og Drømmen.
 Nu saae hun vaagende den viise Hella's Bil-
 lede med Ulyst, men Drømmens Billede stod

levende for hendes Sjæl, og opvakte en Hærendnu kjendte Dnsker.

Nu vaagnede ogsaa Nanny. Morgenrøden begyndte just at lyse paa Himmelen. Begge Pigerne fløj til Haven, afbrød de beduggede Roser, bandt dem i to Krandsse, saa skionne som man endnu aldrig før havde seet dem paa Den, og, omglandset af Solens første Straaler, stættede de dem i deres Haarlocker: thi saaledes bed Loven det.

Kolig og blid vankede Nanny omkring blandt Buskene i den lille Hauge; thi endnu var det ikke Tid at viise sig paa Forsamlingspladsen. Urolig, med hidsig feberagtig Bludsen paa Kinderne fløj Betty op paa sit Kammer. Der laae Pensel og Farver. Hun begyndte at forandre hendes Billede efter det Ideal hun havde seet i Drømme; gav Kinderne og Læberne en højere Rødme; hvælvede dristig Buen ved Djinenebrynene; gav Munden et tælfeligere Smil, og gav Panden meer Højhed; endog Siraterne paa Staven bleve ikke uforandrede; her sadte hun noget til, hist tog hun noget fra, og saa blev hun ved til hendes Søster omsider kaldte paa hende; og Billedet lignede sig ikke mere selv.

Men om det virkelig havde vundet derved? det vil du vide Meta. — Betty troede det; men jeg tvivler højligen derpaa. Du veed jo, hvad der kommer ud, naar man konstler for meget paa andres Arbejde, og tager noget fra eller setter noget til: sædvanlig bliver det forvansket. Dog hør videre Meta.

Timen var kommen, at man skulde viise sig paa Forsamlingspladsen. Nanny og Betty modtog med Lykenskninger og Taarer, deres Moders velsignende Afskeds-Kys, og tiltraadde derpaa ganske ærbar deres Balsfart. Efter en kort halv Times Forløb vare de allerede paa Forsamlingspladsen, hvor der strømmede Unglinger og Piger til fra alle Kanter. Hvilken indtagende Sværm var der ikke! Hvor beskeden stode ikke mange der, i deres umiskjendelige Fortrins rolige Besiddelse. Ved hvor mange Klogskabs og Daarligheds Midler søgte ikke atter andre, at gjøre sig selv vigtige! Her et Dje som vankede frygtfom og haabende omkring iblant Mængden; hist en Kind i Følelsen af den visse Lyksalighed rødmet skionnere end alle Roser; her overseet Længsels Suf; hist Fortroligheds og Glædens Hvidsken; kort, Meta, alle de Uttrelser som Haab, Angst, Glæde, og Fortrydelse, kan frembringe
paa

paa tusende Maader, hos Mennesker af forskjellige Karakterer, maa du her tænke dig ved Siden af hinanden, om du vil gjøre dig en Forestilling om denne Scene. Intet Øjeblik's Rolighed paa Skuepladsen! Pigerne sadde, gif, dandsede, og plukkede Blomster; Ynglingerne ligeledes; men efterhaanden snege disse sig alvorligere efter hine, mønstrede Rosenkrandsene og lode deres Stave mønstre. Her samlede sig snart et Par, hist eet; her behøvtes neppe et Djekast, saa fløj man allerede hverandre i Møde; hist maatte en Yngling opbyde alle Overtalesens Kunster, for at vinde sin valgte Pige; her Udtryk i al den reneste Glæde i hver Mine, efter at man havde forenet sig; hist Mismod og Fortrydelse over for hastig Bestutning.

Saa saae det ud omkring Nanny og Betty; men de lode dem derfor ikke forstyrre, men skuede af og til lønlig efter Billederne som de havde hos sig, og sammenlignede dermed de Ynglinge som nærmede sig til dem. Dog ingen holdt aldeles Sammenligningen ud. Især vilde intet Ansigt, endog kun usfuldkommen, stemme overeens med Betty's Billede, i hvor mange der endog trængte sig til hende, og af og til bøde hende Haanden. Men Nanny saae endelig iblant Sværmen en Yngling, hvis Øje
van-

vankede søgende omkring. Som rørt af et elektrisk Slag bævede det i hver Nerve. Unglingen blev ogsaa hende vaer, glad nærmede han sig hende. Allerede vilde Nanny skyve imod ham, dog hastig erindrede hun sig Hella's Formaning. Hun beskuede Billedet, og saa atter Unglingen, hun sammenlignede — alt traf ind — o det var ham, det maatte være ham som Skjæbnen havde bestemt hende! Han greb hendes Haand, det var hende umueligt at trække den tilbage; thi Anelsen om den største Lykke rullede glad igjennem hendes Aarer. Saa glad hilse neppe to Sommerfugle hverandre midt iblandt Baarens Blomster, naar de efter en lang følesløs Slum ere undsknede deres mørke Ham, og i en skjønnere Verden opvaagne til nyt Liv, som Nanny og hendes Udvalgte gjensidig hilfede hinanden. Det var efter deres Tanker ikke mere den samme Soel, som de havde seet før de saae hverandre; ikke mere det grønne Græs de før vandrede paa; deres Følelser havde uendelig udvidet og fornyet sig, derfor troede de og, at den hele Verden trindt omkring dem, var bleven yngre og skjønnere. Arm i Arm vandrede de allerede i den hele Række som nu nærmede sig Bjergets Top.

O, hvor skulde Betty have glædet sig, hvis hun havde kundet henvende sin Opmærksomhed paa de Enkkelige! men Betty var alt for beskæftiget med sit Billedes Beskuelse. En Yngling stod for hende, god og brav som Nanny's Yngling. Sundhed blomstrede paa hans Kinder; Redelighed og Mildhed taledede ud af hans Ansigt; Mod og Forstand lyste af hans Pande; reen og ubesmittet som hans Vandel, var hans Stav — o han lignede vist det Billede som den viise Hella havde givet hende. Han bed hende sin Haand, og da var det hende som om Hellas Stemme lød for hendes Øre, og Ordene som hun hørte vare venlige og søde for hendes Hjerter. Allerede mødte hendes Haand tilfældig hans Haand; allerede heftede hun sine Øjne med Velbehag paa ham: da Drengen i Drømmen kom pludselig ligesom svævende i en tynd Taage, med hans fortryllende Billede, og trængte sig imellem hende og Ynglingen. Nu saae hun kun Billedet, og ikke Ynglingen, hastig trak hun sin Haand tilbage, og han gik sukkende bort.

Den arme bedragne Pige! Altid fæstede hun sine Øjne efter det skuffende Billede, som neppe havde sin Lige paa den hele De, og derfor saae hun ikke, at Solen allerede stod hende højt over Hovedet, at hendes Rosenkrands begyndte

gyndte allerede lidt efter lidt at visne, at Antallet af de foreenede Par blev stedse mindre, og de endnu søgende Ynglinge stedse færre. Allerede sjeldent og sjeldnere blev det at een nærmede sig hende, thi hendes visnede Krands lofede nu ikke meer, og hendes Stolthed affkræfede dem; og iblant disse faae var desværre ingen meer, værdig til Sammenligning med Hella's eller Drengens Billede. Endelig da Middagen allerede var forbi, og hun af den før saa store Skare stod der, nesten ene og forladt; da hendes Øje nu ængstelig søgte den før forskudte Yngling, og hun da langt borte blev ham vaer ved en anden Piges Arm, nest ved Nanny og hendes Udvalgte, paa Bjerget nær ved Myrte-lunden; o Meta, hvor blev da den arme ullykkelige Pige til Mode! Uden Haab og uden Trøst stod hun nu der, hun, til hvilken endnu for kort siden Alt nærmede sig, nærmede sig i stille Verbødighed. Den skønne Dag var nu uigjenkaldelig tabt, og spottende gif denne, medlidende hiim hende forbi. Som Skjæl faldt det nu fra hendes Øjne: at hun havde været en Daare, og at hun ved sin Daarlighed havde berøvet sig de Indviedes Lykke, faldt hende nu skrækkelig paa Hjertet. Grædende sank hun ned og skjulte sit Ansigt. Naturen trindt

om hende var højtidelig skøn, men Betty saae og følte intet uden sin Elendighed. Dybere og dybere neddalede Solen paa Himlen; ned fra de hellige Bøvhytter lod de Lykkeliges Triumph-Sange jublende i Dalene. Forfærdeligere end alle Tordener, lod de i Betty's Øren. Hun forbandede sig og den forførte Dreng, og med Lænders Gnidsel sønderrev hun det Billede, til hvilket hun havde opofret sin Lykke. Aftenvinden spogede dermed iblant Græssets Blomster, og Betty sneede igjennem de skumleste Buske til den eensomme moderlige Hytte. Der lukte hun sig ensom inde i sit Kammer. Grædende op-hængte hun den visnede Krands, til Tegn paa hendes Daarlighed, og henlevede sorgelig og mørk sine svrige Dage. Den gode Moder sank fuld af Kummer og Bedrøvelse for Tiden i Graven; ogsaa den lykkelige Nanny's Afsyn mørknedes, naar hendes Øje faldt paa den ulykkelige Søster.

O græd, Meta! græd over den ulykkelige Betty, og fortæl dine Søstre hendes Skiebne. Betty var god; men en skuffende Drøm gjorde hende elendig. — Ogsaa mange af dine gode Søstre drømme, som Betty drømte.

